

ALICE HARRISON

*Povestea
lui Jody*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– De unde-l ai? întrebă Jody, cu teamă.

Rod se foi nervos.

– Ce contează de unde-l am? Îți place?

– Bineînțeles că-mi place. În vocea lui Jody nu se mai simțea teamă, ci doar dezinteres. A luat ceasul de pe pat, montat într-o piatră semiprețioasă, de culoare lila și a mângâiat cu degetul cadranul strălucitor. L-ai furat, nu-i așa?

– De ce trebuie să te gândești întotdeauna la asta? se încruntă Rod.

– Pentru că de când ieșim împreună, nu te-am văzut niciodată cumpărând un lucru pe care-l poți lua gratis. Își ridică mâneca de la bluza de mătase și legă ceasul la încheietură. După asta, își plimbă mâna încoace și încolo pentru a vedea cum strălucesc pietricelele în lumina soarelui de după-amiază.

Rod oftă.

– Bine, l-am furat. Și care-i problema?

– Problema e că îmi promiseseși că la următoarea spargere o să mă iei și pe mine, izbucni Jody, și-și trase mâneca de la bluză. Își luă furioasă casca de motocicletă și o puse pe cap, fixându-și-o cu grijă sub bărbie.

– Restul băieților au decis că nu e bine să luăm și fete cu noi. A fost foarte riscant. Am atacat Sturtevant, de pe Broadway. Nu puteam risca să ne țină cineva în urmă...

– Să vă țină în urmă! i-o tăie ea. Lasă-mă să-ți spun...

– Vine restul găștii, o întrerupse Rod cu blândețe când alte opt motoare se auziră în susul străzii. El se urcă pe al lui și se întoarse spre față. Haide, Jody, urcă și nu face crize de furie!

– Unde mergem?

– La hanul lui Larry. Unde altundeva?

Jody oftă. Da, unde altundeva puteau merge? Se urcă și nu mai zise nimic.

Scările care duceau la local erau murdare, vopsite în negru și neluminate. Interiorul era, oarecum, opusul lor. Pereții erau zugrăviți în culori stridente, iar becurile colorate luminau ca prin ceață încăperea scăldată în fum. Tablouri ciudate erau agățate ici și colo și pe o scenă improvizată, niște tipi cu păr lung și îmbrăcăminte neglijentă cântau o melodie cu versuri oribile.

Jody fusese pe aici de multe ori cu gașca, așa că apariția ei nu șoca pe nimeni.

S-a așezat la o masă și l-a așteptat pe Rod să-i aducă o cafea. Și-a desfăcut casca și a așezat-o pe spătarul unui scaun liber, de lângă ea. Apoi, cu bărbia în palme și coatele pe masă, ascultă plictisită formația care se chinuia să cânte.

Dintr-o dată, simți o nevoie ciudată să izbucnească în râs. I se părea un gest atât de prostesc și de neinspirat să bată atâta cale până aici, ca să vorbească, într-un loc în care nu se putea auzi nimic de zgomotul infernal care avea pretenția să se numească muzică. Brusc, toate astea îi părură o pierdere de timp și de energie.

Privi în jur. În seara asta, culorile în care erau zugrăviți pereții, păreau și mai stridente, zgomotul era asurzitor, iar fumul era împrăștiat peste tot, ca o pâclă deasă. Studie fețele tuturor celor din jur. Fetele aveau machiaje stridente, care le făceau să pară niște fantome albe, cu ochi vineți și păr lung și negru. O, Doamne, și eu arăt așa! își zise fata.

Erau îmbrăcate cu aproape orice. Giace de piele, pantaloni strâmți, fuste scurte, sorturi. Întoarse privirea spre bărbați, care, spre deosebire de fete, erau cu toții îmbrăcați la fel, cu blugi și jachete din piele și își țineau mâinile în buzunare. Înfățișarea lor putea fi descrisă cu ușurință drept una neglijentă și oarecum murdară.

Oftând, Jody se sprijini de perete și simți cum îi vibrează corpul de la muzică. Era atât de tare, încât o simțea zvâcnind în creier.

— Ești tăcută în seara asta. Ce s-a întâmplat? o întrebă Rod, care se îndepărtă puțin de grup ca să vorbească cu ea. Încă mai ești supărată pe mine pentru că nu te-am luat cu noi?

— Nu, zise fata, cu sinceritate. Cu siguranță, polițiștii vor da de voi până la urmă și n-am chef să fiu băgată în asta. Dacă mai fac vreo prostie, e posibil să ajung la Borstal. Deja sunt sătulă de situația asta. Tăcu. Începea să se sature să țipe ca să fie auzită.

— Vrei să dansezi?

— Ce zici?

– Te-am întrebat dacă vrei să dansezi, repetă Rod, mai tare.

Jody râse.

– Unde? E mai mult loc pe mese decât pe ringul de dans.

– De obicei, nu-ți pasă de lucrul ăsta.

– Ei bine, uite că acum îmi pasă. Nu-mi mai place să mă simt ca pe un teren de fotbal când vreau să dansez. Oh, m-am săturat! Aș vrea să fac ceva, ceva diferit. Orice!

– Ce zici dacă am pleca cu toții cu niște lăzi de băutură la Raumai? sugeră Don, un alt membru al grupului, care se apropiase să le asculte conversația.

Jody se întoarse brusc spre el.

– Raumai e un loc foarte frumos, dar eu n-am nici cea mai mică intenție să merg cu voi acolo, pentru că știu că noaptea o voi petrece de una singură. De ce nu încerci să vii cu ceva original? M-am săturat să spui mereu lucruri pe care nu le gândești.

Don dădu nepăsător din umeri.

– Ei bine, nu mă poți învinovăți pentru c-am încercat, zise el și se întoarse la grupul vesel de alături.

– Ideea lui e diferită și originală, atâta timp cât ne privește doar pe noi doi, spuse Rod.

– Rod!

– Toate celelalte fete...

– Nu-mi pasă de alte fete! strigă Jody, sărind în picioare.

– Unde pleci?

– Nu știu, oriunde. M-am săturat de locul ăsta. Muzica e prea tare.

– Bine, locul unde vrei să te duci e diferit?

– Haide să încercăm la Flamenco.

Știi tu, cafeneaua aia nouă de pe Broadway.

Rod se întoarse spre băieți.

– Ce ziceți, mergem la Flamenco?

– Ei, haide, pufni Len. Trebuie să porți costum și cravată acolo.

– Ba nu trebuie! replică Jody. Ei bine, mergeți, sau nu? Dacă nu vreți, mă duc de una singură.

– Bine, să mergem. O să le arătăm celor de acolo cum știm noi să ne distrăm.

Motoarele celor opt motociclete tulburară liniștea nopții când porniră spre oraș.

Cafeneaua Flamenco era cu totul diferită de cea din care tocmai plecaseră. Au urcat cu toții scările și au intrat într-o încăpere luminată discret, părând ridicoli și nelalocul lor în decorul tipic spaniol. Geamurile mari aveau draperii roșii, cu margini aurii. Peste tot erau măsuțe și scaune din lemn negru, iar pereții aveau oglinzi mari cu margini aurii și motive spaniole.

Pentru că era trecut de zece și jumătate, localul era plin și lumea de la mese privea curioasă trupa de ciudați care tocmai intrase pe ușă. Grupul a ocupat câteva mese apropiate de ringul de dans și a comandat cafea. Muzica latino-americană se auzea din boxele montate în perete, dând încăperii un aer de intimitate.

Jody căscă.

– Ar fi bine să dea muzica mai tare. Altfel, cred că o să adorm.

– Eu aș dori să te răzgândești, bombăni Rod. Înainte, spuneai că nu-ți place prea tare.

– Ei bine, asta era înainte. Acum, ringul de dans e gol și am chef să dansez. Len, du-te, te rog, și spune-le să dea muzica mai tare.

Se ridică în picioare, își dădu jos giaca și-i întinse o mână lui Rod. Vii?

– Așteaptă până muzica e dată mai tare.

– Dansez eu cu tine. Larry se ridică, dar prietena lui îl împinse din nou pe scaun.

– Ești beat. Stai jos și bea-ți cafeaua, zise fata.

Jody îl privi, surprinsă. Dacă era beat într-adevăr, se ascundea destul de bine.

– Ei, atunci voi dansa de una singură, anunță ea, începând să se miște în ritmul muzicii. Era îmbrăcată cu un pulover alb, pe gât, pantaloni strâmți și cizme înalte.

Muzica se auzi mai tare, iar fata se mișca din ce în ce mai repede. Era o bună dansatoare și întotdeauna stârnea invidie când apărea pe ring. La următoarea melodie, puțin mai lentă, îl luă și pe Rod la dans.

– Ai fost grozavă, zise Rod, venind spre ea. Te simți mai bine acum?

– Nu, zise ea repede. Tot mi-ar plăcea să fac ceva...

– Diferit?

– Mai mult ceva stupid, nebunesc, care să iasă din tipare.

– De exemplu, ce?

– Nu știu. Oftă. Cred că mi-ar plăcea să plec din orașul ăsta. Câteodată e atât de plictisitor aici, în Palmy, că-mi vine să țip.

– Și atunci, de ce nu pleci? La cum te știu, n-o să ajungi prea departe fără mine.

Jody se enervă.

– Nu sunt proprietatea ta, Rod Bains, așa că scoate-ți asta din minte. Pot pleca oriunde vreau fără să-ți cer ție permisiunea.

Și aș face-o, dacă aș putea.

– Ce te oprește?

– Sunt sub observație, prostule. Ai uitat?

– Ah, da, pentru c-ai furat racheta aia.

– Și pentru că am cauzat daune proprietății municipale când am condus sub influența alcoolului. Încă trei luni. Expresia de pe fața ei era una de nemulțumire. Privea fără țință peste umărul lui, când văzu doi bărbați care stăteau la o masă și care o priveau insistent.

– Eu mi-am ispășit pedeapsa pentru furtul acela. Dar mi-aș fi dorit să am rude bogate să-mi achite cauțiunea, ca să fi scăpat mai repede.

– Rudele mele bogate nu mi-au mai plătit-o de data asta, zise ea, luându-și ochii de la cei doi. Am primit doar o amendă, pentru că a fost prima mea infracțiune. Și oricum, dacă ai rude bogate, nu înseamnă că vor plăti ce strici, termină Jody supărată. După o pauză, adăugă: știi, când te gândești că ăsta e al șaptelea mare oraș din Noua Zeelandă, ai impresia că poți face și alte lucruri în afară de mers la film și de frecventat cafenelele, zise ea, schimbând subiectul.

– Dansuri country.

– Prostii! pufni fata. Sunt atât de înghesuite, că nici n-ai loc să te miști. Pentru populația din Palmy, distracția e văzută ca un lucru bizar. Nu degeaba se spune că sâmbătă seara mai degrabă vezi un taur pe străzile orașului decât un om.

– Ei bine, poate că cei care se ocupă cu organizarea evenimentelor de acest fel, țin mai mult la liniștea orașului. Trebuie să recunoaștem că avem o localitate frumoasă și liniștită.

Rod nu era genul de om căruia să-i pese de lucrurile astea. El se complăcea în orice situație, atâta timp cât se putea bucura de

plimbările cu motocicletă lui, de zgomotul pe care-l făcea motorul ei, de mersul la muncă , în fiecare zi, la Freezing Works și de întâlnirea cu gașca în fiecare seară. Bineînțeles, îi mai plăcea și să apară neinvitat la petrecerile de sâmbătă seara, unde obișnuia să bea toată băutura și să facă scandal, iar duminicile să și le petreacă în pat, într-o stare de mahmureală totală. În general, lui Jody nu-i păsa dacă băiatul se îmbată sau nu, dar existau momente când o înfuria la culme, iar asta era unul din ele.

Se îndepărtă din brațele lui și-i zise apăsător:

– Frumos! pufni ea. Când ai avut tu timp să-ți dai seama dacă orașul nostru e frumos sau nu? Rareori. Mi-e greață de felul tău de a accepta lucrurile așa cum sunt, când pot fi îmbunătățite. Plecă de pe ring și se așeză pe scaunul ei.

Rod o urmă și se așeză lângă ea. Vru s-o ia în brațe, dar ea se opuse.

– Ia zi-mi, îl știi pe tipul de acolo? o întrebă Sharon King pe Jody.

– Care tip?

– Cel de acolo, din spatele tău. Sharon îi arătă cu mâna. Sunt doi bărbați care stau la câteva mese de noi. Cel tânăr nu și-a luat ochii de la tine de când am intrat. Știu asta, pentru că i-am urmărit până acum. Rod se întoarce și privi și el.

– Bineînțeles că nu-i știe. Și dacă nu încetează să se mai holbeze la ea, s-ar putea să iasă de aici cu ochii vineți.

Jody se uită și ea și-i spuse amuzată lui Rod:

– Pe cine încerci să păcălești? E de două ori cât tine.

– Și ce dacă? N-are nici o șansă cu tine, așa că de ce să-mi fac griji? răspunse el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– În primul rând, tu ești a mea...

– Ba nu sunt!

– Și în al doilea rând, pare un cetățean respectabil, ceea ce înseamnă că n-are ce să-l atragă la tine. Probabil că nici mort n-ar dori să fie văzut în compania ta.

– Mie mi se pare că arată mai mult a fermier, zise Sharon. De fapt, amândoi par fermieri.

– Deci, nu e genul tău. Rod mai încercă o dată să pună mâna pe după gâtul ei, dar fata îl respinse din nou.

Se ridică și țipă la el:

– Bagă bine la cap, Rod Bains. Nu-ți aparțin și vei vedea dacă tipul acela respectabil va dori să fie văzut dansând cu o fată ca mine.

Se întoarse și se îndreptă spre masa la care stăteau cei doi bărbați.

– Bună, îl salută ea pe cel tânăr, care de la distanță părea mai în vârstă, dar din apropiere nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani. Fără să mai aștepte să fie invitată, în cazul în care nu s-ar fi întâmplat asta, își trase singură un scaun și se așeză. Numele meu e Jody Linton. Tu cum te numești?

Puțin surprins, băiatul răspunse:

– Brent Slade, iar acesta e fratele meu, Adam.

Cu bărbia sprijinită în mâini, fata își trecea privirea de la unul la altul și observă că Adam nu era deloc surprins de gestul ei, dar o scruta cu niște ochi care parcă spuneau:

O abordare tipică pentru o astfel de fată care încearcă să aibă o legătură cu fratele meu mai mic. Dar eu voi avea grijă ca lucrurile să nu stea așa.

O privea cu ochi reci și duri, iar când l-a privit și ea, nu i-a arătat prea multă importanță. Cu toate astea, l-a urmărit cu privirea preț de o clipă, apoi i-a spus lui Brent:

– Vrei să dansăm?

El era pe cale să zică da, cu ochii înflăcărați de bucurie, când interveni fratele lui:

– Mulțumim de întrebare, dar noi tocmai plecam.

– Dar, în mod sigur, aveți timp pentru un dans. Jody se ridică repede, luându-l de mână pe Brent. Știa că trebuie să danseze pentru a-i face în ciudă lui Rod, și Adam Slade nu avea cum s-o oprească. Imediat, Brent se ridică și el, uitând parcă de existența fratelui său. Lucrul ăsta a făcut-o pe Jody să se simtă triumfătoare și nu s-a putut abține să nu-i zâmbească cu subînțeleș lui Adam.

– Vii des aici? îl întrebă ea pe Brent, încercând să-l detensioneze. Era clar că nu avusese de-a face cu fete ca ea, sau, mai bine zis, cu fete. Nu știa nici să danseze prea bine, și, fiind conștient de lucrul ăsta, și mai știind și că Jody era o bună dansatoare, îl făcea să se simtă și mai dezavantajat.

– Uneori. Nu venim în oraș prea des.

– Ești fermier?

– Da. Fratele meu are o fermă în afara Pohanginei.

– Mmm. E vreo ocazie specială în seara asta?

– Adam împlinește treizeci și unu de ani.

Jody se uită peste umăr, spre el.

– Necăsătorit?

– Nu. Și probabil că își va aniversa și cei șaiszeci de ani tot burlac.

– Și tu? Ai de gând să-i calci pe urme?

– Nu știu. N-am de unde să știu așa ceva, nu?

– De ce mă priveai?

Dintr-o dată, băiatul se îmbujoră.

– Dansezi foarte frumos.

– Oh, asta-i tot? îl provocă ea.

– Cred că ești conștientă de farmecul tău. Chiar și cu machiajul ăsta și cu hainele pe care le porți, ești o fată frumoasă și știi că n-ai nevoie de mine să-ți confirm lucrul ăsta, zise Brent cu asprime.

Lui Jody îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Ce vrei să spui cu "hainele astea"?

– Ei bine, nu te ajută deloc să-ți pui farmecele în evidență.

Fata își țuguie buzele.

Încercă să se elibereze din brațele lui, dar băiatul o strânse mai tare și n-avu ce face decât să continue dansul.

– Oh, nu, nu face asta! zise el. M-ai invitat la dans, nu-ți amintești? De lângă mine n-o să pleci așa cum ai plecat de lângă tipul de acolo, pe care l-ai făcut să pară un idiot.

– Tipul ăla e, din întâmplare, prietenul meu.

– Și ce fel de a-ți trata prietenul! Dacă ai fi fost prietena mea, nu te-aș fi lăsat să pleci de lângă mine și să inviți un alt băiat la dans.

– Nu-i aparțin nici lui, nici ție, nici altcuiva. Nu sunt proprietatea nimănui! Fac ceea ce-mi place! Încercă din nou să se retragă din brațele lui, dar efortul fu în zadar. Era mai mare și mai puternic decât Rod și și-a dat seama că n-avea cum să-l lase singur pe ring, așa cum făcuse cu el.

– Mai bine mi-ai da drumul, îl avertiză ea. Restul găștii mele nu te privește cu ochi buni. Mai ales Rod. Și lucrul ăsta era adevărat, pentru

că a aruncat o privire în direcția lor și aceștia au văzut că băiatul nu-i dădea drumul și începuseră să se agite.

După o clipă, l-a văzut pe Rod ridicându-se și venind spre ei, urmat de Len, Don și alți câțiva băieți.

– Haide, amice, s-a săturat de atâta dans, zise Rod, venind aproape de ei.

Fără să ia în seamă ceea ce zisese, se întoarse încet spre el, apoi îi zise lui Jody, fără s-o elibereze din brațe:

– Cine zice că s-a săturat?

– Eu spun asta. Rod încercă să-i desfacă brațele din jurul fetei. Dar Brent n-avea nici o intenție să-i dea drumul, așa că se întoarse cu spatele la tânăr. Brusc, Rod îi puse o mână pe umăr și-l întoarse cu fața la el. Jody, acum eliberată, se uita enervată la ce se întâmpla. Deci, Rod dorea să se lupte pentru ea, nu-i așa? Să se lupte cu fermierul ăsta mai înalt și mai puternic decât el? Cu siguranță că avea să mai ceară ajutorul altora, dar dorința lui era clară.

În toată învălmășeala asta, uitase de Adam, dar îl văzu, apărând între cei doi, mai înalt și mai puternic decât toți cei de față. Ce se va întâmpla acum, oare? se întrebă ea. Adam putea să-i transforme în carne tocată pe fiecare în parte.

Își dădu seama că el o privea și se simți constrânsă să se uite în ochii lui. Chiar și în lumina difuză din local, îi putea citi în ochi dezgustul. Încet, își ridică bărbia și își puse mâinile în șold.

– Nu va fi nici o bătaie. Nici aici, nici în altă parte. Vocea lui Adam se auzea încet și pătrunzător.

– Nu mi-e frică de ei, Adam. I-aș putea bate pe toți cu o singură mână, se întoarse Brent și se uită urât la fratele său pentru că

intervenise și acum apărea ca un prost în fața tinerilor rebeli, care făceau glume răutăcioase la adresa lui.

– Sunt sigur de asta, Brent, zie Adam autoritar. Și continuă, dar fără să-l privească pe băiat, ci pe Jody. Dar n-am nici o intenție să te las să te bați pentru o fată cu asemenea purtări.

Jody încremeni. Se albi la față și doar ochii negri mai exprimau ceva. Cu o mișcare ușoară, se apropie de Adam și ridică mâna. Dar bărbatul i-o prinse exact în momentul în care mai avea câțiva centimetri până să-i zgârie fața.

– O să plătești pentru asta, îi zise ea.

Adam îi suci puțin încheietura, după care o îndepărtă și i-o eliberă.

Ea îl privi furioasă, fără să-și frece mâna care o dureau.

– Vei vedea. O să-ți plătesc pentru asta, repetă ea.

– Haide, Brent.

Adam îi întoarse spatele.

Jody îi văzu plecând, cu fața contorsionată de furie. Directorul localului îi rugase pe toți să părăsească repede cafeneaua.

– Nu-ți face griji, îi zise ea. Plecăm acum.

Apoi își luă furioasă jacheta și ieși repede pe ușă.

***

– Pe unde ai umblat? o voce ascuțită se auzi de la capătul scărilor. Jody oftă și nu zise nimic. Își scoase casca, o puse pe măsuta din

camera de zi, apoi își trecu degetele prin părul lung și mățos, încercând să-l aranjeze cu degetele.

– Ai auzit ce te-am întrebat? Se auziră pași coborând pe scară.

– Te-am auzit, Roseann. Mi-aș dori din tot sufletul să nu mă mai întrebi asta.

– Dacă ai auzit, atunci răspunde-mi. Unde-ai fost?

– Prin zonă, cu gașca.

– Știi că n-ai voie să fii în oraș până la ora asta. Dacă te prinde poliția...

– Nu m-a prins.

– Dar o va face. Și vei ajunge imediat în Borstal.

Jody își scoase jacheta de piele.

– Și de ce te tot plângi atâta? Ar fi perfect pentru tine dacă aș pleca, nu? Haide, nu te mai păcăli singură. Abia aștepți ziua când voi pleca din casa asta.

Roseann dădu din cap negativ. Avea în jur de patruzeci de ani, dar mai era încă o femeie destul de atrăgătoare, mereu aranjată și bine îmbrăcată, genul acela de femeie care nu era văzută niciodată fără machiaj și fără onduleuri.

– Nu-i așa, spuse ea. Nu e nici o fărâmbă de afecțiune între noi. Perry a făcut cea mai mare greșală când a fost de acord să vii aici. Ai reușit să faci un circ din viața ta și să-ți bați joc și de mine și de el.

– Asta înseamnă că mai bine i-ai fi lăsat să mă ia, nu-i așa? spuse calmă Jody mătușii sale, care stătea pe lângă ea.

– Nu-ți face griji, mormăi femeia. Dacă n-ar fi fost Perry să te scoată din beleaua în care intraseși ultima oară, atunci, chiar te-ar fi luat. Eu, una, mi-aș fi dorit asta.

– Oh, sunt sigură, Roseann. Și atunci s-ar fi aflat totul despre tine și...

– Taci, Jody! Femeia se făcu lividă.

Fata râse.

– Nu-ți mai face atâtea griji, zise ea cu dispreț. Secretul tău sordid e în siguranță la mine.

– Dacă Perry... dacă Perry nu te-ar fi găsit niciodată..., Roseann trase aer în piept, încercând să se calmeze. Știi ce-ar însemna asta pentru el și pentru cariera lui!

– Și pentru poziția socială, Roseann. Nu uita de asta. Imaginează-ți ce scandal ar fi. Jody pocni din degete.

– L-ar omorî. Chiar dacă pe mine mă urăști, gândește-te la unchiul tău, care are același sânge cu tine.

– Nu mai dramatiza atât! izbucni fata. Eu semăn cu tine, mătușică dragă, nu-mi pasă de nimeni în afară de persoana mea. Își luă jacheta pe umăr și începu să urce scările. Se opri și se întoarse să-și privească mătușa. Întrebă voioasă, cu un zâmbet luminos: apropo, unde e unchiul Perry? Ca de obicei, în bar, cu băutura lângă el, sau sub bar, mort de beat? Femeia o privi cu mai multă dușmănie și încercă să se stăpânească să sară la gâtul fetei care o privea cu dispreț de la capătul scărilor, s-o bată până nu mai putea, s-o strângă de gât până când... Dintr-o dată, fu întreruptă.

– Chiar ți-ai dori să mă omori, nu-i așa? Jody dădu capul pe spate și izbucni în râs. Atunci, familia Linton, ar ocupa prima pagină a ziarelor. Bum!

– De ce ne faci asta? Roseann încerca să facă pe nevinovata, încercare la care apelase de prea multe ori în fața lui Jody. Cu ce

te-am supărat noi? Perry e cel mai important consilier din Palmerston. Și-a dedicat toată viața orașului ăstuia și a câștigat respectul și încrederea tuturor și acum, din cauza ta, e posibil ca în curând să rămână fără nimic din toate astea...

– Cu excepția băuturii, o întrerupse Jody pe un ton plictisit, ceea ce însemna că mai auzise povestea asta de multe ori.

– Dar el se va încăpățâna și va da pentru tine până și ultimul bănuț.

Jody căscă.

– Ei bine, Roseann, asta e bine de știut. Acum, te rog să mă scuzi, dar aș vrea să merg în camera mea.

– Jody! vocea ascuțită și hotărâtă și o făcu pe fată să se mai întoarcă o dată cu fața la ea. O văzu că-i privește încheietura mâinii, încă roșie de la strânsoarea lui Adam. Cu toții primim ceea ce merităm, Jody. Și tu la fel, ascultă-mă pe mine. Ești distrugătoare ca o epidemie. Când stă în puterea ta, distrugi tot ce poți. Dar într-o zi, te vei distruge și pe tine.

Jody zâmbi.

– Poate că așa se va întâmpla. Cine știe? Și cui îi pasă? adăugă mai mult pentru sine.

În camera ei, se schimbă în pijama și își trecu repede cu peria prin păr, în fața oglinzii. Uitase ce-i spusese mătușa ei. Asta era firea lui Roseann. Apela la astfel de amenințări când simțea că n-o mai scoate la capăt cu ea. Credea că puțină psihologie și câteva amenințări dure puteau s-o facă pe Jody să fie mai umană.

Puse peria pe măsuță și se studie în oglindă. Parul lung și roșcat îi cădea drept și mătăsos pe umeri. Nu mai avea strălucirea de

altădată, pentru că încetase de mult să se mai ocupe de el. Tenul, acum demachiat, era proaspăt doar din cauza mâncării sănătoase și a climatului în care locuia. Dar nici el nu strălucea și nu avea aspectul sănătos ca cel al celorlalte fete de vârsta ei. Știa că de vină erau alcoolul, țigările și nopțile nedormite. Oricum, în ciuda a toate astea, era o fată foarte frumoasă, cu ochi mari, căprui, cu buze delicate, pe care doar rareori se vedea un zâmbet. Adam Slade o făcuse imorală.

Când își aminti de el, se strâmbă. Chiar și Roseann îi spunea asta, deseori. Dar Jody nu se obosise niciodată să-i atragă atenția femeii asupra lipsei sale de morală. Nu merita. Dar, oricum, chiar dacă știa care-i sunt lipsurile, nimeni n-avea dreptul s-o facă o fată ușoară, pentru că niciodată nu fusese așa și nici n-avea de gând să fie.

De la Roseann accepta insultele astea fără să-i pese. Dar venite din partea unui bărbat pe care nu-l cunoștea și care n-o cunoștea, în fața prietenilor ei și a unor străini, era de neconceput.

Se ridică de pe scaun, închise lumina și se așază pe pat. Somnul o ocolea parcă dinadins, ca să aibă timp să se gândească la răzbunarea pentru fermierul înalt, puternic și cu ochi negri. Îi zisese că va plăti pentru ce a făcut. Iar ea, când spunea un lucru, îl și ducea la bun sfârșit.

Capitolul 2

Și așa a început totul. Ca o obsesie de răzbunare. Dar Jody, în timp ce se chinuia să pună la cale un plan, nu avea cum să prevadă în ce fel se va sfârși totul.

La o zi după toate astea, Brent o sună să se scuze pentru comportamentul nepotrivit al fratelui său și, drept compensație, o invită în oraș. Jody, uimită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile, a acceptat cu bucurie. Era o ocazie pe care nu trebuia s-o scape și de care trebuia să profite la maximum. Știind că Adam Slade nu vrea nici în ruptul capului ca fratele său să aibă de-a face cu ea, cum se putea răzbuna mai bine pe el, decât să-l facă pe tânăr să se îndrăgostească de ea? Și astfel, Brent ar fi considerat-o chiar mai importantă decât fratele său și ar fi fost de acord cu tot ceea ce spunea și făcea.

Dar va merge, oare? Brent Slade nu era un neghiob, ca Rod și ca restul prietenilor săi. Dar nu avea de ce să-și facă griji. În ciuda felului în care se îmbrăca și a oamenilor cu care umbla, întotdeauna stârnise atracție în ochii băieților, mai ales că atitudinea ei nu putea fi

înțeleasă ca un îndemn sau ca o respingere. Și cu cât se purta mai urât și mai rece cu ei, cu atât era mai mult pe placul lor. Cu siguranță, Brent nu făcea excepție.

Calcululele ei s-au dovedit perfecte, pentru că, două luni mai târziu, Brent o ceru de soție și îi propuse să plece din oraș la sfârșit de săptămână, ca să sărbătorească împreună. Dar Jody insistă ca mai întâi să-i spună lui Adam.

– Ei, domnule Slade, ce părere ai? zise ea râzând, când se aflau toți trei în salonul casei lor din Riverview, de pe valea Pohangina. Crezi că m-aș potrivi aici? Riverview e un loc retras, dar foarte frumos, îi spuse ea lui Adam când rămaseră singuri câteva momente.

Adam primi veștile cu un calm surprinzător. Era o reacție pe care Jody nu și-o imaginase și la care nici nu se așteptase. Fata zâmbi și, fără să-i ceară permisiunea, își puse votcă într-un pahar.

– Pe cine crezi că va alege? întrebă ea. Pe tine sau pe mine? Ridică paharul și-l duse la buze.

– După cum am mai spus, ești o ticăloasă care se folosește de toate farmecele ei. Dar Riverview e o fermă prosperă și frumoasă și cred că nu am ce să risc.

Dar Brent a ales-o pe ea, și fata și-a împlinit răzbunarea. Victoria era de partea ei, însă acum își dădea seama că nu o dorește. Și că nu dorește nici să se căsătorească cu Brent. Și, în afară de asta, viața la fermă, nu i se potrivea deloc. Ce să facă acolo? Doar gândindu-se la asta, prindea puteri să-i spună lui Brent, chiar în după-amiaza asta, că nu-l dorea ca soț. L-ar fi putut lăsa pe Adam să se mai perpelească puțin, dar pentru ce? Pentru ea, totul era un joc. Un joc prostesc de care începea să se plictisească.

Dar își dădu seama prea târziu că era și un joc periculos.

În timp ce se îndreptau spre Himatangi, una din cele cinci plaje situate la nord de Palmerston, Jody se gândea cum să-i spună lui Brent ce hotărâse. Din cauza asta, nu era deloc atentă la condus. Doar când Brent tipă la ea pentru că intraseră pe contrasens și o mașină se apropia cu viteză din față, își dădu seama de ce se petrecea în jurul ei. Brent văzuse mașina și trăgea cu putere de volan ca să evite coliziunea, dar și ei aveau viteză și impactul era iminent.

Jody auzi lovitura și sticla spartă și, peste toate, se auzi și pe ea tipând. Un moment se simți una cu mașina pentru că se tot rostogolea, încă o dată și încă o dată.

Când își reveni, era întinsă pe iarbă. Auzi lume vorbind și zgomot de fier.

Se ridică și nu-i venea să creadă că nu pățise nimic. Poate avea o coastă ruptă și o gleznă fracturată, dar asta era tot. Se simțea puțin amețită, dar avea să-i treacă în curând. Respiră ușurată. Dacă ea era bine, cu siguranță era și Brent.

Se uită spre mașina avariată și văzu o mulțime de oameni în jurul ei. Se azeau venind o ambulanță și câteva mașini de poliție. Încercă să meargă spre locul accidentului, dar fu reținută de niște oameni care i-au spus să rămână pe loc.

— Brent...?

— Facem tot ce putem, domnișoară. E prins sub mașină.

— E bine?

— Nu știm încă. E în viață, dar e inconștient. Șoferul celeilalte mașini nu are nici o rană gravă și a fost dus la spital. Acum, poate că v-aș putea întreba câte ceva.

Dacă ne-ați putea da numele și adresa dumneavoastră...

— Nu, mai făcu un efort să plece de lângă ei. Trebuie să fac ceva. Trebuie să ajut în vreun fel! Oricum, cei doi bărbați au forțat-o să rămână pe loc.

— Nu aveți cum să ajutați dacă vă duceți acolo. Nu e nimic de făcut. Mai mult o să-i încurcați pe ceilalți.

— Trebuie să văd! insistă ea.

Bărbații făcură schimb de priviri.

— Ține-o aici, Larry. O să aduc eu targa.

***

Doar când a ajuns la spital, Jody le-a spus numele și adresa. Era speriată. Știa că dacă ar fi spus asta poliției, ar fi recunoscut-o și ar fi obligat-o să se lase testată pentru a vedea dacă era sub influența alcoolului. Ar fi descoperit că băuse nu cu mult înainte de accident. Dar acum era prea târziu pentru asta. Mai era doar o persoană de care trebuia să se teamă. Cineva care putea dovedi că băuse.

Fiind tensionată și agitată, a refuzat să se lase consultată pentru a i se descoperi posibile răni de pe urma accidentului. Stătu singură, pe un scaun, lângă salonul în care doctorii făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i salva viața lui Brent Slade.

Mai era încă acolo, când ușile mari ale coridorului se deschisera și Adam Slade intra grăbit.

Se uită furios la ea și întrebă:

– Unde e? Unde e fratele meu? Se forța să rămână calm și să vorbească liniștit. Avea fața crispată și părea îmbătrânit.

Jody nu zise nimic. Rămase rigidă, fără să poată vorbi și fără să se poată mișca. El veni la ea, o luă de umeri și o scutură.

– Doamne, câte aș vrea să-ți fac! Încercă să se elibereze, dar în zadar. Ea îl privi în ochi și începu să tremure.

– N-am vrut să se întâmple asta! N-am vrut! spuse ea, după o clipă.

– Domnule Slade!

Își înfipse degetele mai tare în umerii ei, dar după un moment, se întoarse și o lăsă în pace. Doctorul preferă să nu comenteze scena.

– Vreți să veniți cu mine, vă rog?

Au trecut ore întregi de când plecase Adam. La un moment dat, și-a dat seama că au venit și unchii ei, care ocupau scaunele din față, dar ea continua să-și țină capul în mâini și să refuze să se uite la ei.

A așteptat, încercând să nu se gândească la ce se va întâmpla dacă fratele mai mic al lui Adam avea să moară. Și nici nu încercă să se gândească la faptul că dacă va rămâne în viață, va mai avea dreptul la încă o șansă să se îndrepte. Adânc în sufletul ei, știa că nu mai merită încă una. Dar încă mai spera.

Când Adam se întoarse din salon, simți cum i se scurge tot sângele din creier. Încercă să-și imagineze ce simțea. Oare era șoc, oboesală, poate ură? Auzi ca prin vis vorbele lui reci:

– Brent e mort.

Atunci, fata leșină și încercă să se agațe de întunericul care o învălia ca să scape de povara care apăsa acum pe umerii ei, rugându-se cu disperare să nu se mai trezească niciodată.

Oricum, zilele în care încercase să obțină ceea ce-și dorea se sfârșiseră și când se trezi se văzu într-un pat mare, de spital, acoperită cu un cearceaf, spălată și dezbrăcată, probabil pentru că fusese examinată înainte.

Nu era singură în salon. Patul era înconjurat de câțiva bărbați, printre care și Adam Slade și detectivul Morgan, un bărbat care a jucat un rol deloc plăcut în viața ei.

– Iarăși tu? întrebă ea involuntar.

– Da, întâlnirile noastre par să devină un obicei, nu-i așa, domnișoară Linton? spuse el pe un ton rece.

Fata își luă privirea de la el și își văzu unchiul, care parcă nici nu erau atenți la zbuciumul ei.

– Domnul Morgan vrea să-ți pună câteva întrebări, zise doctorul. Nu va dura mult. Când va termina, o să-ți dau un calmant care te va ajuta să dormi. Ai avut doar câteva zgârieturi, așa că mâine vei putea pleca acasă.

Cu coada ochiului, Jody îl văzu pe Adam Slade cum strângea cu mâna tăblia de la pat. Bineînțeles că-l durea realitatea. Ea era sănătoasă, nu avea nimic, iar fratele lui era mort.

Știa că se abține, ca să se poarte cum trebuie. Era acel gen de om care era în stare să ascundă ceea ce simțea doar pentru a avea o purtare exemplară față de cei din jur.

– Acum, domnișoară Linton, vă rog să fiți drăguță și să-mi spuneți ce s-a întâmplat mai exact, continuă detectivul, cu același ton rece.

Jody începu să vorbească, privindu-l pe bărbatul de lângă ea cum lua notițe și întrebându-se cum avea să depășească unchiul ei acest moment. De celelalte probleme reușise s-o scape cu bani și cu

influență. Dar era sigură că de data asta n-avea ce să mai facă. Zâmbi pentru sine. Acum, Roseann avea de ce să-și facă griji.

– Nu e nimic de râs, izbucni detectivul. Ascultă-mă, domnișoară Linton. Se aplecă spre ea. E a treia oară când dai de bucluc. Ai furat și ai produs pagube orașului. Ai scăpat pe bani frumoși, dar acum nu mai merge așa. Chiar eu voi avea grijă să plătești pentru ce-ai făcut.

Jody încercă să nu-l privească.

– Mă ameninți? Pentru că dacă e așa, nu-ți mai pierde timpul. A fost un accident. N-am avut cum să-l împiedic. Nu mă poți învinui pentru un accident.

– Tu conduceai?

– Nu.

– Minți. Chiar Brant ne-a zis asta înainte să moară. De asta tu ai scăpat și ai fost aruncată din mașină, pentru că impactul a fost pe partea lui. A fost un gest neinspirat din partea ta să minți.

– Bine, eu am fost șoferul.

– Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Și de data asta, vreau adevărul.

– Conduceam pe autostrada Pioneer.

– A cui era mașina?

– A lui Brent, bineînțeles.

– I-ai cerut să te lase să conduci?

– Da, cum aș fi putut altfel?

– Bine, te rog să-mi răspunzi doar la întrebări, fără să mai faci comentarii inutile. A vrut din prima să te lase la volan sau a ezitat puțin?

– Ar fi făcut orice l-aș fi rugat.

– Nu mai ocoli răspunsul. A ezitat sau nu?

– Nu!

Morgan oftă și își netezi cămașa cu un gest nervos.

– Domnișoară Linton, te voi întreba încă o dată și încă o dată cum s-au petrecut lucrurile, până te vei decide să-mi spui adevărul. Înainte ca Brent Slade să moară a dat o declarație care e diferită de ceea ce spui tu. Nu avem de ce să ne îndoim de cuvântul lui, dar de al tău, știi bine că da. Așa că mai dă-mi o dată răspunsul la întrebarea aia!

– Bine, bine! îl întrerupse Jody. N-a vrut să mă lase să conduc. Dar l-am convins. Face – făcea – tot ce-i ceream. Ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat?

– O să vezi. Continuă povestea.

– Conduceam pe autostrada Pioneer, spre plaja Himatangi. Soarele era prea puternic și a trebuit să încetinesc pentru că nu mai vedeam aproape nimic și pentru că deja conduceam pe mijlocul străzii.

– De la ce viteză ai încetinit?

– Cam de la nouăzeci de kilometri pe oră. Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat totul. Știu doar că Brent a strigat la mine la un moment dat, să trag pe dreapta, pentru că venea o mașină din față. Am încercat să trag de volan, dar nu mai vedeam nimic, atunci Brent a tras și el de volan și singurul lucru pe care mi-l amintesc e că am început să ne răsturnăm cu mașina. Am crezut că nu se mai oprește! Simțea cum o trec flori când povestea despre momentele acelea. Oroarea de a nu putea face nimic în timp ce Brent era inconștient și prins sub mașină.

Strânse cearșaful de pe pat până simți că-i amorteșc degetele. Cât ar fi vrut s-o lase cu toții în pace!

– Băuseși, domnișoară Linton? continuă detectivul Morgan cu aceeași voce calmă.

Jody simți că nu mai poate să respire. Oare ce să spună?

– Nu! zise într-un târziu.

– Ai consumat alcool înainte să conduci mașina lui Brent Slade?

Simțea broboane de sudoare pe tot corpul. Dacă spunea adevărul, detectivul avea suficiente dovezi ca s-o facă să plătească. Se uită la Adam, dar acesta avea o expresie impenetrabilă. Minți cu disperare:

– Nu! Și încă își ținea ochii ațintiți spre Adam, dar acesta nu făcea nici cea mai mică mișcare.

De ce nu spunea nimic? se întreba ea. De ce nu spune că mint? Doar știe foarte bine că am băut. Se poate răzbuna doar dacă spune câteva cuvinte.

Dar Adam rămase în continuare tăcut. În mod ciudat, chiar și detectivul rămase tăcut. Oare în ce direcție putea să mai investigheze? Dacă îi spunea că băuse, se termina totul și cazul era rezolvat. Dar în situația asta? Ar fi putut s-o testeze, dar acum era prea târziu, iar la momentul accidentului, nu se lăsase testată. Așa că acum aveau nevoie de martori, poate chiar de Slade.

– Încă un lucru, domnișoară Linton...

– Nu! Refuz să mai răspund la vreo întrebare! Refuz, mă auzi? Simți că devine puțin isterică. Era plină de nervi și nu mai știa cum avea să se termine totul. De ce Adam nu zisese nimic? Ce însemna tăcerea lui? Era ceva ce nu putea înțelege nici în ruptul capului.

Vă rog pe toți să ieșiți și să mă lăsați singură. Acum!

***

A doua zi, Jody fu externată din spital. Doctorul a asigurat-o că nu avea de ce să-și facă griji pentru că era complet refăcută. Cu toate acestea însă, Jody nu se simțea bine. O dureau fiecare oscior și mușchi și ametea.

Unchii ei au venit s-o ia acasă. Perry Linton n-a scos nici un cuvânt pe drum, iar fata îi era recunoscătoare pentru asta. Firește că aveau să vorbească, dar cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

Ofta și se uita pe geamul mașinii în timp ce se apropiau de centrul orașului. Niciodată nu studiasse ce era în jurul ei. Pentru ea, orașul în care locuia era ca o prăpastie din care dorea cu disperare să iasă. Dar acum, pentru că se părea că în curând va fi forțată să facă lucrul acesta, privea locurile cu alți ochi.

Palmerstonul de Nord, înconjurat de cele mai frumoase lanțuri muntoase – Rimutakas, Tararuas și Ruahines – cu grădini de flori și arbori feluriți, era considerat unul dintre cele mai frumoase orașe din Noua Zeelandă.

Astăzi, era o zi superbă, cu cer senin și nori pufoși care păreau atât de apropiați de pământ, încât puteai să-i atingi. Piața, unde în cursul săptămânii era o forfotă de lume, acum era liniștită. Se mai auzeau doar zgomotul fântânilor arteziene și cântecele păsărelelor. Străzile erau străjuite de arbori de diverse feluri: cireși în floare,

mesteceni, palmieri și, din loc în loc, peluzele verzi și netede îți luau ochii. Totul era atât de proaspăt și emana atâta vitalitate!

Magazinele din jur erau goale și pustii, așa cum era și sufletul fetei. Era duminică. Of, cât ura duminicile! Totul era lipsit de viață. Mort.

Restul zilei rămase în pat. Dori să citească ziarele de seară și fu surprinsă să constate că nu se scrisese nimic important despre accident și ce o surprinsese cel mai mult era că singurele nume pomenite erau al ei și al lui Brant. Unchiul ei nu apărea nicăieri. Și nu era nici o îndoială că fusese un simplu accident. Bineînțeles, se așteptase ca unchiul Perry să fie amestecat și în treaba asta, așa cum se întâmplase în celelalte ocazii. Nici numele lui Adam Slade nu era menționat în articol. Oare de ce tăcuse? Mărturia lui ar fi făcut cu siguranță prima pagină. Totul era foarte ciudat!

Toată săptămâna următoare rămase în pat. Duminică se dădu jos și simțea cum o doare fiecare parte din corp. Coborî în curte și se așeză la o măsuță, să răsfoiască niște reviste de-ale mătușii sale. Din când în când, mai ridica privirea spre lacul din apropiere, unde se jucau câteva rațe sălbatice și câteva lebede.

Pe mal erau mai multe case de oameni înstăriți, care ocupau funcții înalte în oraș. Erau frumos construite și cu bun-gust. Dintr-o dată, fetei îi pieri cheful să admire priveliștea, pentru că apărură mătușa ei.

— Jody, vrei să vii puțin în salon, te rog?

Se ridică și o urmă în tăcere. Asta e, gândi ea. Am avut o săptămână de pauză și acum era timpul pentru o ședință în care se va hotărî ce era de făcut cu nepoata rebelă.

Când intră în salon, rămase încremenită. Adam Slade stătea lângă unchiul ei. Da, chiar Adam Slade!

Când o văzu intrând, se ridică. Simți cum o măsoară din cap până-n picioare, cum îi cercetează îmbrăcămintea neglijentă, pielea bronzată și părul răvășit care-i intra în ochi.

Se întreba cu siguranță ce naiba văzuse fratele lui la ea de dorise s-o ia de soție.

— Așază-te, Jody, zise unchiul ei, calm.

Făcu ce i se ceru și cu coada ochiului urmărea fiecare mișcare a lui Adam. Îi era frică de ce avea să urmeze, mai ales pentru că nu știa cum stăteau lucrurile.

— Jody, ceea ce vreau să-ți spun eu și mătușa ta, și ceea ce avem de făcut, nu ne va face plăcere nici unuia dintre noi. Dar vei vedea că nu avem de ales.

Jody rămase tăcută și încercă să se pregătească pentru ce va urma.

— Nu va fi nici un proces...

Slavă Domnului pentru asta! gândi Jody. Dar nici nu întrebă din ce cauză.

— Poliția are de gând să te creadă că a fost un accident, pentru că n-au nici o dovadă care să susțină altceva.

— Dar a fost un accident! izbucni fata.

— Se poate, dar într-un asemenea caz, în care sunt implicați doi adolescenți, există întotdeauna șansa ca măcar unul din ei să fi consumat alcool înainte de accident.

Imediat, Jody se uită în ochii lui Adam și-i văzu privirea rece și dură.

— Ai băut înainte de accident, nu-i așa? întrebă unchiul Perry.

– Da, fără îndoială că domnul Slade te-a informat că am băut două pahare de votcă. Dar jur că nu m-au influențat în nici un fel. S-a întâmplat din vina soarelui. Strălucea atât de puternic încât, pentru câteva secunde n-am mai văzut nimic în fața mea. Și tu știi cât de greu e să conduci spre plajă, când e soarele puternic.

Unchiul Perry dădu din cap cu dezaprobare.

– Știi bine că oricine altcineva ar fi putut fi crezut, dar cu reputația ta...

– Și atunci, de ce el n-a... De ce nu le-ai spus asta polițiștilor? strigă Jody la Adam, dar acesta nu zise nimic. Mai mult ca sigur că m-ar fi închis și te-ai fi răzbunat.

– Pentru că domnul Slade a fost atât de drăguț să se gândească printre altele la poziția mea în societate și la cât de rău ne va face lucrul ăsta mie și lui Roseann.

– Ce drăguț din partea lui! murmură Jody.

– Nu chiar, continuă Perry Linton. După cum am spus, "printre altele" ceea ce te include și pe tine.

– Pe mine?

– Domnul Slade a ajuns la o înțelegere cu mine și cu Roseann. A fost de acord să nu se ducă la poliție cu dovada pe care o are, și astfel a oprit să ajungă la ziare o poveste urâtă a accidentului, care mi-ar fi periclitat cariera.

Jody era neîncrezătoare. Oare ce urmărea?

– E frumos din partea lui, recunosc eu.

– Mă îndoiesc că vei mai crede asta, Jody. În schimb...

– Ah, da, trebuia să mă aștept la asta. Ce dorește?

– Pe tine.

Jody tăcu preț de câteva secunde. Nu știa dacă auzise sau nu bine.

– Pe mine?

Unchiul Perry încuviință.

– Dar e ridicol! Nu mă poate avea! și se ridică repede de pe scaun.

– Oh, ba da, Jody, poate, zise Roseann. În ochii femeii se citea o mulțumire abia stăpânită. Și eu îl consolez pentru asta.

– Roseann!

– Taci, Perry, te rog! De ani de zile, o tot lași să scape de responsabilitatea delictelor ei. Ne-a pus de atâtea ori în pericol poziția socială și reputația. I-am acceptat toate răzvrătirile de adolescentă și nici măcar nu e fiica noastră! Nu mai trebuie s-o apărăm. Nu ne este deloc recunoscătoare pentru tot ce-am făcut pentru ea. Se întoarce spre Slade. Eu, domnule Slade, sunt foarte încântată că o vei lua de la noi. Nu știu dacă mai puteam s-o suport mult.

Jody o privi consternată, palidă ca o foaie de hârtie.

– N-ai îndrăzni...!

– Serios? o provocă femeia.

– Dar slujba mea...

Mătușa ei râse.

– Ne-am ocupat și de asta. Se pare că nu mai au nevoie de tine la fabrică.

Disperată, Jody se întoarce spre unchiul ei. El îi făcuse întotdeauna toate poftele și cu siguranță că avea s-o ajute și acum.

– Unchiule Perry, te rog...

Dar Roseann, care abia aștepta acest moment, i-o tăie repede:

– Nu te mai agita atât, dragă! E inutil să-ți mai bați la cap unchiul.

De data sta nu mai are cum să te ajute.

Ignorând-o pe Roseann, Jody continuă să-l implore. Dar el nu zise nimic.

– Unchiule Perry, spune ceva, se tângui ea. Nu poți să-l lași pe Adam Slade să mă ia așa, pur și simplu.

Unchiul Perry nu știa ce să zică. Adăugă doar:

– Jody, știi doar, slujba mea...

Fata se enervă și sări în picioare.

– Slujba ta! pufni ea. Dar acum vorbim despre viața mea! Perry nu se uita la ea. De ce mă vrei? îl întrebă ea pe Adam.

– Să muncești la ferma mea.

– Să muncesc la ferma ta? Dar nu știu nici să gătesc, nici să cos. Nu știu să fac nimic. Roseann poate să-ți confirme asta. Nu mă pricep la nimic!

– O să înveți, i-o tăie el. Și oricum, nu mă gândeam la treburile astea. Acum că Brent nu mai e, vreau să faci munca lui, pentru că n-am pe nimeni care să mă ajute. Probabil că la început mai mult vei încurca decât vei ajuta, dar lucrurile se vor schimba în timp. O să am grijă să muncești de dimineța până seara, fără pauză. Când voi termina cu tine, vei înțelege ce înseamnă munca și truda. N-o să mai ai timp să te gândești la tine sau la cum să distrugi oameni și lucruri. Poate că o să-ți fac un bine cu asta, dar sunt sigur că ție nu-ți va face plăcere.

– Asta e răzbunarea ta? Să mă condamni la muncă pe viață?

– Poate, zâmbi bărbatul.

– Nu mă poți obliga să vin cu tine. Nu mă poți forța!

– N-aș spune asta în locul tău.

– Și dacă n-o să meargă? Ce-o să-mi faci atunci?

– Sunt multe feluri în care te-aș putea face să lucrezi, domnișoară Linton. Nu sunt un om tolerant. Nici măcar n-am o fire binevoitoare. Sunt sigur că vei coopera după ce-ți voi aplica zece curele pe spate și te voi ține la un regim de apă cu pâine.

Jody râse.

– Da, pari genul de om care să se poarte ca un barbar cu o femeie.

– Cu o femeie nu, domnișoară Linton, dar cu un copil, da. Și tu ești unul dintre cei care merită bătaie ca să se îndrepte.

Roseann se ridică, având un zâmbet perfid pe buze. Era mai mult decât își putuse dori vreodată. Îi zise încet lui Adam:

– Mă duc să-i fac bagajul.

– Nu mă duc! strigă Jody.

Dar, pentru prima oară în viața ei, Roseann nu mai ezită. Acum, nu mai avea de ce să se teamă. Adam Slade avea să se ocupe de ea, iar treaba ei era să-i împacheteze toate lucrurile, ca să scape definitiv de fată.

– N-o să te iert niciodată pentru asta, unchiule Perry, niciodată! Pe nici unul din voi n-o să-l iert!

– Nu cred că problema e că nu-i vei ierta tu, Jody, zise Adam. Cred că mai bine te-ai întreba dacă ei te vor ierta vreodată. Te schimbi, sau mergi așa?

– Nu mai face astfel de glume!

Perry încercă să o mustre, dar Adam îi făcu semn cu mâna.

– Las-o! Când va vedea că nu glumesc, o să mă bombăne și mai rău. În mai puțin de două ore, toate lucrurile lui Jody fură puse în două valize mari și fata fu dusă cu forța în mașină, alături de Adam,

care le făcea mulțumit cu mâna unchilor ei. Perry vru să-și ia la revedere și de la fată, dar ea nu se uită la el.

Adam nu i-a adresat nici un cuvânt pe drum. La un moment dat, fata i-a strigat:

– O să fug!

– Bine că m-ai avertizat.

Fata nu mai zise nimic și își sprijini descurajată capul de geam. Treceau pe un pod și apa se vedea limpede ca un cristal. Cerul era frumos și senin, iar pășuni verzi mărgineau drumul.

Au mers mult printre dealuri și pe multe scurtături. Totul era atât de viu și de colorat.

Jody venise de multe ori prin ținuturile astea. Mai ales când se organizau picnicuri cu școala. Făcuse baie în râu, alergase pe coline și adunase flori.

Și, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când cobora o vale adâncă, tresări când mașina urcă culmea unui deal.

– Oprește, te rog! zise ea, simțind un gol în stomac. Dar regretă imediat.

– Nu-ți face griji! N-am de gând să mă arunc în gol doar ca să te omor pe tine.

– Nu-mi făceam griji. Nu ești genul care să facă o favoare lumii pentru că pur și simplu nu-ți trec prin minte asemenea gesturi de caritate.

El opri mașina. Ea ieși furioasă și se îndepărtă puțin. Aerul era proaspăt și dulce.

Jos, se vedeau pășunile verzi, tăiate de râul Raumai care șerpuia sclipitor.

Dintr-o dată, simți pași în spatele ei și-i trecu prin minte că bărbatul voia s-o omoare. Se uită la el, terifiată și neputincioasă.

Adam rămase tăcut lângă ea preț de câteva secunde, după care izbucni în râs:

– Da, era și asta o idee, nu? Dacă îți făceam vânt, n-aveam nici martori și n-aveai nici pe nimeni căruia să-i pese de tine. Ar fi fost prea ușor și n-am de gând să te las să scapi doar cu asta.

– Ești... ești nebun! reuși Jody să articuleze.

– Doar obsedat. Obsedat să mă răzbun, așa cum ai fost și tu.

Capitolul 3

Pe cutia poștală de lângă poarta albă scria cu majuscule RIVERVIEW. Casa era situată la o distanță destul de mare de strada principală. Era mare și albă și avea o terasă spațioasă de unde se puteau vedea pășunile și pomii de care se ocupa mătușa lui Adam, Bess Slade.

Jody rămase în fața scărilor de la intrare.

O cunoscuse pe Bess în după-amiaza accidentului, înainte să plece cu Brent, când i-a spus cu plăcere că fratele lui Adam o ceruse în căsătorie. Chiar și atunci, Bess nu încercase să ascundă dezgustul pe care i-l provoca fata, lucru de care lui Jody nu-i păsa câtuși de puțin. Dar acum, lucrurile stăteau altfel. Trebuia să conviețuiască aici cu ea.

Până și unchii ei se lepădaseră de ea, fără cea mai mică fărâmbă de regret și o dăduseră pe mâna neînduplecatului Adam Slade, care o ura și o învinuia pentru moartea fratelui său mai mic. Nu mai avea pe nimeni. Abia acum conștientiza că este o fire antisocială. Nimănui

nu-i păsa dacă murea sau trăia. Existau oameni care credeau că lumea va fi un loc mai bun dacă ea n-ar exista. Chiar Adam îi spusese lucrul ăsta.

Adam veni lângă ea, cu cele două valize în mâini.

– Haide! îi zise el scurt. O să mâncăm de prânz și apoi îți vei aranja lucrurile. Mai bine ai profita cât poți de după-amiaza asta, pentru că va fi singurul tău timp liber pentru multă vreme de acum încolo.

Și așa a și fost. În dimineața următoare a fost trezită de Bess la ora șase fix, cu o pocnitură de ușă și cu lumina care intra pe geam după ce aceasta trăsesese draperiile.

Fata se întoarse pe cealaltă parte și căscă.

– Cât e ceasul? Nici măcar n-a răsărit bine soarele.

– Nu mai e mult până răsare. E ora șase, zise femeia scurt. Haide, ridică-te și îmbracă-te. Micul dejun o să fie pe masă în cinci minute.

– Șase? întrebă Jody, nervoasă. Ura să fie trezită din somn, mai ales dimineața. Și, evident, nu putea fi și îmbrăcată în cinci minute. Își trase pătura pe cap, mormăind: cred că glumești! Niciodată nu mă trezesc la șase dimineața. Pentru nimeni!

– Te avertizez, dacă nu te dai jos exact în minutul ăsta, Adam va...

– Oh, dispari! Și poți să-i transmiți lui Adam că se poate duce naibii cu munca lui cu tot.

Bess Slade se îndreptă spre ușă, dar, până să iasă, îi zise fetei:

– Dacă nu ești jos în cinci secunde, Adam va urca și va avea el grijă să faci ce trebuie.

Jody râse, leneșă.

– Serios?

Bess răsese și ea, dar zgomotul de pași de pe scări o făcu pe Jody să înghete și să-și dea seama că nu era nici o glumă. Sări ca arsă din pat, dădu pătura la o parte, trase în grabă niște pantaloni și un tricou și se duse spre scări.

— Te-ai spălat? o întâmpină Adam.

— Nu, eu nu mă spăl niciodată, zise ea dinadins, ca să-l șocheze. Dar nu reuși să facă asta.

— Am observat. Însă după cum probabil știi, vor fi multe schimbări în viața lui Jody Linton, de-acum încolo. Primul lucru va fi trezirea la ora șase dimineța și micul dejun în cinci minute, timp în care trebuie să faci duș.

— Și dacă nu fac asta?

— Atunci, nu mai există mic dejun.

Fata pufni, dar nu vru să-i dea satisfacția că o doare gestul lui.

— Ei, oricum, nu prea îmi era foame...

— Nici prânz, nici cină. Și dacă nu-ți faci duș nici înainte de cină, o să fie vai și amar de tine. Îi luă pachetul de țigări pe care fata îl scosese din buzunar și-l aruncă în foc.

— Hei! protestă ea.

— Încă o schimbare.

— Nu poți să faci asta!

— Chiar am făcut-o.

— Ei, haide, întreci măsura.

— Crede-mă, Jody, asta nu e o joacă, Adam o privi cu ochi pătrunzători, și pentru prima dată simți că-i este frică. Unchiul și mătușa sa, detectivul Morgan, judecătorul, oamenii care au fost nevoiți să-i suporte escapadele, niciodată n-au avut o asemenea

putere asupra ei. Iar Adam Slade, o înfiorase cu o singură privire. Dar nu va recunoaște lucrul ăsta nici în ruptul capului. Ferindu-se de privirea lui, se duse resemnată să se spele.

Pe parcursul întregii zile, Adam i-a demonstrat că nu era o glumă. Nu mai călărise niciodată, mai ales un cal de fermă, iar Adam îi alesese o iapă năvăașă, pe nume Tina, care nu părea deloc mică și blândă.

– Nu știi să călăresc, protestă ea.

– O să înveți. Vino să vezi cum îi pun șaua și să bagi bine la cap, pentru că pe a ta ți-o vei pune singură, mâine. Iapa nu era obișnuită să fie călărită, așa că a fost agitată tot timpul.

– N-ai alt cal? Nu prea-mi place privirea ei.

Adam se opri, se uită la Tina și zise simplu:

– Cred că sentimentul e reciproc. Vino aici. Astăzi te voi ajuta eu să urci. Pune piciorul pe scăriță și apoi încalec-o, dar să te așezi mai aproape de fața ei, altfel se va întoarce și te va mușca de spate.

Ceea ce s-a și întâmplat în mai puțin de o secundă. Mai mult de frică decât de durere, Jody scoase un țipăt ascuțit și reuși să se țină să nu cadă. Se dădu jos imediat și se îndepărtă puțin de cal.

– Ei, haide, ce te uiți așa strâmb? Mai încearcă o dată! strigă la ea Adam.

Jody îi răspunse furioasă:

– Ce te mai distrezi! Nu m-aș mai urca nici să mă plătești. Și-i întoarse spatele, vrând să se îndrepte spre casă. Dar o mână puternică o prinse și strângerea ei o duru mai tare decât mușcătura Tinei.

Adam îi suci încheietura și o apropie de iapă.

– Știi că nu te voi plăti. Urcă!

– Nu vreau! Și luă poziția de luptă, fiind mai pregătită pentru asta decât pentru o nouă încercare pe cal.

Cu o mișcare simplă, Adam o luă de talie și, fără nici un efort, o așeză în șa.

– Acum, stai cum trebuie!

Speriată, luă frâul și rămase încordată. Își scrâșnea dinții când îl privea. Ar fi vrut să-i arunce în față ce credea despre el, să-i spună cât de mult îl ura, dar știa că dacă ar face asta, n-ar fi nici o diferență. Lui nu i-ar păsa deloc, iar ea n-ar avea de câștigat decât o durere în gât și poate o răgușeală. Așa că au mers împreună călare, fără ca vreunul din ei să mai spună ceva.

Riverview era o fermă frumoasă și prosperă. Avea coline și cascade și pășuni verzi cu arbori diferiți. La un moment dat, Jody îl întreabă pe Adam dacă și celălalt râu era pe teritoriul lui.

– Se alimentează din Raumai, zise el, rece. E granița dintre ferma lui Barrie și a mea.

Din unele părți se vedea tot bazinul râului Raumai. Era o fermă prosperă și nu departe de civilizație, pentru că Palmerstonul de Nord era doar la cincizeci de kilometri distanță. Dar Jody nu căuta să contemple frumusețea, ci se străduia din răputeri să găsească un mod de scăpare.

Era sezonul în care se tundeau oile... Anul acesta începuse mai devreme. Mieii alergau nestingheriți pe dealuri, fără nici o grijă.

Mă întreb oare cum o fi să fii miel? se întreba Jody, privindu-l pe Adam care, alături de Nig și Lad, câinii care păzeau turma, adunau oile într-o poieniță îngărdită.

Nu munciseră decât câteva ore și Jody se simțea extenuată. O dureau spatele și mâinile, iar picioarele îi tremurau. Trebuisese să alerge fiecare oaie în parte, s-o aducă la Adam, s-o țină în timp ce acesta îi tăia din coadă și-i marca urechea și să o ducă spre ieșirea din țarc.

A alergat mieii de zeci de ori și nu i s-a părut nimic mai greu ca prinderea unui animal speriat.

Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, Adam îi dădea instrucțiuni multe și striga la ea de câte ori nu făcea ce spunea el.

– Ce faci acolo? Ține dracului mielul ăla și nu-i mai da drumul! îi zise el la un moment dat, când fetei îi scăpară din mâini mieii năvăliți de trei ori la rând.

– Încerc!

– Atunci, încearcă mai mult!

În clipa aceea, Jody se dădu bătută.

– Oh, du-te dracului! strigă ea. Dacă poți s-o faci mai bine, atunci fă-o! Se duse la gard și-l sări.

Spre surprinderea ei, Adam o urmă, și făcu același lucru.

– Bine, putem să lăsăm restul pentru după-amiază.

Își îmbracă tricoul lăsat pe un gard și luă o țigară. După ce și-o aprinse, scoase dintr-un sac două pachete cu mâncare și-i aruncă unul. Se așeză mai departe de ea, sprijinit cu spatele de un buștean. Nu zise nimic în timpul mesei, iar Jody își termină sandvișurile înfometată, privind cu dezgust la mieii care trebuia să fie tunși și care nu erau deloc puțini. Păreau atât de albi și de cumiți, dar știa că nu erau deloc așa! Blănița lor nu era pufoasă, nu erau nici pe departe liniștiți și miroseau îngrozitor!

Dintr-o dată, simți că nu mai poate face față încă unui astfel de tur.

Până și slujba pe care o avea la fabrica de hârtie era mai bună ca asta. Da, chiar dacă era plictisitoare, o prefera pe aceea. Voia să fie liberă! Trebuia să fie!

– Vrei să bei ceva? vocea lui Adam îi întrerupse gândurile.

Se uită în sus la el și văzu că ține în mână o sticlă în care presupuse că era cafea sau ceai. Dădu din cap că vrea, se ridică și luă sticla din mâna lui.

– Cât ai de gând să mă ții aici? întrebă ea.

– Atâta timp cât voi avea nevoie de tine! zise el nepăsător.

– Aș vrea să știu acum. N-aș suporta să stau aici multă vreme. Aș înnebuni.

El nu-i răspunse.

– Uite ce e, am doar nouăsprezece ani. Nu-mi permit să-mi irosesc cei mai buni ani din viață...

– Brent abia împlinise douăzeci și unu, o întrerupse Adam cu o voce tăioasă. Acum e mort. Nici măcar nu și-a trăit cei mai buni ani din viață, și să fii sigură că ai lui valorează mai mult decât ai tăi! Se ridică în picioare și puse sticla goală în locul din care o luase.

– O să fac orice îmi stă în putere ca să scap! se tângui ea, panicată.

– Nici nu-mi bat capul cu asta. N-o să ajungi departe!

– Nu mă poți ține aici! Nu poți!

Nici la asta nu-i răspunse, dar o îndrumă spre țarcul cu miei.

– Trebuie să terminăm până apune soarele.

Jody îl înjură și-l puse pe el să termine treaba, dar bărbatul era nepăsător.

– Ei bine, de tine depinde dacă vom ajunge sau nu acasă înainte de înserare. Din partea mea, puțin îmi pasă.

Din nou, vru să tipe la el, dar de data sta, se controlă. Oricum, pe el nu-l atingeau vorbele ei. Dar nu avu ce face, așa că îl urmă în țarc, furioasă.

Au terminat cu puțin înainte ca soarele să apună. Pe drum, fata simțea că o doare tot corpul și i s-a părut o veșnicie până când au ajuns acasă. În fața porților albe, Adam descălecă și le deschise. Dintr-o dată, lui Jody îi veni o idee care i se părea prea bună ca să fie adevărată. În timp ce bărbatul își ducea calul în grajd, ea putea să se furișeze și să plece. Ce idee minunată! Dar parcă era prea frumos ca să fie adevărat.

Se întoarse ușor și se uită în jur.

Porțile erau deschise, iar Adam era în grajd. Nu mai era nimeni altcineva în curte. Dădu pîteni calului și porni în galop, străbătând mai întâi curtea, apoi pășunea și ajunse la șoseaua principală.

– Haide, fetițo! Haide! îi strigă ea iepei, uitând pentru o clipă de frica pe care i-o inspira.

Dar în câteva secunde, Jody auzi și galopul calului lui Adam. Se uită repede în spate și inima începu să-i zvâcnească de încordare. Nu era prea departe de ea. Disperată, o îndemnă pe Tina să alerge din ce în ce mai repede.

– Jody, oprește! Jody, prostuțo! Ai grijă, o să...

Dar Adam nu-și termină restul frazei că se și auziră frânele unei mașini, în timp ce fata era pur și simplu aruncată din șa. Simțea vibrând în urechi zgomotul frânelor. Se întâmplase totul atât de repede!

Rămase așa, pe spate, privind cerul și copacii. Se forță să meargă la Tina, care avea o privire dureroasă și speriată. Iapa încerca să se ridice, dar în zadar. În cele din urmă, se lăsă pe spate, conștientă de neputința ei.

— Oh, la naiba, Adam! Îmi pare rău. Jody descoperi că șoferul era domnul Barrie. Privi iapa. Dar n-am avut timp să frânez. Era inevitabil să n-o lovesc.

— N-a fost vina ta, Jim, zise Adam, apropiindu-se și el. Apoi, către fată: du-te în casă!

— Îmi pare rău, zise ea. Nu mi-am dat seama că eram deja pe stradă. Erau prea mulți copaci care-mi stăteau în cale, apoi a apărut mașina...

— Du-te în casă! repetă el.

Fata o mai privi o dată pe Tina, apoi plecă încet spre casă.

— Sper că știi ce faci cu fata asta, Adam, l-a auzit ea pe Jim Barrie.

— În momentul ăsta, e una din cele mai neînsemnate griji ale mele. După un timp, apărură și Adam în casă.

— Cum se simte Tina?

— E moartă.

— Moartă? Jody păli. Dar, de ce?

— Își rupsese piciorul în două părți și a trebuit s-o împușc.

— Îmi pare rău, Adam, Bess îi puse o mână pe umăr. A fost un cal bun, nu-i așa?

— Cel mai bun și cel mai tânăr, zise el trecându-și o mână prin păr.

— Așază-te și mănâncă. Cu siguranță, ești înfometat.

— Știi doar că sunt foarte obosit. Îi zâmbi puțin femeii, apoi reveni imediat la gândurile lui.

În timpul cinei, Jody nu mănca nimic. Mai mult se jucă nervoasă cu ce avea în farfurie. Încă nu-i venea să creadă că iapa atât de plină de viață și puternică, pe care o călărise toată ziua, acum era moartă și îngropată.

Ca și Brent, Tina îi aparținea lui Adam, iar ea o ucisese. Nu degeaba îi zisese Roseann că tot ce venea în contact cu ea nu avea un sfârșit bun. Pentru prima dată de la accident, înțelese că e responsabilă pentru moartea lui Brent. Din cauza ei, băiatul murise. Îl omorâse cum o omorâse și pe Tina. N-o făcuse intenționat, dar o făcuse, și acum doar asta conta.

***

În nopțile următoare, lui Jody îi fu imposibil să adoarmă. Când reușea uneori să ațipească, avea coșmaruri și se trezea transpirată și cu inima bătându-i nebunește.

În zilele următoare, urmă instrucțiunile lui Adam fără nici o împotrivire, gândindu-se că muncind mai mult, va reuși să doarmă mai profund noaptea.

Într-o duminică, stând pe scările terasei, odihnindu-se în soarele de după-amiază, auzi o mașină apropiindu-se. Se ridică în picioare și se uită să vadă cine venise. Adam ieși din casă, ca să-și primească oaspetele. Jody o recunoscuse imediat. Brent i-o prezentase pe Shona Barrie, una dintre cele mai apropiate prietene ale lui.

Shona ieșise din mașină și aștepta ca Adam să ajungă la ea.

Era o blondă îmbrăcată într-un costum roșu. Nu avea o față frumoasă, dar faptul că zâmbea tot timpul, te făcea să o îndrăgești.

Jody privi ironic cum fata îi întinse mâna bărbatului și cum îi zâmbea provocator. Își aminti de remarca lui Bess când Brent le anunțase logodna.

— Biata Shona, o să fie distrusă. Ea și Brent au crescut împreună și au fost tot timpul nedespărțiți. Îl adora. Întotdeauna ne-am spus că într-o zi pe ea o va lua de soție. Și acum, asta! Nu pot să înțeleg. Brent, cum ai putut să...?

Shona îndrăgostită de Brent? Cu siguranță, acum îi trecuse. Oricine și-ar fi putut da seama

că ea pe Adam îl dorea, nu pe Brent. Îl descoperise pe bărbatul mai în vârstă, care călătorise peste tot, care cunoștea o mulțime de lucruri. Era cu siguranță mai atractiv un asemenea om pentru o fată fără personalitate, cum era Shona.

Jody simți durere în inimă când văzu că ridurile de pe fața lui Adam, care apăruseră de șase săptămâni de la moartea lui Brent, se estompaseră dintr-o dată. Era foarte bucuros s-o vadă. Poate că și el îi răspundea la sentimente.

Gândul acesta o surprinse neplăcut pe Jody, dar nu-și dădea seama de ce. Poate pentru că nu se gândise niciodată că Adam s-ar putea îndrăgosti. Ieri ar fi râs dacă i-ar fi trecut gândul ăsta prin cap, dar azi se întreba de ce. Era un bărbat tânăr, atrăgător, de treizeci și unu de ani.

Se trezi privindu-i insistent pe cei doi, care acum își zâmbeau, probabil de bucurie că se revăd. Shona își trecu mâna pe sub brațul lui Adam și porniră împreună spre casă.

Când se apropiară de Jody, le păli strălucirea de pe fețe. Adam se uita la ea cu aceiași ochi impenetrabili, iar fata se dovedea destul de iritată că a trebuit s-o întâlnească, pentru că prezența ei o distrăgea de la conversațiile cu bărbatul la care visa.

— Haide, Adam, abia aștept să văd noul ponei. Te-ai gândit cum o să-l cheme?

Plecară mai departe, fără să-i adreseze nici un cuvânt, iar Jody dădu vina pe soare pentru ochii umezi și pe căldura de afară pentru broboanele de sudoare care-i picurau pe ceafă.

În seara aceea, își pregăti o pereche de blugi și un tricou curat, cu care să se îmbrace pentru cină. Se dezbracă de cele murdare și ezită un moment. Își scoase o rochie din sertar. De când venise la Riverview nu purtase niciodată o rochie, și asta nu pentru că n-ar fi avut destule haine de bună calitate de unde să aleagă. Rochia pe care o alesese avea o croială simplă și era dintr-o mătase verde. Își scoase dintr-o cutie și o pereche de pantofi feminini, care nu semănau deloc cu cizmele butucănoase pe care se obișnuise să le poarte de ceva timp. Înainte să se îmbrace, făcu un duș și își perie părul, care acum își pierduse nuanțele roșcate și revenise la culoarea naturală, de șaten deschis.

Când fu gata și se privi în oglindă, fu încântată de imaginea reflectată. Era slăbuță și drăguță și părul îi strălucea intens, mai mult datorită faptului că nu mai fumase și nu mai băuse de mult timp.

— Cina e gata!

Când o auzi pe Bess, Jody avu un moment de ezitare și se întreabă pentru ce erau toate astea. Se gândea că mai bine s-ar schimba în hainele ei obișnuite.

– Jody! Bess o strigă din nou.

– Oh, ce naiba! Își zise ea și se îndreptă spre scări.

Avea de gând să se poarte ca și cum era îmbrăcată în hainele ei obișnuite, să se așeze la masă și să nu vorbească decât dacă era întrebată. Dar dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea nici ea, privirea îi fugi imediat spre Adam. Stătea exact lângă barul unde puneau niște băuturi și în momentul în care mătușa lui scoase un țipăt de uimire, își ridică și el ochii spre ea. Dar fata își dădu seama din ochii lui că-i era indiferent ce și-ar fi pus pe ea.

Shona, pe de altă parte, păru surprinsă. Dar nu zise nimic, doar îl privi întrebător pe Adam. Deși Jody fusese profund rănită de primirea care i se făcuse și știind că nu merita altceva, se hotărî să nu se dea bătută și să continue cu ce-și pusese în minte.

– Aperitiv? Minunat! Pot primi și eu un lichior, Adam? Și în caz că avea să refuze, se întoarse repede spre Bess. Ce avem la cină?

– Pui la cuptor, răspunse femeia repede.

– Mmm, sună grozav! Ești o bucătăreasă minunată, mătușă Bess. Trebuie să-mi împărtășești și mie din secretele tale, o provocă Jody.

– De ce trebuie să înveți să gătești când doamna Slade și Adam sunt aici pentru tine? întrebă Shona.

– Fiecare femeie trebuie să știe să gătească. Soțului ei nu i-ar plăcea deloc dacă n-ar ști.

– N-aș fi crezut că ești așa gospodină.

– Ai fi surprinsă să afli ce gen sunt, nu-i așa, Adam? Jody se îndreptă spre bărbat să-i ia băutura din mână. Îi străluceau ochii când îl privea. O să te perpelesc la foc mic în seara asta, și Doamne cât de mult o meriți! Își zise ea.

– Cred că n-ar surprinde-o deloc. Știe de ce anume ești în stare, răspunse el cu răceală.

– Ce știe? Ce i-ai spus despre mine? Cât de bine dansez? se întoarse spre Shona. Ți-a spus cât de bine dansez?

– Cina e gata. Mai bine am servi-o până nu se răcește, adăugă Bess repede, văzând-o pe Shona, care-i privea pe toți cu incertitudine și dispreț.

– Bună idee. Jody își termină băutura și se așează la masă. Îmi place viața de la fermă, continuă ea. La început, nu mi-a plăcut, nu-i așa, Adam? Dar acum... Ei bine, cred că va trebui să mă mărit cu un fermier, râse ea. Shona, să știi că ești norocoasă că ai trăit la fermă toată viața. E atât de frumos aici, cu văile astea și dealurile, și copacii! Aveți chiar și un râu al vostru, tu și Adam. Pun pariu că-n lunile călduroase de vară înoți acolo. E un loc frumos, mai ales noaptea, nu-i așa, Adam? Cu luna care strălucește printre copaci și care transformă totul într-un argintiu frumos. Vocea îi deveni visătoare. A fost feeric. Parcă eram vrăjită. Îți amintești? Râse în direcția lui Adam și începu să tremure puțin. El o privea cu ochii aceia care o înfiorau. Știa la fel de bine ca și ea ce-i trecea prin minte Shonei în momentele acelea.

Își amintise de noaptea în care plecase să se plimbe. Nu putea să doarmă, așa că luase un cal și mersese până la râu. Adam o auzise plecând și așteptase până se întorsese. Își aminti că-i zisese că nu știa ce o înspăimântase.

Atmosfera feerică de la râu sau el ieșind din tufișurile de pe terasă și venind spre ea, în miezul nopții.

Jody îi văzu amenințarea din ochi, dar nu se mai putea opri.

– Îți place Jupiter? o întrebă ea pe Shona, când se duseră cu toții în salon ca să-și bea cafeaua. Mintea îi lucrase repede. Avea o bănuială vagă că Adam adusese poneiul special pentru fată. Probabil că deja i-l dăruise, dar nu știa cu siguranță cine îi pusese numele. El nu fusese de acord cu numele acela, dar ce mai conta acum?

– Jupiter? întrebă Shona, încurcată.

Jody ridică din sprâncene.

– Mmmm, noul ponei. Credeam că Adam ți l-a arătat.

– Ah, da, mi l-a arătat, zise Shona, palidă.

– Nu-i așa că e o frumusețe?

– Da, da, așa e.

Dar nu cred că a fost și botezat.

Deci, Adam îi spusese că poneiul încă n-avea nume! Poate chiar îi sugerase să-i găsească ea un nume. Avea să iasă mai bine de cum sperase.

– Ah, da, lui Adam i-a plăcut numele pe care i l-am pus eu. Poate chiar o să mă lase să-l păstrez...

– Vă rog să mă scuzați..., o întrerupse Shona, ridicându-se în picioare și punând la repezeală ceașca pe masă.

Ieși în fugă, iar Adam, spre durerea lui Jody, o urmă mediat.

– Ei bine, zise Bess într-un sfârșit, acum ești satisfăcută?

– Satisfăcută?

– Oh, nu face pe nevinovata cu mine! Dar nu înțeleg de ce ai făcut-o? De ce?

– Pentru că e o fată stupidă și proastă, o snoabă. E cochetă și lăudăroasă și mă înfurie atitudinea ei! zise Jody repede, gesticulând nervos și evitând s-o privească în ochi pe Bess.

– Ei bine, să știi că n-o să ai nimic de câștigat în viață dacă o să continui să rănești toți oamenii care te enervează. Țsta e singurul motiv?

– Nu! Jody sări în picioare. Vreau să plec de aici și el nu-mi dă drumul. N-are nici un drept să mă țină aici. Știu că din vina mea i-a murit fratele, dar dacă o să mă țină aici, asta n-o să-l aducă pe Brent înapoi. Vreau să plec. Dacă nu mă lasă, o să-l fac să regretă că m-a adus aici. Și o să-i fac viața un coșmar!

– Deja ai făcut asta! îi aminti Bess, calm.

Un moment, Jody ezită, neputând găsi un răspuns.

– Ești o persoană distrugătoare, continuă Bess. Și nu-i distrugi doar pe ceilalți, ci te distrugi și pe tine. Ești egoistă și rea.

– Știu, știu, râse ea. Mi s-au mai spus lucrurile astea. Fiica Satanei, obișnuia Roseann să mă strige. Și poate că are dreptate. Părinții mei n-au fost niciodată buni. Iar când au murit, ea a refuzat să mă ia cu ea. Mereu spunea că-i păsa de reputația unchiului Perry, dar eu știu mai bine cum stăteau lucrurile. Nu voia să se afle de aventurile pe care le avusese. De asta dorea să scape de mine. Pentru că știa că dacă voi deschide gura, s-a zis cu reputația ei și cu cariera unchiului.

Un moment, se așternu tăcerea. Jody curăța o portocală pe care o luase dintr-o tăviță cu fructe.

– Deci, asta e, zise Bess, într-un sfârșit. Te doare mândria. Nu faptul că trebuie să stai aici. De fapt, cred că ce i-ai spus mai devreme Shonei era adevărat. Chiar îți place viața de la țară. Și pentru că azi ai văzut cât de drăguță era Shona, ți-ai amintit că și tu ești fată. Și ți-ai dorit să fii admirată și complimentată, așa cum Adam o admirase și o complimentase pe Shona.

– Nu-i adevărat! sări Jody. Îl urăsc pe Adam! Nu mi-aș dori nici în ruptul capului să-mi facă vreun compliment.

– Niciodată nu ți s-a acordat multă atenție, nu-i așa, Jody? Ți-ai dorit dintotdeauna lucrul ăsta și pentru că nu l-ai avut, te-ai comportat mereu așa cum ai făcut-o în seara asta.

Fata aruncă portocala pe masă și se grăbi să iasă pe ușa pe care ieșise mai devreme și Shona, dar dădu nas în nas cu Adam. El o prinse de mână și mai mult o târî decât o împinse în salon, unde o așează pe un fotoliu.

– Dă-mi drumul! țipă ea furioasă.

– Ei bine, asta chiar a fost o demonstrație! Începu el, alb de furie. Dar crede-mă, va fi ultima și până ce o să termin, o să-ți dorești să nu fi făcut-o nici pe prima. Din nefericire pentru tine, Shona a înțeles ce urmăreai.

Fata râse disprețuitor.

– Da, sunt sigură de asta. Și atunci, de ce nu are încredere în tine?

– Pentru că e încă prea tânără ca să-și dea seama că nu poți merge prea departe.

– Asta înseamnă că va trebui s-o aduci cu picioarele pe pământ. Dar dacă te-ar iubi mai mult, cu siguranță, n-ar fi pus la inimă tot ce i-am spus eu. Te-ar fi crezut pe tine și nu ce i-am spus eu, fata care ți-a ucis fratele. Privirea lui începea s-o sperie, dar continuă: lasă-mă să plec. Lasă-mă! O să fac mai mult decât am făcut în seara asta!

– Adam! vocea lui Bess era ascuțită. Minte ca să ascundă adevăratul motiv pentru care face toate astea.

– Ba nu mint, doamnă Slade! zise Jody cu vehemență.

– Trimite-o la culcare, Adam.

Adam își îndreptă mâna spre ușă.

O secundă, Jody rămase nemișcată. Dar imediat, plecă furioasă din cameră, trântind toate ușile în urma ei. Bess știa că era supărată mai mult pe ea, pentru ceea ce avea să-i spună lui Adam.

Capitolul 4

Cu o zi înainte de venirea echipei care tundea oile, Bess se îmbolnăvi și medicul îi recomandă câteva zile la pat.

Lui Jody îi părea rău că femeia nu se simțea bine, dar se înfurie la culme când Adam îi zise că ea trebuia să se ocupe de treburile din gospodărie până ce aceasta se simțea mai bine.

– Cred că ai înnebunit! se plânse ea. Probabil că voi sparge tot ce voi lua în mână.

– Probabil nu. Cu siguranță, așa va fi, o întrerupse Adam cu răceală.

– Nu știu nici să spăl și nici să calc. Și nici să gătesc! se tângui.

– Atunci, vei avea multe lucruri de învățat într-un timp scurt. Echipa va veni mâine și aș dori să fie casa curată și ordonată, rufele călcate, cele patru camere ale băieților aerisite și cu paturile făcute, găinile hrănite, grajdul curățat. Apropo, pe astea nu le-ai făcut azi.

– N-am avut timp! strigă fata.

– Atunci, va trebui să-ți faci mâine timp!

Nu mai pot aștepta încă o zi, iar mâine seară trebuie să pregătești cina pentru opt persoane. Ah, și în ziua următoare trebuie să te trezești la cinci dimineăta. Pentru micul dejun, bineînțeles, explică el, văzându-o nedumerită.

– Ești... ești nebun!

– Oare mâine trebuie să stau toată ziua după fundul tău, să-ți verific fiecare mișcare? Întrebă el.

– Dar...dar..., încercă ea să zică ceva, dar nu se putea aduna, pentru că voia să spună prea multe deodată.

– Du-te la culcare, îi arătă el cu mâna spre ușă, semn că a terminat discuția, evident plictisit de subiect. Luă ziarul de seară în mână.

– De ce acum? E abia nouă și jumătate.

– Știu. Nu-i putea vedea fața din cauza ziarului. Trebuie să fii trează mâine dimineată, la cinci jumate, ca să-mi pregătești micul dejun. Doar pentru o persoană. Poți s-o începi ușor.

Toate astea erau prea mult pentru ea.

– Să dea naiba dacă o să fac ceea ce-mi spui tu!

Adam lăsa jos ziarul și o privi calm.

– O să am grijă că așa vei face, îi promise el și fata își dădu seama că se va ține negreșit de cuvânt.

***

Era șase și jumătate în seara următoare când Jody termină de făcut ultimul pat în camera de oaspeți. Făcuse tot ce i se ceruse și nu

stătuse un moment. Acum își îndreptă spatele și își șterse fruntea de praf, în timp ce privea dacă totul era în regulă în încăpere.

– Ia uite ce avem aici! o voce groasă o făcu să se întoarcă. Tu ești bonusul pe care-l primim?

Un tânăr din echipă stătea în pragul ușii, privind-o din cap până-n picioare. Era robust și frumușel și avea un ten frumos bronzat.

– Mă tem că nu, zâmbi Jody. Eu doar am făcut curățenie și am desfăcut paturile. Sper că totul e așa cum trebuie.

– Dacă nu e așa, o să te anunț personal.

Izbucni în râs.

– Te rog s-o faci.

– Hei, dar unde pleci? întrebă bărbatul, când vru să iasă.

– Înapoi în casă. Am multe de făcut.

– Nu mai poate să aștepte?

– Oh, nu, dădu ea convingător din cap.

– Nici măcar un minut?

– Nici unul, zise ea și plecă.

– Atunci, ne vedem la cină? strigă după ea.

– Da, ne vedem atunci, îi zise peste umăr.

După o secundă, auzi un zgomot de pași în urma ei.

– Hei, întrebă el, cum te numești?

– Jody.

– Jody, repetă el. Își scoase pălăria și-i luă mâna. Mă bucur să te cunosc, Jody. Ne vedem la cină.

Jody râse.

– Ne vedem la cină. Cina! Oh Doamne!

O încurcă dacă nu-i iese cum trebuie.

Se duse repede în bucătărie, unde mirosul de arsură îi spunea că nu se va mânca nici o friptură în seara aceea.

— Jody! Jody! se auzi vocea lui Bess din celălalt capăt al casei.

— Da? Jody își ținu respirația și își feri ochii când deschise cuptorul, ca să scoată ce mai rămăsese din carne, cartofi și dovleac, după ce se chinuise atât de mult să urmeze instrucțiunile lui Bess.

— Miroase a ars? o auzi pe Bess întrebând.

Jody se uita decepționată la tava în care nu mai rămăsese nimic. Oh, Doamne! Ce mai zi!

Prima năzbâtie o făcuse în timpul micului dejun de dimineață, când scăpase pe podea o cană cu grăsime încinsă. Îi luase mai mult de o oră să curețe totul. Se întâmplase pentru că era pe jumătate adormită. Și nici nu era de mirare, ținând cont de oră. De ce trebuia oare să se trezească atât de devreme?

Dar pe măsură ce ziua creștea, puterile ei scădeau. Deja mătușa Bess o certase pentru că făcuse fărâme bibeloul ei preferat. Dar acum, lui Jody îi era gândul la reacția lui Adam când va afla că aproape toate hainele lui fuseseră arse când încercase să le calce, iar printre ele se număra și cămașa lui favorită. Se îndoia că va fi la fel de calm ca mătușa lui.

Și mai era și tarta cu frișcă. Nici Bess nu știa de asta. De unde să știe ea că trebuia să aibă experiență înainte să facă așa ceva? Le arse pe toate și acum golea conținutul tăvilor în pungi de plastic. Ce Dumnezeu o să facă pentru cină? Oftă. Și acum, asta!

Chiar atunci, intră Adam. O văzu în mijlocul bucătăriei pline de fum, în blugi și tricou, și cu o coadă făcută la spate.

Tinea în mâini o tigiaie și o privea derutată. Era gata să izbucnească în plâns.

– Am ars cina, zise ea resemnată, începând să deschidă geamurile ca să scoată fumul.

– M-am gândit eu. Se apropie și controlează resturile de mâncare. Oftă. Mai bine ai pune tigiaia jos, înainte s-o scapi.

Tăcu puțin, după care zise:

– Ei bine, ai putea s-o termini și pe-aia. A mai rămas ceva ce n-ai scăpat, stricat sau spart de când ai împrăștiat pe jos uleiul încins azi-dimineață? Ea îi spuse tot, iar el se înfurie la culme.

– Oh, Doamne! Chiar nu știi să faci nimic? izbucni el, în cele din urmă. Distrugi orice atingi. Și nu doar lucruri, ci și animale și oameni. Ce se întâmplă cu tine?

Dintr-o dată, lui Jody îi sări țandăra.

– O spui de parcă o faci intenționat! Vorbele lui o răneau mai mult decât voia să recunoască. Oricum, fusese o vreme când nu i-a păsat deloc de părerea lui.

– Serios? Ei bine, doar tu știi dacă o faci intenționat sau nu. Eu pot doar să-mi dau cu părerea, zise el.

– Atunci, îți pot spune că nu presupui cum trebuie. Și că toate astea se întâmplă doar din vina ta!

– Din vina mea?

– Da! Dacă nu mi-ai fi dat atâtea de făcut, poate că m-aș fi putut descurca fără să stric nimic.

– E un foarte mare "poate", zise el cu răceală. Și prea multe de făcut? Shona ar fi făcut tot ce ai făcut tu azi și poate și mai mult de atât, fără să se plângă și fără să strice nimic.

– Ei bine, eu nu sunt Shona! strigă Jody. Și dacă tot o supraestimezi atât, mai bine ai chema-o să vă gătească cina în seara asta și să stea până Bess se însănătoșește. Sunt sigură că i-ar plăcea la nebunie ideea. Și nu doar din punctul ăsta de vedere. Ieși din bucătărie, ignorându-i strigătele cu care o chema înapoi.

Ajunse în dormitorul ei și trânti ușa, după care se aruncă pe pat. Strânse cearceaful în pumni. Nu va plânge! N-o va face! Se ridică dintr-o dată, pentru că Adam deschise ușa și rămase în prag.

– Pleacă din camera mea! strigă ea.

– Nu sunt în ea, zise el, dar o să fiu dacă n-o să cobori imediat în bucătărie.

Ea dădu îndărătnică din cap și el se apropie de pat.

– Dacă pui mâna pe mine, o să te acuz de hărțuire, îl amenință ea cu mai mult curaj decât simțea.

– O mână? repetă el. Ba o să-ți dau o bătaie de n-o s-o uiți așa repede. După ce o să termin cu tine, n-o să te mai poți așeza o săptămână.

– N-ai îndrăzni!

– Oh, serios? Adam izbucni în râs și când își roti privirea prin cameră, se opri brusc. Fata îi urmări privirea și văzu că se uita la poza lui Brent, pe care o ținea lângă oglindă.

– De unde ai asta? întrebă el furios.

– Mi-a dat-o Brent.

– Și dacă ții poza lui Brent lângă pat te ajută să dormi mai ușor? zise el, în batjocură.

Ea ezită să spună ceva un moment, apoi adăugă încet:

– Te urăsc! Te urăsc cum n-am urât niciodată pe nimeni.

După părerea mea, fratelui tău îi e mai bine mort decât în viață, avându-te pe tine ca frate. Nu cred că ți-a păsat prea mult de el. Aveai nevoie doar de cineva care să te ajute să conduci ferma asta veche. Acum că începuse, nu mai putea da înapoi. Voia să-l rănească și asta era cel mai bun moment. Cred că Brent se temea puțin de tine și cred că aveai mereu grijă să simți asta, ca să-l controlezi și ca să te respecte. Cred că ceea ce te-a deranjat cel mai mult a fost că pe mine m-a iubit și pe tine niciodată nu te-a considerat apropiat... Se opri.

– Continuă, zise Adam cu o voce ca de oțel.

– Cred că înainte să moară, pentru că mă iubea și pentru că știa că dacă se va căsători cu mine avea să plece de la Riverview, zilele pe care le-am petrecut împreună au fost cele mai frumoase din viața lui.

Adam nu zise nimic. Pălise, dar nu făcea nici o mișcare. Doar stătea în picioare. Și pentru că nu reacționase așa cum prevăzuse ea, o speriasse. Nu știa ce să mai facă. Dacă nu era adevărat, de ce nu râdea de presupunerile ei?

– O să fac o salată pentru cină, zise ea repede, ieșind din cameră și zicându-și că ceea ce simțea acum nu era nici milă, nici regret. Îl rănise profund și cu toate astea, nu simțea că e în stare să sară în sus de bucurie, dar nici n-ar fi regretat ceea ce făcuse. Îi spusese doar adevărul. Nu făcuse nici un alt rău, își zise ea în timp ce tăia varza pentru salată.

Uitase cu totul de băiatul căruia îi promisese că avea s-o vadă la cină. Dar dacă și-ar fi amintit acest detaliu, cu siguranță ar fi rămas singură în bucătărie, să mănânce. Nu avea deloc chef să facă conversație, spre deosebire de bărbat. Se numea Roger Davis și se așezase de partea opusă a mesei, zâmbindu-i și făcându-i cu ochiul

de fiecare dată când se întâmpla să-l privească. Se încruntă la el de câteva ori, dar până la urmă îi zâmbi și ea.

Când ceilalți intrară în salon pentru a servi cafeaua, Jody rămase să strângă vasele.

– Îți dau o mână de ajutor și mai târziu poate mergem să ne plimbăm puțin.

Fata oftă și era pe punctul de a refuza, când Adam intră în sufragerie și-i văzu pe cei doi stând împreună.

– Ce faci aici, Davis? Cafeaua e în salon.

– Roger s-a oferit să mă ajute cu vasele, zise fata. Și mai târziu, adăugă ea, vom face o plimbare.

Ochii lui Adam căpătară o strălucire ciudată. Dar, spre surprinderea fetei, dădu aprobator din cap și ieși pe ușă.

– Ce aranjament există între tine și familia Slade? o întreabă Roger în timp ce se plimbau.

– Eu... lucrez pentru ei.

– Cred că nu te distrezi deloc, făcând asta. Și tipul ăla, oh, Doamne, cred că dacă zâmbește i se crapă fața. De ce nu renunți?

Încet, un plan lua contur în mintea lui Jody. De ce nu se gândise la asta înainte? Dacă n-ar fi avut atâtea de făcut mai devreme, cu siguranță i-ar fi trecut prin cap. Dar se încruntă. Poate că nu era prea frumos să facă așa ceva.

– De fapt, mă gândesc să fac asta, dar e un soi de aranjament între el și ai mei. Sunt mai mult sau mai puțin forțată să rămân aici.

– Dar tu nu vrei, nu?

– Nu.

– Nu poți pleca în vreun fel?

– Crede-mă, am încercat, dar n-am prea avut sorti de izbândă. E destul de greu, pentru că am fost sub observația poliției în ultimele șase săptămâni și orice lucru pe care-l fac trebuie raportat. Dar acum am scăpat de perioada asta și mă gândesc cu disperare cum să plec.

– Poate... te-aș putea ajuta...

– Oh, oare... ai vrea? se întoarce Jody spre el, extrem de entuziasmată.

– Ei bine, n-am mașină, dar dacă reușesc să pun mâna pe camion, o să te duc până în oraș.

– Oh, ar fi grozav! Știi când ai putea să-l folosești?

– Va trebui să vorbesc cu Bob, cel care deține camionul. Uite ce e, hai să mai vorbim poimăine. Cred că până atunci se va aranja totul.

– Asta înseamnă vineri. La ce oră?

– Cred că asta depinde de tine. Când crezi că ai putea ieși fără să fii văzută?

– Se gândi puțin.

– Mai bine după cină.

– La miezul nopții? râse Roger.

– De ce nu? Cred că e singurul moment din zi când nu sunt urmărită. Pentru tine e bine?

– Sigur, încuviință Roger.

– Acum, te rog să ai grijă cu Adam, pentru că el e foarte viclean. Nu-i da de înțeles că am fi mai mult decât simple cunoștințe.

– Bine. Până vineri noaptea o să fim simple cunoștințe care-și zâmbesc în timpul mesei.

Jody râse.

– Mulțumesc, Roger.

Nu i-ar fi trecut prin minte că o asemenea zi îngrozitoare s-ar putea termina în felul ăsta.

***

Când veni ziua de vineri, fata nu-și mai încăpea în piele de emoție și bucurie. Liberă! În curând va fi liberă! Nu-i păsa unde va pleca sau ce va face, atâta timp cât va fi departe de locul ăsta, foarte departe!

Toată ziua s-a gândit la ce avea să facă în momentul când va fi liberă. Plănuiise și visase la asta, de când vorbise cu Roger. Avea de gând să meargă în sud, să înceapă o nouă viață, departe de toți și de toate. Să uite, dacă va putea, că Adam Slade a existat vreodată în viața ei.

La cină, a fost puțin tulburată de faptul că Roger era absent. Dar nici nu îndrăzni să întrebe unde era. Probabil că se pregătește pentru noaptea asta, își zise. Nimic nu poate să meargă prost. Nu trebuie să meargă prost. Nu acum, când a găsit o cale de scăpare.

Neliniștită și nerăbdătoare, aștepta în camera ei, îmbrăcată de plecare, lângă o valiză în care-și luase câteva haine, bani, bijuterii și puțină mâncare.

La douăsprezece și cinci minute, deschise fereastra și ieși pe geam, după care sări pe terasă. Inima îi bătea nebunește și spera ca toți ai casei să fie în pat, inclusiv Adam, care avea obiceiul să stea afară, pe întuneric, să mai fumeze.

Oh, Doamne, fă ca Roger să nu întârzie mult! își zise ea.

Se duse lângă camioneta muncitorilor și așteptă acolo.

După câteva minute, care i s-au părut că nu se mai sfârșesc, văzu o umbră. Un bărbat se apropia de ea.

– Roger! șopti ea tensionată. Roger, tu ești?

Dar vocea care-i răspunse, cu siguranță nu era a lui.

– Ah, nu, scuze, dar Roger n-a putut să vină. M-a trimis pe mine, în schimb.

O secundă, a crezut că va leșina de frică. Harry Lawson! Singurul membru din echipă pe care nu-l plăcea, și în care nici nu avea încredere. Iar el știa treaba asta. De multe ori îl observase privind-o cu nesăț, lucru care, venit din partea unui om ca el, o dezgusta.

– Unde... unde e Roger? întrebă ea, încercând să ascundă tremurul nervos care-i străpungea corpul.

– Ți-am mai zis, n-a putut să vină. M-a rugat pe mine să te duc în oraș, așa că, iată-mă. Întotdeauna sunt bucuros să fac favoruri doamnelor recunoscătoare.

Brusc, se apropie de ea, dar fata își abținu un țipăt.

– Nu te apropia de mine, Harry Lawson. Altfel o să țiș și-o să trezesc toată casa, zise ea dându-se înapoi un pas.

El râse puțin, apoi o prinse de umeri și o împinse cu spatele de mașină.

– Ba n-o să faci asta, dulceată. Nu-i stă bine unei fete ca tine. Și în plus, mă vor crede pe mine. Știu totul despre tine și despre tânărul Slade. Am citit în ziare. Știu de câte ești în stare. În plus, sunt sigur c-ai face orice ca să pleci de aici.

– Așa e. O să-ți dau ce vrei. Am mulți bani...

– Nu ești deloc naivă, așa că nu te mai prefac.

Știi că nu vreau bani. Te urmăresc de ceva timp. Ești o bucată bună.

Îi simți respirația fierbinte pe obraz și începu să se zbată.

– Nu, nu! Brută! Dă-mi drumul! Pot pleca de aici și fără ajutorul tău!

Harry Lawson râse cu poftă.

– Ai înțeles greșit, dulceață! Singurul loc unde vei merge dacă nu te supui, e la Adam Slade, de mână cu mine.

– Ești un porc! Un netrebnic...

– Dacă te zbați atât n-o să ajungi nicăieri, așa că nu-ți mai pierde timpul, îi zise el.

Își simți capul presat de capota mașinii, iar gura lui peste a ei o făcea să nu se mai poată mișca. Disperată, îl lovi cu picioarele și încercă să se elibereze, dar era prea puternic și prea mare pentru ea. În cele din urmă obosi să se mai zbată și era gata să cedeze. Apoi, dintr-o dată, nu o mai presa nimeni și putea să respire din nou.

– Fă-ți bagajul și șterge-o! Acum!

Adam! Bucurie și ușurare. N-ar fi crezut vreodată că va exista un moment când se va bucura că-i aude vocea.

– Nu e drept ce faci, protestă Harry. Ce rău am făcut dacă am sărutat o fată doritoare?

– Nu-mi spune mie că o fată iese aici să te întâlnească pentru un sărut! zberă Adam.

– Ei, cred că nu, dar nu poți să mă învinuiești că...

– Pleci, sau ai nevoie de un șut?

– Bine, bine, dacă așa vrei, o să plec. Lawson se întoarse spre Jody. La revedere, păpușă. Poate ne mai vedem, nu?

Păcat de seara asta, dar asta e.

Fata se simți luată de braț și dusă cu forța în casă. Pe drum, încercă să se apere în fața lui Adam:

– De ce spunea asta? De ce a zis că am aranjat eu să ne vedem acolo? Nu e adevărat, Adam, îți jur că nu e așa!

Dar Adam nu-i răspunse. O băgă în casă, apoi îi spuse:

– O să discutăm asta în biroul meu, ca să n-o deranjăm pe Bess.

– Jur că n-am aranjat să mă întâlnesc cu Harry Lawson acolo. Îl urăsc. Mă dezgustă. Trebuie să mă crezi, se plânse ea.

– Atunci, ce făceai lângă mașină?

– Îl așteptam pe Roger.

– Și asta nu e la fel de rău?

– Nu, nu, nu înțelegi. Eu... l-am rugat pe Roger să mă ducă în oraș. l-am spus că vreau să plec de aici. El a fost de acord să mă ajute, așa că am stabilit să ne întâlnim la mașină, azi, la miezul nopții. Doar că în locul lui Roger a apărut Harry Lawson, care a zis că Roger nu poate veni și că l-a trimis pe el.

– N-a făcut așa. l-am prins pe Davis și l-am gonit joi, după cină.

– Dar, de ce? se plânse ea.

– Am simțit că puneți ceva la cale și mi-am dat seama că trebuie să opresc de la început totul. Nu puteam să te urmăresc în fiecare secundă ca să văd ce vrei să faci, așa că l-am plătit și i-am dat liber restul săptămânii.

– Deci, crezi că Roger i-a dat lui Harry Lawson un mesaj pentru mine? Adam nu zise nimic. După ce o privi o secundă, fata întrebă:

– Nu mă crezi, nu-i așa? Crezi că am aranjat întâlnirea asta și că Harry trebuia să mă ducă în oraș și nu Roger.

– N-am văzut nici o împotivire din partea ta.

– Asta pentru că ai ajuns prea târziu. Era prea mare și prea puternic pentru mine. Mi-a zis că dacă nu mă supun, mă va duce la tine și va scorni o poveste care să mă pună într-o lumină proastă în fața ta, iar pe el să-l facă un fel de erou. Brusc, izbucni în plâns. Nu puteam să-l suport! Nu puteam să mă mișc și nu puteam să respir. Parcă mă sufocam. A fost oribil! Își acoperi fața cu mâinile și plânse în hohote. Când se opri, într-un final, simți că i se pune un pahar în mână.

– După ce bei asta, du-te direct în pat.

– Mulțumesc, șopti ea. După ce luă câteva înghițituri, privi lichidul auriu. Mi-a zis că știe fete ca mine. Toți cred că sunt ușoară. Roseann, unchiul Perry, magistratul, doamna Slade, tu, toată lumea. Dar nu e adevărat! Nu e adevărat! Îl privi cu sinceritate.

O privi și el, uimit de confesiunile pe care le auzea.

– Știi că obișnuiam înainte să mă port ca una de teapă joasă, dar acum, de ce se întâmplă asta? Părul a revenit la culoarea naturală, nu mă machiez și sunt mereu îmbrăcată cu haine curate și decente. De ce bărbații nu mă respectă niciodată? Din cauza reputației mele?

Adam o studie tăcut preț de câteva clipe. Era o fată draguță. Poate că asta văzuse Brent dincolo de fard și haine vulgare. Cu păr lung și strălucitor, ochi mari căprui și gură frumos conturată, care ascundea dinți albi ca niște perle.

– Ești o fată atrăgătoare, zise el în cele din urmă. Asta și poate că și reputația pe care o ai l-ar face pe un bărbat să încerce, lucru care nu s-ar întâmpla niciodată unei fete ca...

– Shona? adăugă fata.

– Da, ca Shona, dacă vrei.

Își termină băutura și-i dădu înapoi paharul. Se ridică și zise:

– În cazul ăsta, nu te acuz că nu mă crezi. Nu semăn deloc cu Shona, nu-i așa? Nici măcar nu mă apropii puțin de una ca ea.

El nu-i răspunse la întrebare, doar zise:

– În mod surprinzător, chiar te cred.

– Mulțumesc, zise, zâmbind. Asta își dorea, nu? Să o creadă? Atunci, de ce simțea că avea ceva pe inimă? Se întoarse să plece, dar ezită. Nu cred că asta înseamnă ceva pentru tine, dar îmi pare rău pentru ce ți-am spus alaltăieri seară, despre Brent. Nu era adevărat. Nici un cuvânt din ce-am zis atunci nu era adevărat. De câte ori eram împreună cu el, vorbea mereu doar despre tine, fratele minunat care nu făcea niciodată nimic greșit. Cred că ăsta era încă un motiv pentru care te-am dispăcut atât de mult. Din cauza geloziei.

– Cum ai fi putut fi geloasă? Nici măcar nu erai îndrăgostită de el, zise Adam.

– E adevărat, dar uneori vreau să atrag atenția tuturor și aș face orice ca să obțin asta. Nici Brent nu mă iubea. Era doar mândru că a cucerit o fată cu reputația mea, iar eu știam lucrul ăsta dar nu l-aș fi recunoscut niciodată. Îmi zicea că mă iubește și alungam din minte gândul că aș putea împărți cu tine iubirea lui. Dar eu voiam totul. Voiam să primesc tot și să nu dau nimic în schimb, nimic valoros. Chiar dacă mi-a spus că va renunța la Riverview pentru mine, când avea să vină vremea să facă asta, n-ar fi fost în stare. Eu voiam doar să mă răzbun pe tine pentru ce-mi spuseseși în noaptea aceea la Flamenco și aveam de gând să-l folosesc pe Brent ca să te rănesc.

– Ce ți-am zis atunci? Întrebă Adam, încruntându-se.

– Că sunt o fată ușoară care nu știe cum să se poarte în societate. Dar să știi că nu e așa, zise cu privirea în jos.

– Îmi pare rău, Jody, zise bărbatul în cele din urmă. Se pare că și eu am o parte mare din vină pentru moartea lui Brent.

– Nu, dădu ea vehement din cap. Eu trebuia să fiu pedepsită, dar îmi pare rău că au avut de suferit și alții.

– Crezi că există pedeapsă mai mare ca aceea de a te ține aici? Poate că așa ai crezut la început, dar acum , nu crezi că ți-am făcut și un bine?

– Încerci să-mi spui că pentru ca să devin un om mai bun, Brent a trebuit să plătească cu viața?

– Jody, Brent... Oh, nu contează, du-te la culcare.

– Ce aveai de gând să spui?

– Altă dată. Se uită la ceas. E unu și jumătate și mâine trebuie să te trezești devreme, ca s-o ajuți pe Bess în bucătărie. Încă nu e complet refăcută.

Jody încuvință din cap și își luă bagajul într-o mână.

– Noapte bună, Adam.

– Noapte bună. Ah, și pe viitor ai grijă pe cine mai rogi să te ducă în oraș.

Capitolul 5

Deci, asta fusese tot. Planurile și visele de care era atât de sigură se risipiseră ca un fum. Acum se găsea în același loc ca la început, poate doar înțelegând mai bine relația dintre ea și Adam. Dar cât avea să dureze asta? Până la următoarea lor ceartă?

Oricum, n-avea timp să-și facă griji. Adam avea control asupra situației. O ținea ocupată din clipa în care se trezea dimineata și până seara când urca în camera ei, la culcare. Devenise ocupația ei permanentă să aibă grijă de cai și de grajduri. Își depășise frica pentru astfel de animale și acum chiar încerca să găsească un moment liber ca să plece să călărească.

Mai erau și grădinile, de care Bess nu se putea ocupa singură, așa că avea nevoie de ajutor în permanență. Dar Jody nu știa încă dacă și munca asta îi plăcea la fel de mult ca cea care ținea de cai.

Într-o după-amiază, când termină munca din grădină, fata luă un cal și dădu o fugă la râu, ca să facă o baie. Când ajunse acasă, se înserase și cina era pregătită, dar Adam nu ajunsese.

– Sunt îngrijorată, zise Bess, nervoasă.
– De ce? De obicei se întoarce așa târziu.
– Da, știu, dar niciodată nu face asta când ia tractorul. Știe că întotdeauna îmi fac griji dacă-l știu pe drumurile alea periculoase, așa că mereu îmi spune la ce oră revine și o respectă întotdeauna. Azi mi-a spus că o să se întoarcă pe la șase, iar acum e trecut de șapte și jumătate.

– Poate că s-a luat cu treaba și nu s-a uitat la ceas, sugeră fata.
Bess dădu din cap negativ.
– Pe unde s-a dus? întrebă Jody.
– S-a dus pe dealuri să caute o piesă de mașină care i-a căzut într-o vale. Și tu știi cât de periculoase sunt drumurile pe acolo!

– Te gândești la toate accidente de tractor despre care ai citit prin ziare, nu? Uite ce e, dacă te face să te simți mai bine, o să merg după el, să văd cum stă treaba. Dar sunt sigură că-ți faci griji degeaba.

Fata se rugă să nu se înnopteze așa de repede. Nu credea că Adam se accidentase, dar nu-i surâdea deloc ideea de a se întoarce acasă pe întuneric. Urmări dărele de tractor imprimate în noroi. Când ajunse în sfârșit pe dealuri, văzu locul unde se pierdeau urmele și crezu că tractorul coborâse într-una din văi. Descălecă și coborî dealul. Încrămeni când văzu mașina răsturnată și nici urmă de Adam. Încercă să scruteze împrejurimile, dar nimic. La un moment dat, văzu ceva. Adam era pe jumătate prins sub tractor. Alergă spre el și își dădu seama că era în viață și conștient.

– Cine e? Jody?
– Da, Adam, eu sunt. Bess se îngrijorase când a văzut că n-ai ajuns la timp, spuse fata, încercând să rămână calmă. Te doare ceva?

– Nu, nu simt nimic. Doar rece.

Își scoase puloverul, neținând seama de faptul că pe dedesubt nu avea altceva în afară de un sutien. Tot ce dorea era să găsească ajutor, cât de repede posibil. Între timp însă trebuia să-l ajute cu ce avea la îndemână. Împături bluza și i-o așeză sub cap.

– Mă duc după ajutor. Dar nu reuși să plece, pentru că el îi prinse mâna.

– De ce să-ți bați capul? Nu te poate opri nimeni dacă fugi acum. Nu-ți pasă deloc de mine. De fapt, am fost sigur că te vei bucura să mă vezi într-o astfel de poziție. De ce să nu profiți de șansa asta ca să scapi?

Jody se uită la el, un om puternic și impunător, complet neajutorat. Depindea de ea și era un sentiment nou să știe că e în mâinile ei șansa lui de supraviețuire. Zâmbi.

– Pune-mi mai târziu întrebarea asta, și poate că atunci o să-ți spun și de ce.

***

Parcă a trecut o veșnicie până ce un fermier din vecinătate a venit și l-a ajutat pe Adam să scape de sub mașină și să-l ducă acasă. Jody încerca din răsputeri s-o convingă pe Bess că totul va fi bine, dar nu știa dacă nu cumva încerca să se convingă pe ea de lucrul ăsta. Din fericire, doctorul fusese chemat și era deja acasă când l-au adus pe Adam. După ce l-a examinat și i-a bandajat rănilor, se întoarse spre Jody.

– Tu ești Jody? întrebă el și după ce fata dădu afirmativ din cap, zise: crezi că te poți duce în oraș în seara asta, ca să iei medicamentele? și-i întinse o rețetă.

– Da, sigur.

– Mi s-a spus că mai bine merge un vecin după ele, dar domnul Slade a insistat s-o faci tu. A zis că o să găsești cheile de la mașină în biroul lui.

– Nu e nimic serios, nu, doctore? întrebă Bess neliniștită.

– Nu. E doar șocul. A stat sub greutatea aia destul de mult timp. O să simtă puțin disconfort în seara asta, dar i-am prescris un sedativ care-l va ajuta să adoarmă. I-am mai dat niște unguente cu care să-și maseze porțiunile rănite, iar după câteva zile de odihnă, va fi ca nou. Cred că-i trebuie mai mult decât un tractor ca să-l doboare.

Jody conduse cu grijă spre oraș. Se uita din când în când la bordul mașinii. Văzu că are rezervorul plin și un motor puternic. În mod involuntar, începu să gândească. Putea să ajungă departe. Ce ocazie minunată, chiar sub nasul ei! Adam nu însemna nimic pentru ea și, în plus, doctorul spusese că se va face bine. Dar în acel moment, mai mult ca sigur că avea dureri și se chinuia să adoarmă. Dacă nu se întorcea cu medicamentele, știa că Bess n-avea s-o ierte niciodată.

Și ce-i păsa ei? Le-ar fi plătit cu vârf și îndesat pentru că au forțat-o să lucreze trei luni la fermă. Nu trebuia să procedeze așa. Nu trebuia să se poarte ca și cum el ar fi fost judecătorul și s-o condamne la muncă silnică pentru Dumnezeu știe cât timp de acum încolo! Putea să ajungă la Hawkes Bay până dimineața. Își putea găsi acolo ceva de lucru și după ce strângea bani, putea merge în sud, ca să înceapă o nouă viață.

Și atunci, ce mai aștepți? se trezi întrebându-se. Du-te acum, cât mai ai ocazia!

Dar n-o făcu. Se duse la farmacie, luă medicamentele și conduse spre fermă. Își dădu imediat seama că Adam știa, trebuia să știe că era posibil să nu se mai întoarcă și atunci special îi spusese doctorului s-o trimită pe ea în oraș, și nu pe unul din vecini. Dar de ce? Ca s-o testeze? Dacă așa era, riscase să piardă o mașină bună și să petreacă o noapte fără calmante. Sau poate credea că nu era nici un risc? Oare era atât de sigur pe ea? Știa că avea să se întoarcă? Jody făcu o grimasă. Dacă era așa, știa mai multe decât ea.

Evident, Bess nu fusese sigură. Jody putea jura că femeia n-a stat o clipă liniștită de la plecarea ei, de teamă că nu se va întoarce.

Salutul ei era unul de ușurare:

— Te-ai întors!

— Da, așa că acum te poți relaxa.

— O să am grijă de asta. Mulțumesc, Jody.

— Pentru nimic, replică fata, cu seninătate. Am mers cât de repede am putut. Dar știa că nu pentru asta îi mulțumea femeia. O să i le duc eu. Luă pastilele și paharul cu apă din mâna lui Bess. Îmi dai voie?

Bess ezită.

— Bine, du-te, dar să știi că Shona e cu el.

— Da? Trebuia să-mi închipui. Dar nu pentru mult, își zise ea.

Deschizând ușa de la dormitorul lui Adam, o văzu pe Shona stând lângă el, aproape de pat. Mâinile le erau împreunate și capetele apropiate.

Dintr-un motiv pe care Jody nu și-l putea explica, simți un junghi în inimă.

– Îmi cer scuze de întrerupere, dar vizitatorul tău trebuie să plece, zise ea, uitându-se la Adam.

Shona se ridică și o privi cu răutate.

– Cu ce drept spui tu când vizitatorii trebuie să vină și să plece? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

– Cu dreptul ăsta! zise fata ridicând paharul cu apă și medicamentele.

– Oh! Shona dădu uimită din cap. Se uită la Adam. Ce norocos ești, Adam, că ai o asistentă care să aibă grijă de tine! zise ea cu ironie.

– Da, așa e, adăugă Jody. Și acum, că ai luat la cunoștință faptul ăsta, poți ține seama de ce a zis asistenta și să pleci?

Shona se îmbujoră, pentru că nu se așteptase la un asemenea tratament.

– Adam..., strigă ea apoi adăugă repede: ei bine, poate chiar ar fi indicat să plec, acum. Probabil că ești extenuat. O să vin mâine să te văd.

Se aplecă să-l sărute, dar Jody o preveni:

– Să nu faci asta! Nu pot permite ca pacientul să contacteze un virus în starea în care se găsește.

Shona se ridică, enervată și iritată. Îi mai aruncă lui Jody o privire acră, îi spuse lui Adam noapte bună, apoi își luă geanta și plecă.

După scena asta, Jody nu putea să-l privească pe Adam în ochi. Când o făcu însă, rămase surprinsă de zâmbetul lui.

– Shona n-ar trebui să te lase s-o împungi atât, zise el.

– O merită, dacă nu știe să se apere!

– Oh, va învăța să facă asta, nu-ți face griji! Doar că nu e obișnuită cu felul ăsta de tratament.

A avut o viață foarte protejată. Acordă-i puțin timp și probabil că-ți va da exact ceea ce meriți.

– Mă îndoiesc. E genul de fată care n-a avut de-a face în viață decât cu lucruri frumoase. Niciodată nu va fi nevoită să se amestece în treburi neplăcute.

– Așa cum a trebuit să faci tu?

– Eu n-am ieșit niciodată din ele. M-am născut sub auspicii sumbre și așa mi-am continuat toată viața. N-am cunoscut niciodată partea frumoasă a lucrurilor, zise ea cu amărăciune.

– Dar când Brent a murit? Nu crezi că asta a pus o umbră în viața Shonei?

Jody răspunse fără să ezite:

– Ea a pierdut un prieten. Bineînțeles că moartea lui o afectează, dar nu simte ceea ce simți tu.

– A fost îndrăgostită de Brent, de când erau copii.

– Nu fi bleg, de tine e îndrăgostită.

– De mine?

– E tipul de fată care trăiește pentru a se căsători și cu siguranță o va face cu primul care-i va ieși în cale. A trăit atât de mult înconjurată de oameni care s-o răsfete, încât nu poate face față realității de una singură. Are nevoie de siguranță și devotament, de cineva pe care să se poată baza oricând și care să fie mereu gata să o protejeze. Asta e ceea ce crede ea despre dragoste. E genul neajutoratei care are nevoie de cineva de care să depindă.

– Iar tu ești exact opusul?

– Așa ar trebui. N-am avut părinți de care să depind, pe care să mă bazez sau care să mă ajute.

Niciodată n-am avut siguranță, așa că n-are cum să-mi fie dor de ceva ce n-am avut niciodată.

– Dar unchiul și mătușa ta?

– Mătușa mă urăște.

– Cu siguranță din cauza ta, nu?

Jody dădu vehement din cap.

– Nu m-a dorit niciodată, dar unchiul Perry e fratele tatălui meu și a considerat că trebuie să mă ia la el după moartea părinților. Poate că ținea puțin la mine, dar n-am cum să știu sigur asta. Roseann era o femeie dominatoare și făcea tot ce-i stătea în putință ca să-l întoarcă împotriva mea, dar asta n-a putut s-o facă niciodată, numai Dumnezeu știe de ce. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință s-o ajut.

– Trebuie să fi existat vreun motiv din cauza căruia să se poarte așa cu tine.

– Nu-mi spune că Bess nu ți-a povestit!

– Bess nu mi-a spus nimic despre familia ta.

– Nu-mi vine să cred.

– Țăsta e adevărul, o asigură el.

Jody îl crezu în cele din urmă, și-i explică:

– Roseann este o femeie imorală și eu am descoperit lucrul ăsta. De aceea, încerca să-l instige pe unchiul Perry împotriva mea, pentru că dacă doream, puteam să-i dovedesc asta. Știa că doar trebuia să spun unchiului un cuvânt din tot ce știam și Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla. Dar n-am făcut-o niciodată. Bietul meu unchi avea deja destule de tras de pe urma mea. Dar pentru că știa că oricând puteam să vorbesc, Roseann intrase în panică. Trebuia să scape într-un fel de mine, și acum a reușit. Nu mai sunt un pericol pentru

nici unul din ei și nici pentru pozițiile lor sociale... Brusc, se opri. Îmi pare rău, vorbesc prea mult. Mai bine ai lua pastilele astea și apoi voi pleca să te las să dormi, altfel voi avea de-a face cu doamna Slade.

Când se întoarse să-i dea medicamentele, el o prinse de încheietura mâinii.

– De ce te-ai întors? Ai avut de două ori șansa să pleci. De ce n-ai profitat?

– Erai foarte sigur de mine, nu-i așa?

– Ba nu eram deloc. De obicei nu pun preț pe noroc, dar în seara asta am făcut-o.

– Mă testai.

– Cred că da.

– Eram pe punctul de a nu mă întoarce. Așa că aproape îți pierdeai șansa. Aveam de gând să mă duc la Hawkes Bay și să-mi găsesc ceva de muncă acolo.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că aveai nevoie de mine, îi răspunse ea, cu simplitate. De aceea n-am plecat lăsându-te prins sub tractor. Aveai nevoie de mine, nu-i așa?

– Da. Cu siguranță, aveam nevoie de cineva.

– Nimeni n-a mai avut nevoie de mine înainte. Nimeni. Până și doamna Slade a trebuit să se bazeze pe mine, pentru că avea nevoie de ajutorul meu.

Adam îi eliberă încheietura și fata stinse lumina.

– E atât de important pentru tine ca cineva să aibă nevoie de ajutorul tău? o întrebă el până să iasă.

Jody tăcu o clipă.

– Da, cred că da. Toată viața am căutat ceva. Nu știu ce, doar ceva. În seara asta, am găsit ceea ce căutam. Am nevoie să fiu de folos. Vreau ca oamenii să aibă nevoie de ajutorul meu.

– Cu toții avem nevoie de cineva, Jody.

– Da, dacă n-ar fi așa, de ce-am mai trăi?

– Mă bucur că tu ți-ai găsit un scop.

– Așa e. Noapte bună, Adam, zise ea cu blândețe.

***

În zilele următoare, Jody se simți din ce în ce mai bine. De-acum, viața avea pentru ea un nou sens și era foarte încântată că l-a descoperit. Era fericită și veselă și chiar simțea puțină simpatie din partea lui Adam și Bess. Chiar spera ca într-o zi s-o poată ierta pentru răul pe care li-l pricinuisese.

Vineri, când Adam avu voie să se ridice din pat, o rugă pe Jody să-l ducă până în oraș.

– Trebuie să fac provizii, îi spuse el.

– Sigur, mi-ar face plăcere. Jody se înveseli, pentru că îi plăcea să meargă cu mașina. Era perioada sărbătorilor de iarnă, iar orașul avea să fie plin cu decorații și podoabe.

Îmbracă un costumăș verde pal și o geantă asortată. Părul și-l prinse într-o coadă simplă și nu se machie deloc, pentru că era foarte cald. Pe tot parcursul drumului, Adam o privi cum conducea cu foarte mare atenție.

– Nu-mi vine să cred că tu ești fata care a venit a Riverview cu câteva luni în urmă. Ești complet schimbată!

– E un compliment? râse Jody, fără să ascundă plăcerea pe care i-o făceau vorbele lui.

– Cred că da. Schimbă imediat subiectul. Peste o săptămână e ziua mătușii Bess, așa că vom organiza o petrecere pentru ea.

– Vom?

– Da, Shona s-a oferit să mă ajute să trimită invitațiile și să mai aranjeze câte ceva.

Jody fu dezamăgită.

– Dar nu puteam eu să te ajut?

– Ba da, o vei face și tu. Sunt multe lucruri care trebuie aranjate. Și în plus, hambarul trebuie curățat.

– Da, sună grozav, zise ea fără să zâmbescă.

– Speram că vei alege tu decorațiunile și cadoul pentru Bess, în timp ce eu mă ocup de afaceri. Și poți să-ți mai cumperi și o rochie pe care s-o porți la petrecere.

Imediat, Jody se înveseli.

– Da, sigur că mi-ar plăcea!

– Bun, o să stabilim un loc unde să ne întâlnim diseară, să luăm cina.

A fost lăsată singură toată după-amiaza, dar nici nu i-a trecut prin minte că ar putea scăpa. I-a făcut plăcere să aleagă decorațiile pentru petrecere, cadoul pentru Bess și o rochie pentru ea. Mai târziu, când s-au întâlnit și s-au dus să mănânce la un restaurant chinezesc, i-a arătat tot ce luase.

– E ideal, zise Adam când văzu cadoul pentru Bess.

Și tu, ce ți-ai luat?

– E în mașină, dar nu ți-o arăt. O s-o vezi atunci. Mai bine le-aș duce și pe astea la mașină, ca să nu le murdăresc. Ieși din restaurant și se îndreaptă spre mașină.

– Bună, Jody! se auzi o voce cunoscută.

Când privi în jurul ei, încremeni. Lângă mașină, erau toți băieții din fosta ei gașcă, pe motociclete, inclusiv Rod Bains.

– Bună, Rod, zise ea.

– Nu ne-am văzut de mult timp, nu? Întrebă el, jucându-se cu un lanț.

– Da, așa e, răspunse ea, încercând să găsească un pretext ca să intre mai repede în local.

– Te-am văzut intrând în restaurantul ăsta. Nu mi-a venit să cred că erai tu. Se dădu jos de pe motocicletă și se apropie de ea.

Fata se îndepărtă de el, până simți că se lipește de mașina lui Adam. Văzându-i reacția, Rod le aruncă o privire celor din gașcă, înainte să se apropie de ea.

– Care-i problema, iubito? Doar nu te temi de mine, nu? Tu, căreia nu i-a fost niciodată frică de nimeni și de nimic! O luă de încheieturi. Ea încercă să se elibereze, dar băiatul i le suci până aproape îi dădură lacrimile de durere. Râse. Hei, nu te mai prefacă atât! Sunt eu, Rod Bains, nu-ți mai amintești?

– Dă-mi drumul, Rod. Te rog, îi zise ea, calm.

– Vreau un sărut, doar de dragul vremurilor bune. Tot mai ești fata mea.

– Nu sunt fata ta, Rod. Niciodată n-am fost. Acum, te rog să-mi dai drumul.

– Oh, acum chiar m-ai rănit! râse el disprețuitor. Încă vreau să mai fii fata mea. Nu m-am supărat pe tine pentru că m-ai aruncat ca să te cuplezi cu fermierul acela manierat și stilat. Dar acum, el e mort, nu? Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Dar tu ești tot a mea, iar mie nu-mi pasă dacă acum ești curată și îmbrăcată frumos. Apoi începu s-o sărute.

Îi simți mirosul de bere și hainele murdare și simți cum i se face rău. Se zbătu să se elibereze, în timp ce lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. La fel simțise și cu Harry Lawson! Oh, Doamne, dacă Adam ar fi fost aici, dacă ar fi venit după ea!

Dintr-o dată, Rod nu mai era pe ea, ci la picioarele ei.

– Duceți-l acasă! le zise Adam restului de băieți. Și încă un lucru. Dacă se mai atinge cineva de Jody, va căpăta cu siguranță mai mult de atât. Ați înțeles? Acum, valea!

După ce plecară, Adam se apropie de fata sprijinită de mașină, care-și ștergea obraji de lacrimi.

– Oh, dacă n-ai fi venit, nu știu ce s-ar fi întâmplat! spuse ea, alergând spre el, iar lui i se păru firesc s-o prindă în brațe.

Râse de reacția ei.

– Credeam că ești genul care n-are nevoie de protecție. Haide, o să te duc acasă.

– Nu, e în regulă, pot conduce și singură.

– Ba nu-i așa. Acum, hai în mașină. O să mâncăm acasă ceva.

– Da, când vom ajunge acasă, zise ea oftând și așezându-se pe scaunul din față. Se simțea în siguranță alături de Adam, și-i plăcea sentimentul ăsta.

– Îi știi pe tipii ăia?

- Da, erau niște băieți din fosta mea gașcă.
  - Și cel care nu te lăsa în pace nu era cel cu care dansai la Flamenco?
  - Ba da. Nu știu cum de-l puteam lăsa atunci să mă sărute. Acum mi s-a părut respingător.
  - Atunci, probabil că nu te gândeai la asta.
  - Știu. Cât mi-ar fi plăcut ca atunci să știu câte știu acum! Nimeni n-ar fi rănit și Brent poate că n-ar fi mort.
  - Brent tot ar fi mort, iar tu ai fi încurcată, deprimată și neliniștită din cauză că nu ți-ai găsit ținta în viață. Și n-ai fi avut nimic din ce ai câștigat acum.
  - Oh, ba da, Brent ar mai fi fost în viață.
  - Jody...
  - Da?
  - Lasă.
  - E a două oară când faci asta.
  - Ce fac?
  - Încerci să-mi spui ceva, apoi te răzgândești.
- Adam nu-i răspunse, iar fata, dezamăgită și încurcată, nu mai scoase nici un cuvânt.

Capitolul 6

Veni și marea zi. Grădina arăta minunat. Felinare colorate dădeau aspect de basm aranjamentului din hârtie creponată care fusese așezat pe mese, printre bolurile cu punci și platourile cu aperitive reci și friptură. Tot ce mai lipsea, erau invitații, care nu întârziară să apară.

Jody muncise mult pentru pregătirile din ziua aceea și acum era mândră de ceea ce făcuse. Totul mersese ca pe roate. Nu știa de ce, dar își dorea să fie un mare prilej de bucurie pentru Bess. Doar după ce toată lumea mâncase, Jody s-a simțit ușurată și s-a dus să se schimbe de hainele pe care și le pusese pentru a ajuta la servit. Dar, între timp, cei optzeci sau chiar o sută de oameni se distrau de minune și Jody văzu că Bess, îmbujorată și zâmbitoare, era încântată peste măsură de atenția care i se acorda.

Tânăra, acum îmbrăcată cu noua rochie și cu un machiaj aplicat discret pe trăsăturile ei delicate, coborî să se alăture celorlalți. Dar, ajunsă în sufragerie, se opri. Adam o aștepta.

– Ei bine, înțeleg că asta e noua ta rochie! Îți vine de minune!
– Îți place? întrebă ea, făcând o piruetă. Era o rochiță din bumbac alb, cu două volănașe și cu bretelețe.

– Sigur că da. E perfectă!

– Mulțumesc. Dar ce e cu tine aici? Am crezut că ești deja pe ring.
Apoi adăugă: doar nu mă verificai?

Adam zâmbi și dădu din cap în semn că nu.

– Mă asiguram că te-ai dus să te schimbi. Mătușa Bess era îngrijorată că încă mai lucrezi, așa că i-am promis că voi avea grijă să te bucuri de petrecere.

– Înțeleg.

– Țsta e adevărul! zise el. Vrei să bei ceva înainte să ieșim? Aș vrea să fac un toast.

Jody îl privi, surprinsă.

– Bine, beau în cinstea a ce vrei tu.

Bărbatul turnă în două pahare și îi dădu și ei unul.

– Vreau să bem în cinstea ta, Jody, să reușești în tot ce îți propui după ce vei pleca de la fermă, să găsești pe cineva care să-ți fie pe plac, care să te iubească și să aibă nevoie de tine și alături de care să ai parte de fericirea după care tânjești. Luă o înghițitură din pahar, fără s-o slăbească din ochi.

– Eu... nu înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Vrei să spui că...

– Ești liberă să pleci, Jody, oricând dorești.

Dar Jody încă se mai holba la el, nedumerită.

– Dar nu înțeleg, repeta ea, mai mult pentru sine decât pentru bărbatul din fața ei. Îi spusese că putea pleca oricând dorește. Era liberă – asta o înțelegea. Ce nu înțelegea, era de ce se simțea dintr-o

dată atât de tristă. De ce nu simțea nevoia că trebuie să țopăie de bucurie?

– Jody, de ce ai făcut fața asta?

– Ce față?

– Ca și cum te-aș fi condamnat la moarte.

Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi și puse repede paharul pe masă, grăbindu-se să iasă din cameră.

– Jody, ce s-a întâmplat? strigă Adam după ea, urmând-o până în curtea din spate. Se întoarce și își puse și el paharul lângă al ei, mormăind: femeile!

Furioasă pe ea, Jody își șterse repede lacrimile care riscau să-i strice machiajul.

Ajunse aproape de invitați și văzu că nimeni nu mai dansa. În schimb, Jim Barrie le atrăgea tuturor atenția că avea ceva important de spus. Jody își dădu imediat seama că era amețit de băutură după felul în care gesticula și vorbea. Dar chiar și așa, se trezi și ea că-l privește atentă.

– Așa că toată lumea e invitată să-și umple paharele, pentru că aş vrea să bem în cinstea logodnei fiicei mele cu vecinul și prietenul meu cel mai bun, Adam Slade. Astăzi, vreau să bem în cinstea lor! Dar... unde e Adam?

Lumea scoase chiote de bucurie și ciocni paharele. Formația începu să cânte și invitații fură poftiți la dans, în timp ce Jody, înmărmurită, privea totul fără să vadă de fapt nimic.

Deci, asta era motivul pentru care Adam o lăsa să plece. N-ar mai fi fost loc și pentru ea, după ce avea să se însoare cu Shona. Dar de ce n-a venit să-i spună asta de la început? Știa prea bine de ce nu era

dorită. Închise ochii și se întoarse să plece, dar se trezi că se izbește de Adam, care cu siguranță stătea de ceva timp în spatele ei.

Repede, se dădu înapoi și-l privi. Apoi, venindu-și în fire, zise cu dispreț:

— Ia te uită, chiar e o noapte a toasturilor. Mai bine ai intra și ți-ai face datoria. Ah, și nu uita să bei și în cinstea mătușii tale. Până la urmă, asta e noaptea ei, nu? Merse pe lângă el, și înainte să-l depășească, se opri. Ah, aproape uitasem. Felicitări pentru logodnă, zise ea, luându-i mâna. Și asta este de la Brent, mai adăugă, scuturând-o. Iar asta e de la mine. Îi puse o mână după gât și-l trase puțin spre ea, după care îl sărută pe buze cu pasiune și delicatețe, încet, ca să simtă tot ceea ce dorea ea să simtă și ca toți curioșii care îi priveau să aibă parte de un spectacol pe cinste.

Vechea Jody, pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, se întorsese și era gata de atac.

După ce-l eliberă, fugi până în casă.

Acum, n-are decât să explice cum o ști mai bine, se gândi fata. N-are decât să se însoare cu prețioasa lui Shona. O să-i arăt că nu-mi pasă! Of, dar pentru el nu înseamnă nimic!

Luă un cal din grajd și fugi cu el pe câmp. Nu se opri decât după câteva ore, când se gândi să se întoarcă. Era aproape dimineată, toată lumea plecase și nici o lumină nu mai era aprinsă. Lui Jody îi părea bine că nu era nimeni care s-o vadă. Descălecă și duse în grajd calul care abia mai putea merge.

— Îmi pare rău, Mecca!

— Chiar ar trebui!

Jody se întoarse și-l văzu pe Adam cum se apropia furios de ea.

– Ar trebui să fii biciuită pentru că ai călărit iapa asta până la extenuare! Ce voiai să faci? S-o omori? zise el smulgându-i frâul din mână.

– Îmi... pare rău. Am crezut... Pur și simplu, nu m-am gândit.

– Niciodată n-o faci, nu-i așa, Jody? zise el, cu răutate. Mai întâi acționezi, și apoi regreti. Am crezut că ai mai învățat și tu ceva, dar ești la fel de aiurită ca la început. Am eu grijă de Mecca. Du-te în casă și așteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine.

Când Adam se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, o găsi pe față în fața barului, punându-și o băutură.

– Câte pahare ai băut până acum? întrebă el.

Se întoarse spre el, ridicându-l pe cel din mână.

– Trei, zise ea cu blândețe. Ai ceva de obiectat că-mi sărbătoresc plecarea? Ridică paharul și-l lipi de buze, dar înainte să poată lua o înghițitură, Adam îi dădu peste mână și-l aruncă pe podea.

– Nu, n-am nimic de obiectat, strigă el, dacă ar fi fost un motiv mai bun pentru care să bei trei! Dar cred că într-un fel încercai să ameliorezi vina pe care o simțai pentru ce i-ai făcut calului.

– Și ce i-am făcut calului? Pot să fac față la orice.

– Mă îndoiesc că mai poți gândi după trei pahare. Ce s-a întâmplat de e atât de speriat?

– Speriat? repetă ea.

– Da, mi-a luat o grămadă de timp ca să-l liniștesc. Trebuie să-l fi speriat ceva.

– Nu l-a speriat nimic! zise ea scurt. Doar că devenise agitat, și voia să se întoarcă la grajd.

Adam țiță la ea:

– Chiar n-ai învățat nimic? N-ai învățat nimic de când ai venit aici? Când vei pleca de aici, o să fii persoana bună în care doreai să te transformi, așa cum mi-ai spus într-una din nopțile trecute, sau o să fii vechea Jody?

– Da, probabil. Sunt ceea ce sunt și nimeni nu poate schimba asta! În noaptea în care am vorbit cu tine, am crezut că am reușit să mă schimb, dar acum îmi dau seama că nu e deloc așa. Nimeni nu se poate schimba așa, dintr-o dată. Și în plus, cred că nici nu mai vreau. Dacă oamenii nu mă acceptă așa cum sunt, atunci, ghinionul lor.

– Ba nu, e ghinionul tău! o corectă Adam.

– Ei, atunci asta e grija mea, nu crezi?

– Nu trebuie să țipi!

– Nu țip! Tu țipi la mine!

Adam oftă și-i întoarse spatele.

– Du-te la culcare!

– Asta e tot ce doreai să vorbești cu mine?

– Putem discuta mâine detaliile plecării tale.

Fata făcu ceea ce i se spusese și se duse în camera ei.

Dar nu adormi imediat, ci mai stătu un timp, privind în întuneric și gândindu-se la noaptea ciudată care tocmai se sfârșise. Se foi în așternuturi și, într-un târziu, reuși să adoarmă.

Apoi, fu trezită de ceasul deșteptător. Se uită somnoroasă la oră: patru jumătate! De ce Dumnezeu uitase să anuleze alarma?

Dar după câteva secunde auzi din nou zgomotul care o trezise. Nu era ceasul. Parcă era un tunet îndepărtat, dar chiar și somnoroasă, își dădea seama că nu era tunet. Parcă venea din pământ, dar nu era sigură. Încă o dată se mai auzi zgomotul și bănuiala îi fu confirmată.

Cutremur! strigă ea, sărind din pat.

La început au fost trepidații scurte care au făcut pereții casei să vibreze puțin. Apoi, toate lucrurile mici din cameră începură să se deplaseze care încotro.

– Oh, Doamne, nu e de mirare că Mecca era atât de speriată!

Fata ieși repede din camera ei și se grăbi spre grajduri. Dar dădu nas în nas cu Adam, care mergea și el tot într-acolo.

– Jody!

– Nu mă poți opri. Trebuie s-o liniștesc pe Mecca. Sigur e foarte speriată!

– Jody! Nu te duce în grajd!

Dar Jody fu mai sprintenă și reuși să iasă afară. Însă nu făcu mulți pași, pentru că o pală de vânt o izbi de zid și simți cum o mână o prinde și o trage în casă.

– Acum, îi zise el, ținând-o strâns de umeri, nu te miști de aici, m-ai auzit? Măcar o dată fă ce ți se spune și nu mai comenta.

– Dar Mecca...

– Voiam să mă duc eu să văd ce face. Chiar nu gândești că nu poți face nimic? Nici n-ai liniști-o pe ea, și ai risca să-ți pice și o bucată de acoperiș în cap. Nu gândești chiar deloc?

După ce plecă Adam, Jody se așează pe podea, cu picioarele încrucișate. După cutremur, începură vânturile care făceau ravagii prin zonele astea. În Palmerstone nu se manifestau atât de violent, dar pe câmp deschis erau întotdeauna mai puternice.

Oare unde se dusesese Adam? se întrebă ea pentru a douăzecea oară, încercând să nu se mai gândească la copacii care se curbau până aproape de sol și la vântul care vuia prin ferestre.

Biata Mecca! Poate că dacă n-ar fi obosit-o atâta noaptea trecută, nu i-ar fi trebuit așa mult timp s-o calmeze acum! Dar de ce o făcuse? A! Acum își amintea. Din cauză că era supărată pentru că aflase de logodna dintre el și Shona. Își aminti și de ce-i spusese când ajunsese acasă. O să se bucure când o să scape de mine! gândi ea. N-am fost decât o... Ei bine, era oricum doar vina lui, își spuse ea, încruntându-se.

Dar unde era acum? Își îngustă ochii să vadă dacă poate zări ceva în praful care juca în aerul de afară, dar nimic. Dintr-o dată, simți un junghi în inimă. Poate că Mecca era prea nervoasă până și pentru el. Poate l-a lovit și... acum zăcea pe podea. Cu gândurile astea, ieși din casă și fugi spre grajd, fără să-i pese de nimic. Și se opri doar când se izbi de ceva cald și tare – piepul dezgolit al lui Adam. Nu mai avusese timp să-și tragă tricoul pe el.

– Oh Adam, zise ea, ușurată că-l vede.

– Parcă ți-am spus să rămâi unde te-am lăsat! Îi îndepărtă mâinile pe care i le pusese în jurul gâtului.

– Da, dar ai stat atât de mult. Eram sigură că s-a întâmplat ceva cu tine, că Mecca a...

– Mecca e bine acum, îi zise el, cu voce blândă.

– M-am gândit că poate te-a rănit. Și spre groaza ei, începu să tremure.

Adam, confundându-i reacția cu frica, încercă să o potolească cum știa mai bine:

– Cutremurul a fost unul mare, dar vântul n-a prea făcut ravagii. Deja s-a mai potolit.

– Nu mi-e frică! protestă Jody.

– Haide, o să te duc eu în casă, și vru s-o ia în brațe.

– Pot să merg! zise ea, împingându-l.

– Ești obosită, spuse el.

Dar și el era, își dădu ea seama. Era obosit, plictisit și totuși atât de indulgent.

– Oh, nu-mi mai spune cum sunt, strigă ea. Și nu mai îmi vorbi ca și cum aș fi Mecca, pe care încerci să o calmezi. Simțea că era pe cale să izbucnească în plâns, așa că se grăbi să se ducă în casă.

– Jody!

– Oh, du-te naibii! strigă ea, în timp ce alerga.

Adam oftă și dădu din umeri, dorind cu disperare să-și fi luat și țigările cu el. Apoi, veni ceva la care se așteptase – replica violentă a cutremurului.

Pământul se mișcă puțin, iar Jody, care se îndrepta furioasă spre casă, se sperie și căzu într-o băltoacă. După ce totul se liniști, îl văzu pe Adam râzând cu poftă de fata plină de noroi care încerca să se ridice. Ea își dădu cu demnitate părul de pe față și, deși știa că situația ar fi fost amuzantă pentru oricine, simțea că explodează de furie. Cu siguranță, arăta ca o creatură care nu aparține lumii ăsteia, și sigur că în altă ocazie ar fi râs și ea, dar nu acum, când Adam se amuza atât pe seama ei.

– Ei, n-ai putut evita balta, nu-i așa? Trebuia să se întâmple și una ca asta.

Dar fata era atât de furioasă că, încercând să iasă din nămol, căzu din nou, iar Adam izbucni din nou în râs.

– Ești un insensibil. De ce nu mi-ai spus că ai săpat aici?

– De ce aș fi făcut-o? zise el, printre hohote.

Nu știam că aveai de gând să faci o baie.

– Puteai măcar să mă avertizezi.

– Să te avertizez? De când rebela Jody Linton ia seama la avertismente? De când te știi, ai făcut exact pe dos ce ți-am spus. Și dacă nici trei luni sub îngrijirea mea nu te-au schimbat, atunci nu știu dacă mai ai vreo șansă.

– Oh, am luat-o de la capăt cu povestea biete Jody care nu-și găsește locul nicăieri pe lumea asta. Sunt un caz pierdut, nu-i așa?

– Ba o să fii bine. Tot ce-ți trebuie, e o mână fermă.

– O mână iubitoare care să mă îndrume, zise ea, disprețuitoare.

– Nu, o mână fermă. Mi-e milă de bietul băiat care o să aibă ghinionul să se îndrăgostească de tine. Nu cred că va reuși să țină pasul cu tine sau să te țină sub control foarte mult timp.

– Deci, zise Jody, vrând să profite de situație, spui că-mi trebuie un bărbat care să mă țină din scurt și să-mi arate ce trebuie să fac și să spun ca totul să fie bine.

– Așa e.

– Ei bine, tu ai reușit să faci asta cu brio până acum.

El se gândi puțin, apoi dădu afirmativ din cap.

– Așa e. Și din doi pași o ajunse și o ridică din apă. Dar n-o eliberă, ci o luă în brațe și o strânse la piept.

Luată prin surprindere și sperindu-se puțin, începu să tremure.

– Adam, zise ea, ia mâna de pe...

Dar protestul ei rămase nespus, iar bărbatul îi prinse capul în mâini și o sărută pe buze. La început simți că nu mai are control asupra corpului, dar începu, puțin câte puțin, să simtă plăcerea sărutului și fiorul dulce care-i străbătea șira spinării.

Și, ca de obicei, acționează fără să gândească. Îl înconjură și ea cu brațele și-i răspunde la sărut, întrebând în șoaptă:

- De ce?
- Îmi ești datoare.
- Îți sunt datoare cu asta? repetă ea, uimită.

Apoi înțelese totul și încremeni. Îl îndepărtă de lângă ea. Era încă întuneric, așa că nu reușea să-i vadă bine trăsăturile feței. Dar un lucru era sigur. Avea de gând s-o umilească, așa cum făcuse și ea cu o seară în urmă în fața logodnicei și a prietenilor săi. Ei bine, reușise, gândi ea, întorcându-i spatele. Dacă nici acum nu-și dădea seama ce simțea pentru el, atunci, n-o va face niciodată. Oare cum putuse să uite de Shona Barrie? Dacă-și amintea de ea, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Schimbă-te de hainele astea ude și nu te mai trezi devreme dimineată. Poți dormi cât dorești.. Așa voi face și eu.

- Da, mâine dimineată, gândi Jody, ultima petrecută la Riverview!

Capitolul 7

— Nu trebuie să pleci imediat, zise Adam. De fapt, poți rămâne cât vrei.

— Știi prea bine că nu-mi doresc să rămân. Vreau să plec acum, spuse fata, cu hotărâre.

Era două și jumătate după-amiază, și deși fata se chinuise să nu doarmă până târziu, nu reușise să se trezească înainte de ora unsprezece. Nimic din ceea ce se întâmplase în acea dimineață nu o ajuta să ia decizia corectă. Bess îi spusese că Adam a fost plecat la ferma lui Barrie și că a stat acolo pentru prânz, iar acum era relaxat și calm. Femea îi tot făcea cu ochiul și-i zâmbea, cu toate că fata nu înțelegea de ce. În plus, mai avea și o durere de cap pe care nu mai reușea s-o calmeze.

Jody abia de-și mai putea controla nerăbdarea. A făcut zeci de ture pe terasă, înainte ca Adam să apară. Iar acum, era în fața ei, spunându-i calm că putea rămâne la fermă cât dorea. Până la urmă, după tot ce se întâmplase între ei, acum îi venea greu să mai dea înapoi.

Cu mâinile în buzunare și neștiind cum să reacționeze, lovea ușor cu piciorul una din ușile terasei. Nu reușea să-l privească în ochi și nu înțelegea de ce se purta astfel. Oftă.

– Ei, poate că o să pleci mâine, sau poimâine, după ce reușesc să aflu dacă există cumva în Palmerstone vreo locuință de închiriat și vreun post vacant.

– Nu! strigă fata. Aseară ai spus că pot pleca oricând. Mi-am făcut bagajul și vreau să plec acum, azi. Și nu te deranja să-mi cauți de lucru. Am eu grijă de asta. Iar în ceea ce privește cazarea, voi locui la căminul de fete, până îmi voi putea permite un apartament.

Adam o privi încruntat și se bucură oarecum pentru că reuși să-i sustină privirea.

– Foarte bine, zise el, într-un sfârșit. Dar știi că e cam greu să-ți găsești de lucru în perioada asta a anului, când toții elevii au vacanță, nu? Când o văzu că nu spune nimic, adăugă: ei bine, dacă asta vrei...

– E exact ceea ce vreau. Și se duse grăbită în camera ei ca să-și ia cele două valize pe care le așezase lângă pat. Aruncă o privire camerei pe care o ocupase temporar și i se păru că fără lucrurile ei e goală și fără viață. Dar nu îngădui emoțiilor să o subjuge și se grăbi să coboare bagajul pe terasa unde o aștepta Adam.

– Deci, pleci? Bess o privi cu ochi umezi, cocoțată pe o scară de unde dădea jos ornamentele de la petrecere.

– Da, plec. Nu mă îndoiesc că ești bucuroasă că în sfârșit scapi de mine.

– Ba cred că te va surprinde dacă-ți voi spune că-mi va lipsi compania ta, spuse femeia îngândurată. Ne-ar plăcea să mai stai, să știi. De ce nu pleci după Anul Nou?

– Mulțumesc, dar i-am spus deja lui Adam că vreau să plec.

– Și chiar așa e? Chiar vrei să pleci?

– Am vrut să plec de când am ajuns aici, sau poate că nu ți-ai dat seama. Dar, oricum, unde e Adam? Jody se uită în jur, încercând să dea de bărbat.

– Chiar aici, spuse el, venind pe la spatele ei și luând valizele în mână. Bess, vrei să vii și tu?

– Nu, mai bine mă ocup de ornamentele astea și apoi trebuie să ud florile.

– Bine. N-o să stau mult. Și se duse spre mașina parcată în fața curții.

– Ei bine, la revedere, Bess. Mulțumesc pentru tot, îi întinse Jody o mână.

Bess i-o luă și i-o strânse cu putere.

– La revedere, Jody. Dacă simți vreodată nevoia să te întorci, să știi că aici vei fi întotdeauna binevenită – de data asta ca oaspete. Dar chiar dacă nu se va întâmpla asta, mi-ar plăcea să ne dai un telefon sau să ne scrii câteva rânduri ca să ne spui cum îți merge.

– Nu promit nimic, dar dacă voi putea să fac asta, o voi face. Și mulțumesc încă o dată. Se duse spre Adam clipind des ca să alunge lacrimile, pentru că nici în ruptul capului n-avea de gând să le arate cât de rău îi părea că pleacă.

Când urcă în mașină, Adam îi întinse o batistă.

– Ce e asta? N-am nevoie de ea!

– Ba cred că ai nasul puțin înfundat. O fi de la baia de azi-dimineață.

Cum?

Acum îndrăzneala să mai și râdă de ea? Luă enervată batista, suflă nasul și se întoarce cu fața la geam și așa rămase tot restul drumului.

Camera mare pe care o primise la căminul de fete era drăguță, dar nici pe departe la fel ca cea pe care o părăsise. Și mai află că trebuia să o împartă cu încă trei fete. Dar se gândi că era mai bine decât nimic. Se întoarce la Adam, care o aștepta în hol.

– Îți place? întrebă el.

– Da, replică ea, fără să ezite.

El dădu din cap a aprobare, apoi scoase din buzunar un plic mare și alb pe care i-l dădu.

– Ce e asta? întrebă ea suspicioasă.

– Sunt câțiva bani de care sunt sigur că vei avea nevoie.

– Ceva ce-mi datorezi tu, de data asta? întrebă ea sarcastic.

– Consideră-i o recompensă, dacă vrei. Eu cred că o meriți.

– Știi ceva? Nu vreau banii tăi și n-am nevoie de ei! Nu sunt pe deplin neajutorată!

– Ia-i! spuse el pe o voce cu care nu te puteai certa. Nu știi cât o să stai fără slujbă.

Ea râse.

– Ei bine, asta sigur trebuie să o iau în considerație!

Dar el nu mai spuse nimic, doar îi luă mâna, îi așează plicul în palmă și-i strânse degetele.

– La revedere, Jody.

Cu tristețe, îl privi când se îndepărta de ea.

În zilele următoare, Jody a căutat prin ziare o slujbă care să i se potrivească din punct de vedere financiar și care să corespundă și calificărilor ei, dar totul fu în zadar. Pentru unele n-avea experiența necesară, pe altele nu le dorea.

Crăciunul veni și plecă. Majoritatea fetelor de la cămin s-au dus acasă, să-l petreacă alături de familiile lor, și astfel Jody rămase aproape singură, fără nimic de făcut și fără nimeni în apropiere cu care să mai schimbe o vorbă. Își aminti de felul în care petrecea cu unchiul și mătușa sa sărbătorile de iarnă. Petrecherile se țineau lanț și printre invitați se numărau doar persoane din elita societății. Jody ajunsese să se întrebe chiar dacă nu cumva atunci când trăia cu unchiul ei, se simțea mai singură decât în căminul de fete.

Pe la jumătatea lunii ianuarie, Jody obținuse, în cele din urmă, o slujbă la unul dintre cele mai luxoase localuri de servit ceai.

Un timp, i-a plăcut să fie chelneriță. Personalul se purta drăguț cu ea și localul era destul de frumos, cu ferestre mari, prin care se vedeau piața, trecătorii și munții din apropiere.

Pe măsura trecerii timpului, evolua și relația ei cu Lee Hodges, una din cele trei colege de cameră. Cheryl și Anne erau tăcute, dar Lee s-a dovedit mai apropiată de firea ei, și deși nu planificase să-și facă o prietenă, pur și simplu se întâmplase.

Lee era incredibilă. Semăna cu vechea Jody. Știa întotdeauna unde au loc cele mai tari petreceri și rareori se urca în pat înainte de ora unu.

Porțile căminului se închideau în fiecare seară la ora unsprezece, dar Lee știa pe de rost scara de serviciu, așa că nu era deloc o problemă pentru ea.

– Dacă mă prinde, ăsta mi-ar fi sfârșitul, îi spuse ea într-o zi lui Jody. Dar cât timp o să meargă așa, o să dau ce e mai bun din mine. E distractiv. Ar trebui să încerci și tu o dată. De ce nu vii sâmbătă cu mine? O să fie o petrecere beton la Awahuri.

– Awahuri? repetă Jody. Dar asta e la ceva distanță de oraș. Cum ajungi până acolo?

– Cu mașina. Eric are una veche și încăpem cu toții în ea. Dar ce contează, atâta timp cât ne duce unde vrem? Ei, ce zici? Vrei să vii?

– Cred că da. A cui e petrecerea?

Lee dădu din umeri. Stătea cu picioarele încrucișate și mușca dintr-un măr.

– Nu știu. Parcă e o petrecere de logodnă. Ce contează dacă sunt mulți tipi drăguți acolo?

Jody nu se putu abține să nu râdă. Când se uita la Lee, parcă se privea pe ea cu un an în urmă. I se părea că trecuse atât de mult de atunci.

N-avea nici un chef să meargă la petrecere, dar nici să rămână singură în cămin, unde putea gândi și unde depresia o acapara de fiecare dată. Nu-i făcea deloc plăcere să lucreze la restaurant. Nu-i plăcea să servească lumea, pentru că nimănui nu-i păsa de ea. Începea să fie nemulțumită și să se gândească din nou la Adam. Așa că, poate că o petrecere nu era un lucru atât de rău.

Așa cum prevăzuse Lee, era una unde se dansa și se mânca bine. Jody veni pregătită să se distreze, dar era sigură că ceva se va întâmpla și avea să-i strice cheful. Și așa se și petrecu, pentru că pe ring nu era loc de dans și cum intră acolo, se și simți purtată din brațe în brațe, încercând să danseze.

Oare ce i se părea atât de distractiv pe vremuri?

După o oră, se sătură de înghesuială și încercă să scape de pe ring. Găsi drumul spre ieșire și se duse în curtea localului, ca să respire aer curat. Ce bine era când nu respira fumul dinăuntru!

Pacea și liniștea de afară îi aminteau de Riverview. Cât de mult îi lipseau locurile acelea! Dar nu mai trebuia să se gândească la trecut. Se trezi alergând grăbită înăuntru.

– Jody! Te-am căutat peste tot! auzi ca prin vis vocea lui Lee.

Se întoarce și o văzu pe fată ținând de braț un tânăr pe care Jody nu-l cunoștea și pe care nici nu dorea să-l cunoască.

– Lee, știi cumva cât e ceasul? întrebă ea.

– Ce?

– Ceasul! repetă Jody, mai tare.

– Oh, nu-ți bate capul cu asta! zise fata cu nepăsare. Te distrezi?

– Da, sigur, o liniști Jody.

– Oh! Super! Noi mergem să dansăm. Nu-i așa Warren?

– Wayne, o corectă tânărul.

– Mă rog, nu contează, atâta timp cât știi să te miști pe ring. Pe mai târziu, Jody.

– Dar... Lee... zise fata, însă nu mai reuși să adauge și altceva pentru că tânăra se pierdu în mulțimea de pe ring. Se uită la ceas și văzu că e două și jumătate și ceva îi spunea că nu vor reuși să plece de acolo mai devreme de cinci. Dacă n-ar fi fost atât de departe de oraș, ar fi plecat pe jos, dar cum distanța era considerabilă, n-avea ceva mai bun de făcut decât să aștepte în mașină.

La cinci și un sfert, fetele au ajuns la cămin. Lee a urcat prima pe scara de serviciu, urmată de Jody.

– Te descurci? o întrebă Lee, când se apropiau de ultimele trepte.

– Da, până acum, zise fata, ridicând capul. Apoi scoase un țipăt scurt pentru că îi alunecă piciorul pe o treaptă și se dezechilibra. Se prinse în cele din urmă de o fereastră deschisă și, cu picioarele în aer, încercă să ajungă din nou la scară. Dar era mai greu decât își putea imagina și simțea că pierde toată puterea din mâini.

– Jody, repede, dă-mi mâna! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi o dată mâna! Lee se aplecase cât putuse, încercând să prindă în întuneric mâna fetei.

– Nu pot... să te prind... Și apoi, dintr-o dată, mâna îi cedă și simți cum cade în gol, senzația aceea oribilă pe care o simți când visezi. Dar când se trezi, își dădu seama că nu era un vis.

După câteva momente, timp în care nu reuși să-și miște corpul, realizează că era realitate ceea ce i se întâmplase. Și nu visa nici bărbații îmbrăcați în alb care se mișcau repede pe lângă ea și nici fetele adunate pe scările căminului, care o priveau îngrozite. Spera ca cineva să-i spună și lui Adam ce i se întâmplase. Dar știa că dacă nimeni nu o va face, raportul din ziare nu-l va ține departe de spital. Dar nu dorea să-i vadă pe Roseann și pe unchiul Perry. Deloc.

Simți, dintr-o dată, cum mâna îi e strânsă cu putere. Era Lee. Ultimul lucru pe care-l văzu fu privirea ei îndurerată care îi apărea în minte din nou și din nou, până când totul deveni o ceață deasă...

O mână ruptă și fractură de bazin! Ei bine, asta înseamnă că-mi iau adio de la slujba mea, își zise fata în întunericul camerei de spital pe care o mai împărțea cu încă trei pacienți. Dar cred că ar trebui să fiu mulțumită că sunt în viață, se gândi ea.

Gândul îi fugi la ce-i spusese Lee când o vizitase cu câteva ore în urmă. I se ceruse să plece din cămin. Și lui Lee. Acum, nu avea nici serviciu, și nici unde să locuiască. Ce avea să facă oare?

– Pleacă și Cheryl, o informă Lee. Dar asta când reușește să găsească un apartament aproape de oraș. Ce o să faci când o să pleci de aici?

Jody dădu din umeri.

– Când o să te externeze? Ai vreo idee?

– Cred că atunci când voi putea merge, bănuiesc. Mi-am sucit glezna când am căzut și se pare că mi s-a rupt și un cartilagiu și nu prea pot mișca piciorul.

Lee oftă.

– Nici nu știi cât m-am speriat când ai alunecat. Iar când ai căzut, țipătul tău mi-a înghețat sângele în vene. Mă bucur foarte mult că ești bine.

– Bine? Mă simt de parcă a trecut un buldozer peste mine și știu că mă voi simți cu mult mai rău când o să văd raportul în ziar.

– Oh, nu va scrie nimeni nimic, o asigură Lee.

– Serios?

– Nu. Nu-ți amintești? Când am ajuns la tine, cu câteva minute înainte să vină ambulanța, mi-ai spus să am grijă să nu afle nimeni, mai ales un tip pe nume Adam. Apoi ai leșinat.

– Oh, slavă Domnului! zise Jody.

– N-ai fost prea coerentă, dar i-am spus directoarei căminului și ea a fost de acord să se păstree tăcerea asupra accidentului. Mai ales că n-ar fi adus nimic bun.

– Dar ce știi despre... Adam? Jody își ținu respirația.

– Cine? Ah, el. Ei bine, directoarea a ezitat puțin dacă să-l anunțe sau nu, dar văzând că nu ți-e rudă și că medicii spun că o să te faci bine, a ajuns la concluzia că e mai bine să nu-i spună și să rămână la alegerea ta dacă vrei să-l informezi sau nu. Lee mai zise ceva, dar Jody era cu gândurile aiurea. Jody!

– Ce e?

– Te-am întrebat cine e tipul ăsta – Adam?

– Oh, e... doar un prieten – ei bine, mai mult sau mai puțin o cunoștință, să zicem.

Lee o privi suspicioasă:

– Cred că e un iubit, nu? Apoi, continuă: apropo, Cheryl a zis că o să vină să te viziteze mâine, în pauza ei de masă.

– Pauza ei de masă? Dar orele de vizită nu sunt decât până la două.

– Da, dar a zis ceva cum că și-ar schimba ora de masă. Așa e când ești privilegiat.

– Da, bravo ei! Ce-ai de gând să faci acum, în privința cazării?

– Ei bine, am plătit până luna viitoare. După asta, s-ar putea să mă mut cu sora mea și soțul ei, până găsesc un apartament unde să locuiesc. Ce zici, închiriem împreună o locuință?

– Mă tem că n-ar fi cea mai inspirată idee, zise Jody, începând să râdă. Dar o să mă mai gândesc. Însă nu-i trebuia mult să-și dea seama că răspunsul ei trebuia să fie nu. Pur și simplu n-avea cum să meargă.

Orele continuau să curgă și camera de spital îi amintea de săptămâna pe care o petrecuse la pat după accidentul în care murise Brent. Astfel că starea ei psihică se înrăutăți. Vina morții băiatului o apăsa din ce în ce mai tare și se gândea cu groază la ce va face în continuare.

Așa cum o anunțase Lee, fata primi o vizită marți, de la Cheryl.

– Bună! Cum te mai simți? o întrebă fata.

– Sătulă până peste cap de persoana mea.

– Atunci, sper că îți place să citești. Ți-am cumpărat câteva reviste.

Cheryl le puse pe etajera de lângă pat.

– Mulțumesc, mă plictisesc de moarte aici. Mi-a spus Lee că o să vii azi. A fost drăguț din partea ta că ți-ai schimbat pentru mine pauza de masă. Așază-te pe pat.

– N-a fost nici o problemă. Șeful este foarte indulgent cu noi și ne lasă să ne schimbăm ora de masă dacă vrem să mergem la coafor, la cumpărături sau oriunde avem nevoie. Ei bine, ia spune-mi, petrecerea a meritat toate astea?

– Asta e povestea vieții mele. O aventură urmată de alta și de fiecare dată un final dezastruos. Doar că în alte circumstanțe, rareori s-a întâmplat să mă rănesc. Acum, se pare că a venit și rândul meu. Așa îmi trebuie.

– Și ce-o să faci acum? În legătură cu slujba și locuința?

– Lee m-a întrebat aceleși lucru și nu pot spune decât că habar n-am ce-o să fac. Nici măcar nu vreau să mă gândesc.

– Ei bine, eu îmi caut un apartament și cred că până te vor externa din spital o să-l găsesc deja, așa că te invit să stai la mine până reușești să închiriezi ceva, se oferă fata.

– Mulțumesc, Cheryl. Doar gândul că n-aveam unde să locuiesc mă pune la pământ. Dar principala mea problemă e ce vreau să fac cu viața mea. Ce vreau de la viață? Dar se opri când văzu prin ușa transparentă că cineva îmbrăcat în negru se apropia de camera ei. Oh, nu! Exact asta îmi trebuia. O călugăriță care să-mi țină morală.

– A mai venit înainte să te viziteze? întrebă Cheryl când aceasta se opri să vorbească și cu celelalte trei paciente.

– Da, ieri după-amiază, oftă Jody. M-am prefăcut că dorm. Sper că a înțeles aluzia și o să mă lase în pace.

– Am sentimentul că nu se va întâmpla așa, zise Cheryl râzând.

Și așa s-a și întâmplat. Cheryl se dădu jos din pat și o salută:

– Bună ziua, soră!

– Cheryl, draga mea, a trecut mult timp de când nu te-am mai văzut! Te-ai făcut o adevărată doamnă. Abia te-am recunoscut! Cum te descurci?

– Bine, soră, mulțumesc, îi răspunse fata zâmbind, după care se întoarse la Jody. Soră, mi-ar plăcea să cunoști o prietenă de-a mea, Jody Linton. Jody, ea e sora Clare, care mi-a fost profesoară la colegiu. Era una dintre cele mai severe de acolo și nu se putea glumi cu ea, nu-i așa, soră?

– Da, dar nu eram atât de severă cât trebuia. Bună, Jody. Am trecut și ieri pe aici, dar îmi amintesc că dormeai.

Jody încercă să silabisească ceva, dar nu reuși. Cheryl înțelese și spuse repede.

– Poate îi poți spune ceva ca s-o ajuți, soră.

– O s-o ajut cu siguranță, dacă-mi stă în putere. Călugărița se așează pe scaunul pe care Cheryl i-l aduse și fata își reluă locul pe pat.

Îi explică repede situația fetei și insistă mai ales pe faptul că nu putea să găsească o slujbă din cauza lipsei de calificări. Sora Clare ascultă cu atenție, după care sugerează câteva posturi, dar nici unul nu era pe placul lui Jody.

– Nu, mi-ar plăcea o slujbă unde aş dori să fiu de folos cuiva. O slujbă grea și solicitantă, care să-mi capteze întreaga atenție. Vreau să simt că trăiesc pentru un scop și nu pur și simplu ca să consum oxigen... Și se opri când văzu privirea neîncrezătoare a femeii. Oare ce gândea? Că e și ea una din adolescentele fără căpătâi cu care are de-a face zilnic? Sau își dăduse oare seama că cerea o astfel de slujbă pentru a nu se mai gândi la cineva? La... un bărbat? Ei bine, zise fata, cred că nu aveți nimic de genul ăsta pentru mine.

– Din contră, veni repede replica sorei. Avem nevoie la mănăstire de o femeie care să se ocupe de copii, pentru că nu există suficiente măicuțe. Dacă te simți în stare să iubești copiii mici, atunci, cred că ar trebui să încerci cu asta. Ce zici?

Jody nu putu face altceva decât să facă ochii mari. Copii! Încercă să se abțină să nu râdă. Ce naiba știa ea despre copii?

– Ei, ce zici? Întrebă Cheryl, voioasă. Cred că e o idee grozavă.

– Da, poate că ție ți se pare așa, și fata o și văzu pe Cheryl cu un cârd de copii agățat de fustă. Dar eu n-am experiență în domeniul ăsta.

– Ai putea învăța, spuse fata. Nu-i așa, soră?

– Cu siguranță. Nu e chiar o grădiniță, ci mai degrabă un loc unde sunt aduși copiii ai căror mame lucrează cu jumătate de normă. Sunt sigură că te-ai descurca. În plus, fata căreia îi vei lua locul va mai lucra o perioadă la noi și te va putea învăța ce trebuie să faci. Ah, și ți se dă

și o locuință, care e în apropierea grădiniței. E destul de încăpătoare, dacă vrei să o împarți cu o prietenă.

Jody se luminează la față.

– Oh, Cheryl, ce zici? E destul de aproape de oraș, nu-i așa?

– Așa e, zise Cheryl râzând. Dar n-ai zis dacă accepți sau nu slujba.

Jody ezită o secundă.

– Mi-ar plăcea să încerc, soră, zise ea, întorcându-se spre călugăriță. Vă promit că o să încerc din răputeri să iasă bine și că o să-mi concentrez toată atenția asupra a ceea ce voi avea de făcut.

– Nici nu mă îndoiesc că va fi altfel. O să discut asta și cu sora Gabrielle și o să-ți fac o nouă vizită mâine.

– Crezi că...? Începu Jody neliniștită.

– Sunt sigură că sora Gabrielle va fi încântată. Când te pui pe picioare, poate o să te aducă Cheryl într-o vizită.

– Așa o să fac, fu Cheryl de acord. O s-o plăci, o asigură ea pe Jody. E o dulceață de femeie.

***

Cheryl avusese dreptate. Jody chiar o plăcu pe sora Gabrielle și-i plăcu și mănăstirea pe lângă care își dădu seama că trecuse de nenumărate ori, dar în care nu intrase niciodată.

Grădina mănăstirii era plină de flori și dădea un aer de liniște și pace.

Iar interiorul te surprindea în mod plăcut.

Totul strălucea de curătenie și era ordonat în așa fel încât să creeze spațiu și să nu încurce pe nimeni.

Și atmosfera de acolo o impresionă în mod plăcut. Măicuțele care le vedeau pe ea și pe Cheryl le salutau binevoitoare și le zâmbeau cu blândețe. Și deși își dădea seama că o astfel de societate o va face să se îndepărteze de la plăcerile vieții, Jody se simți relaxată și împăcată cu sine.

– Cred că o să-mi placă aici, îi șopti ea lui Cheryl și pentru că era atât de răvășită sufletește și mental, mănăstirea îi acordă un timp de relaxare și de cugetare de care avea mare nevoie.

Capitolul 8

Cu ajutorul lui Natalie Herb, Jody căpătă repede încredere în forțele proprii în ceea ce privește îngrijirea copiilor. N-avusese niciodată probleme de comunicare cu adulții, dar cu micuții nu prea știa ce să vorbească. Însă a fost suficient de atentă încât să memoreze ce făcea Natalie, știind cu siguranță că mai târziu avea să-i fie de folos.

Și nu i-a trebuit mult timp să înțeleagă că micuții sunt mai deștepți decât se așteptase ea. Deseori, în cursul după-amiezii, când mamele veneau și-i luau acasă pe copilași, se ducea la școala mănăstirii, ca s-o ajute pe sora Maria la clasa de începători. Aceștia aveau vârste cuprinse între cinci și șapte ani și în special băieții, erau foarte gălăgioși.

Primele săptămâni au trecut repede și Jody găsi că munca extenuantă și extrem de solicitantă era mai mult decât sperase că va primi.

A fost extrem de fericită când Cheryl s-a mutat cu ea în apartamentul oferit de mănăstire.

– Cred c-aș înnebuni dacă n-aș avea cu cine să schimb o vorbă, îi zise ea lui Cheryl într-o noapte.

– Vrei să spui că micuții te înnebunesc? Deci, zise ea după ce se mai gândi puțin, până la urmă nu e exact ceea ce-ți doreai?

Jody ezită puțin.

– De fapt, nu prea e ceea ce mă gândeam dar... Mă extenuează din punct de vedere psihic. Trebuie să vorbesc mereu, ca să reușesc să mă fac înțeleasă. Trebuie să mă gândesc mereu cum să le spun unele lucruri ca să-i amuz și să-i distrez cu jocuri și cântecele. Nu mă înțelege greșit, sunt niște copii foarte drăguți, dar până la un punct. Doar ideea de a avea și eu copii mă scoate din minți.

– Ei, haide, nu se poate să fie toți atât de răi! spuse Cheryl.

– Poate că ai dreptate dar eu n-o să am niciodată copiii mei, și cred că e mai bine așa. Cred că aș ajunge să-i înec. Nu sunt genul care să se sacrifice.

Adormind, se gândi la Adam și la Shona și se întrebă dacă s-au logodit oficial sau dacă nu cumva erau deja căsătoriți.

Cu siguranță, ei vor avea copii. Adam era genul care adora copiii și dacă erau deja căsătoriți, poate chiar așteptau unul.

Apoi încercă să-și imagineze cum vor arăta copiii lor. Băieții vor fi bruneti și cu pielea închisă la culoare, ca el, iar fetițele vor avea părul blond al Shonei și chipul ei angelic.

Dar ai ei, cum vor arăta oare? Cu siguranță, nu vor avea chip de îngeri și nu vor fi curați. Ba mai degrabă, vor fi niște drăcușori care îi vor da mereu bătaie de cap. Zâmbi. Din cauza copiilor ăloră, trebuie să mă gândesc la toate prostiile astea. Ce va urma oare? Halucinații? Oftă.

– Știi, Cheryl? După cum se anunță acum lucrurile, se pare că în curând voi intra la mănăstire. A fost un gând spus cu voce tare, care le-a surprins pe amândouă, într-una din după-amieze.

Cheryl izbucni în râs. I se părea amuzant, dar când văzu privirea serioasă a fetei, se opri brusc:

– Doar nu vorbești serios!

– Ba sigur că sunt serioasă! spuse fata, hotărâtă. Mi se pare o idee minunată, chiar dacă vine din partea mea.

Cheryl era încă uimită.

– Cred că nu știi ce spui. Nu se poate să intri într-o mănăstire doar pentru că ți se pare o idee bună!

– Știu asta!

– Atunci, nu mai spune prostii.

– Dar nu glumesc! Vorbesc serios!

Cheryl o privi câteva clipe, apoi vorbi cu calmul ei specific:

– Jody, crede-mă, nu știi ce spui! Poate că te porți așa pentru că ești plictisită și n-ai găsit încă o activitate care să-ți facă plăcere. De ce nu încerci să faci ceea ce-ți place? Fă ceva în timpul serii, ceva care să te relaxeze și să te facă să nu te mai gândești la munca de peste zi. Știi să croșetezi? Au trecut câteva secunde până să-și dea seama dacă Cheryl vorbea sau nu serios.

– Să croșetez? izbucni ea, în cele din urmă. Oh, Doamne, dă-mi putere! spuse ea, făcând un gest disperat spre cer.

Închise televizorul și se duse spre prietena sa, încercând să-i explice cu mult calm cum stau lucrurile.

– Dacă doar privindu-te cum îți încurci ațele alea cu andrelele mă face să-mi pierd mințile, gândește-te cum ar fi să fac eu lucrul ăsta!

Cheryl o privi nedumerită, apoi izbucni în râs și râse până îi dădură lacrimile.

– Ei bine, am crezut că toată energia mi-am consumat-o cu micuții ăia, zise Jody. Mă bucur că m-am înșelat. Dar ce am spus de ți se pare atât de amuzant?

În cele din urmă, Cheryl fu în stare să vorbească.

– Știi că atunci când fetele intră la mănăstire, trebuie să facă tot felul de jurăminte și promisiuni pentru o viață liniștită. Doar gândul că vei reacționa astfel de fiecare dată când ți se va da ceva de genul ăsta de făcut, e amuzant. Nu te-ai simți deloc bine la mănăstire și mai mult ai avea de suferit. Și tu, și măicuțele.

Jody se mai gândi puțin cu seriozitate la ceea ce i se spusese, apoi izbucni și ea în râs.

– Cred că a fost o idee deplasată, zise ea, așezându-se pe un fotoliu. Dar întotdeauna mi-au plăcut ideile trăsnite. Chiar crezi că aș deveni un caz pierdut?

– Nu sunt în măsură să spun că ideea asta este deplasată sau ridicolă, spuse Cheryl. Dar sunt mai multe lucruri implicate când vorbești despre așa ceva. Trebuie să știi multe despre religie, să fii botezată, să fii testată, și, mai important decât toate, trebuie să fii acceptată de către toate membrele mănăstirii. Și, crede-mă, lucrurile astea durează foarte mult. Și în plus, chiar dacă te acceptă, nu poți deveni călugăriță peste noapte. Va trebui să petreci câțiva ani ca novice într-o mănăstire din Wellington. Iar când ți se va sfârși timpul pe care-l vei petrece acolo, abia atunci vei ști cu siguranță dacă vrei sau nu să devii călugăriță.

Jody se înveseli imediat.

– Ei, dar toate astea se compensează.

– Cum așa?

– Până când voi ajunge călugăriță, voi fi atât de bătrână, încât abia de voi mai avea putere să mai aprind un chibrit, așa că nu va mai fi nici un pericol în ceea ce privește comportamentul meu.

– Uite ce e, de ce nu vorbești cu sora Gabrielle? Va fi încântată să te sfătuiască.

– După cum am mai zis, a fost o idee deplasată, spuse fata, convinsă. Pur și simplu, nu sunt făcută să mă sacrific pentru alții. Nu știu cum de mi-a trecut prin cap așa ceva. Copiii ăia îmi fac mai mult rău decât cred eu. Oftă. Și în plus, sora Gabrielle n-ar face altceva decât să-mi repete ce mi-ai spus și tu. Nu-i așa?

– Nu, ea va fi mult mai reținută.

– Cum adică?

– Probabil că va ghici imediat motivul care te face să te gândești la un asemenea lucru și ți-ar spune direct: mănăstirea este doar pentru cei care sunt ferm convinși că au vocație și nu pentru fete care au suferit din dragoste și cred că ăsta e un fel de a scăpa de lumea de afară.

Jody tresări. Cu ochii strălucind de emoție, întrebă:

– Ce crezi tu că știi?

– Nu e ăsta adevăratul motiv?

– Nu!

– Atunci îmi cer scuze, spuse Cheryl. A fost doar un gând de-al meu. Așa mi s-a părut.

Jody nu mai zise nimic, doar se gândi, privind aiurea, câtă dreptate avea colega ei. Nu dorea să se căsătorească niciodată și, dacă

intra la mănăstire, lucrul ăsta îi oferea și ceva permanent de făcut. Dar, cu toate astea, își dădea bine seama că n-avea să ajungă nicăieri cu ideea asta, dar se hotărî să se gândească bine la ea, înainte s-o abandoneze cu totul.

– Dacă nu-ți place să croșetezi, ar trebui să ieși mai mult în oraș. La film, sau la plimbare, spuse Cheryl.

Fata nu spuse nimic, iar Cheryl continuă:

– Eu și colegii mei de serviciu mergem la o petrecere, sâmbăta asta. Ți-ar plăcea să vii și tu?

– Sunt sătulă de petreceri.

– Vor fi mai mulți bărbați invitați. Ți-aș putea aranja o întâlnire.

– Sunt sătulă și de bărbați. Și nu te mai purta cu mine de parcă aș fi un copil, izbucni ea când văzu că Cheryl se strâmba la tot ce spunea ea.

– Cine e? Tipul ăsta pentru care te macini atât?

– Văd că încă mai aiurezi.

– Nu prea cred. Ce s-a întâmplat, Jody? N-a fost așa cum te așteptai? De obicei, așa se întâmplă. Dar să știi că bărbații în general nu merită...

– N-a fost așa cum mă așteptam! i-o tăie Jody. Eu sunt cea care se poartă cum nu trebuie și n-am nevoie de un bărbat ca el să-mi spună unde greșesc.

– Povestește-mi, zise Cheryl, concentrându-și întreaga atenție asupra ei. O să te simți mai bine dacă o să spui ce te doare. Și mâine nu ți se va mai părea atât de dureros.

Fata ezită puțin, dar până la urmă cedă și-i povesti prietenei sale întreaga poveste. Și, surprinzător, chiar începea să se simtă mai bine.

– Sunt aproape trei luni de când am plecat de la Riverview și nu l-am mai văzut pe Adam, și mi se pare că a trecut o veșnicie de atunci. Ce va fi în următorii ani? Iadul pe pământ?

– Jody, zise Cheryl, luând-o de mână. Va mai fi altcineva. Întotdeauna este.

– Nu înțelegi? E singurul bărbat pentru care am simțit ceva și cu ajutorul lui am învățat o mulțime de lucruri. Poate, cine știe, va mai fi și altcineva într-o zi. Dar știi sigur că n-am să simt pentru el ce simt pentru Adam. Dădu din nou drumul la televizor. Mă duc să fac niște cafea, zise în cele din urmă, și plecă în bucătărie.

Povestea lui Jody o lăsă fără cuvinte pe Cheryl. Nu știa că era o fată atât de sensibilă, care sufăra atât de mult din dragoste. N-avea cum să-i dea sfaturi, pentru că era lipsită de experiență. Bineînțeles, putea să-și dea cu părerea. Dar și asta era destul de dificil, pentru că nu voia să irite o persoană atât de dificilă precum Jody.

***

Până sâmbăta următoare, Cheryl reuși s-o convingă pe fată să meargă cu ea la petrecerea dată de câteva dintre colegele ei de serviciu.

– Va fi distractiv! Și nu e una dintre petrecerile alea zgomotoase la care vin doar alcoolici. Se va dansa, vom juca cărți și vom discuta lucruri serioase. Ți garantez că te vei simți excelent.

Ca să-i facă pe plac colegei sale, Jody cedă.

De ce nu? Își zise ea. Să dansezi pe muzică veche, să joci jocuri prostesti și să vorbești tâmpenii nu poate fi mai rău decât să stai singură aici și să vorbești cu pereții.

Cei doi băieți care au venit să le ia erau cu mult deasupra celor care veniseră pentru petrecerea unde o luase Lee. Și mașina era mai bună. Cheryl i-i prezentă ca pe Corey și Alec, iar Jody se trezi mai târziu cuplată cu Alec, lucru care nu o deranja deloc. Amândoi băieții erau amuzanți și fermecători.

Îmbrăcați cu gust, discutau doar lucruri care meritau să fie luate în seamă și, din când în când mai făceau câte o remarcă amuzantă. Iar Jody se simțea ușurată că petrecerea nu avea să fie chiar așa cum crezuse ea și era de părere că-i va fi ușor să se distreze.

Se bucura acum că-și rezervase timp să se aranjeze. Nu făcuse nimic special, doar o rochiță drăguță și un machiaj discret.

Când petrecerea era aproape pe sfârșite, lui Jody nu-i părea rău că venise. Nu se mai simțise de mult atât de bine. Cheryl avusese dreptate. Colegii ei de serviciu erau o companie plăcută, iar ea o invidia pe fată.

Totul decurgea firesc. Jocul de cărți nu plictisea pe nimeni, nici măcar pe Jody, muzica era destul de antrenantă și băieții dansau destul de bine, iar gustărie erau excelente.

– Te distrezi? o întrebă Cheryl pe Jody, în timp ce lua o înghițitură de prăjitură.

– În mod surprinzător, da, zise Jody, cu ochii la Alec care discuta ceva cu un alt băiat.

– Mă bucur, răspunse Cheryl și văzând unde privea, zise: să știi că n-a vrut în ruptul capului să te cunoască. Îi era teamă ca nu cumva să

faci o pasiune pentru el, așa cum se întâmplă de obicei cu fetele care îi ies în cale și să ai apoi de suferit. Așa e firea lui. Se plictisește repede și nu iese mai mult de o lună cu aceeași fată. Am încercat cu toții să-l facem să-și schimbe atitudinea, dar a fost în zadar. Vrea doar să se distreze și nu-i plac fetele serioase.

– Oh, ce flatant! fu remarca disprețuitoare a lui Jody. Și ce-a trebuit să faci ca să-l convingi să-mi fie partener? L-ai mituit? L-ai amenințat? S-au l-ați torturat cu toții până a cedat?

– Nu fi prostuță! zise Cheryl repede, muștrându-se în gând că uitase cât de orgolioasă e Jody și de talentul ei înăscut de a trage repede concluzii greșite. Recunosc că mi-a luat ceva timp ca să-l conving, dar îți spun asta pentru că acum câteva minute mi-a spus că dacă toate prietenele mele sunt ca tine, ar trebui să fac o listă și să i-o dau imediat. Cred că l-ai lăsat să te conducă acasă, nu? întrebă fata urmărind reacția lui Jody.

Jody tăcu un moment. Apoi adăugă:

– Nu cred ce mi-ai spus, dar l-am lăsat să mă conducă acasă pentru că m-am gândit că tu și Corey ați vrea să rămâneți singuri.

– Da? Ei bine, oricum nu mai contează acum, nu-i așa?

Jody o privi nedumerită.

– Plouă. N-ai auzit? A plouat cu găleata în ultima jumătate de oră.

– Oh, nu! zise fata uitându-se cu atenție pe fereastră. Dar n-a fost nici un nor pe cer toată ziua!

– Cu siguranță, nu tebuie să-ți reamintesc că aici suntem în Palmerstone, unde putem îngheța vara și ne putem bronză iarna. Deci s-a zis cu plimbarea ta sub clar de lună din seara asta. Dar înveselește-te. Dacă te crezi norocoasă și eu, personal, cred că așa e,

Alec s-ar putea să facă ce n-a mai făcut de mult timp, adică să te invite în oraș. I-ai făcut o impresie destul de bună. Și ce-aș mai râde dacă l-ai refuza, așa cum face el cu celelalte fete!

– Oh, lasă-mă-n pace! spuse Jody, sătulă de ironia ei. Se ridică în picioare și Alec întoarse instantaneu capul spre ea.

– Hei, unde pleci? protestă el, cu mâna pe talia ei.

Dintr-o dată, simți că ia foc când văzu cât de lejer o atinge.

– Mă duc în centrul pieței să stau în cap pentru că mi se pare că mi s-a scurs creierul în tălpi! și spunând asta, îi smulse mâna de pe ea.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit! Noapte bună!

– Jody, o auzi ea pe Cheryl și își dădu seama că toți cei din încăpere știau ce se întâmplă. De obicei îi plăcea să atragă atenția în felul ăsta, dar nu și de data asta. Însă acum era prea târziu.

M-au acceptat, m-au făcut să mă simt bine, și acum le întorc spatele. Nu mă pot schimba și mă urăsc pentru lucrul ăsta. Roseann avea dreptate. O să ajung să mă distrug singură, își spunea ea.

– Jody! se mai auzi încă o dată strigată când era pe cale să iasă din casă. Alec o prinse de umeri și o întoarse spre el. Unde crezi că pleci?

Ea stătu țeapănă și tăcută.

– Ți-am spus, zise ea într-un târziu, îndepărtând de pe față o suviță rebelă. Acum, dă-mi drumul!

– Dar afară toarnă!

– Și? N-a murit nimeni din cauza unei ploi.

– Ei, haide, fii serioasă și spune-mi ce te-a deranjat.

– Tu m-ai deranjat, dacă ții neapărat să știi!

– Eu? Dar ce ți-am făcut? făcu Alec ochii mari de uimire.

– Niciodată în viața mea n-am mai fost în poziția umilitoare în care un băiat trebuie convins și forțat să iasă cu mine!

Alec înțelese și se îmbujoră.

– Sper că seara asta n-a fost chiar un chin pentru tine! Probabil te vei bucura să afli că nu te forțează nimeni să mă duci acasă. O plimbare prin ploaie e exact ce-mi trebuie ca să-mi revin!

Alec reacționează cu delicatețe și închise ușa din fața ei.

– Oh, nu, n-o să faci asta! Mai întâi o să asculți ce am de zis. Și-i repetă exact ceea ce-i spusese și Cheryl, dar ea abia de-l auzi.

Chiar îl credea și cu siguranță că și ea ar fi procedat la fel, dar simplul fapt că toată situația asta îi amintea de Adam o irita la culme.

Nu mai stătu să asculte și restul explicațiilor, pur și simplu trecu pe lângă Alec și ieși afară din casă, în ploaie.

După un moment de ezitare, se duse și Alec după ea.

– Nu e nevoie să ne udăm amândoi. Pot să merg și singură spre casă. Cunosc drumul.

– Eu nu mai înțeleg nimic, să știi. Cheryl m-a avertizat că ești cam nebună, dar nebună de legat era descrierea perfectă. O urma cu mâinile în buzunare. Și să știi că nici nu-mi pasă dacă ajungi bine acasă, sau dacă o să ajungi acasă, ce mijloc de transport alegi sau ce-ți mai trece prin cap să faci pe drum. Singurul lucru pe care vreau să-l aud de la tine e că mă înțelegi și că ești de acord cu tot ce ți-am povestit și că nu te-ai enervat din cauza mea, zise el, pe nerăsuflăte.

– Te înțeleg și te cred. Și nu prea am fost enervată de atitudinea ta, recită Jody ca un robot.

– Te rog să fii serioasă!

- Sunt!
- Cred că glumești! exclamă Alec, exasperat.
- Nu glumesc.
- Atunci, ce naiba facem mergând prin ploaie? se opri el blocat.
- Îmi place ploaia! se opri și Jody.
- Și preț de câteva clipe, rămaseră amândoi privindu-se.
- Atunci, de ce te-ai purtat așa cu mine?
- Nu știu, dădu ea nepăsătoare din umeri. Cum să-i spună că-i amintea de Adam?
- Oh, înțeleg. Ți place să te iei de băieți, să-i acuzi de tot felul de lucruri ca să ieși în evidență!
- Nu mai țipa la mine! strigă Jody acoperindu-și urechile. Mereu țipi! Ești la fel ca el!
- Ca cine?
- Nu contează! Oh, Alec, îmi pare rău, zise ea, aproape umilă. Ia uite, suntem uzi până la piele!
- Și la ce te așteptai? Să fim arși de soare?
- Mă ierți? îl întrebă Jody, rugătoare.
- E-n regulă, stai liniștită, zise el, oftând. Doar că în fiecare zi sunt obișnuit să am de-a face cu oameni raționali, ca mine. Cred că persoanele care se comportă ca tine nu trebuie trase la răspundere pentru acțiunile lor. Păcat, pentru că aş vrea să te strâng de gât.
- Jody nu găsi nimic bun de zis, așa că adăugă:
- Da, cred că așa ar reacționa oricine! Cu siguranță, și colegii tăi. Alec se apropie de ea.
- Bineînțeles că n-ar reacționa așa. De ce s-o facă?
- Pentru că am plecat așa de la petrecere. De-asta.

– Habar n-au ce se petrecea. Erau prea ocupați cu ceea ce făceau, spuse el luând-o în brațe. Credeau că ne jucam. Și cunoscându-mă pe mine, nici nu e de mirare că ai plecat.

– Deci, tu nu crezi că sunt o brută, o fată insensibilă, o scorpie? Ceea ce și sunt?

– Cei de acolo te plac și trebuie să recunosc că și eu simt la fel. Jody se uită la el, cu ochi strălucitori.

– Chiar... crezi asta? Chiar mă placi?

El se aplecă și o sărută.

– Convinsă?

Ea dădu din cap, afirmativ.

– Ești mulțumită, acum?

Mulțumire? Oare asta era când îți amorțea corpul de plăcere?

– Da. Și ca să-ți demonstrez, o să mă duc să stau în cap în mijlocul pieței, zise fugind de lângă el.

– Oh, nu, strigă Alec.

– Oh, haide, nu ne putem uda mai mult de atât. Haide, e o idee bună.

– Oh, nu! strigă el exasperat, dar fugi imediat după ea. O prinse de mână și alergară împreună spre piață.

– Oamenii vor crede că suntem nebuni! îi spuse ea în șoaptă, când așteptau să treacă un autobuz.

Ploaia era deasă și caldă și era plăcută s-o simți cum cade șiroaie pe piele.

– Nu sunt prea departe de adevăr, zise Alec cu ironie.

– Oh, nu știu. Mie îmi place la nebunie. Ție nu?

– Oh, bineînțeles!

– Ei bine, cred că noi ne distrăm mai mult decât cei care sunt acum în mașini și care încearcă în zadar să nu se ude. Hai s-o scurtăm pe aici, zise ea strecurându-se printre mașinile care așteptau la semafor. Ajunseră în piața centrală, aproape de cele șase fântâni arteziene.

– Dacă sari, o să am grijă să nu mai ieși de acolo! o avertiză Alec.

– Ești nebun? Crezi că o să-mi ud una dintre cele mai bune rochii? întrebă fata râzând.

– După noaptea asta, nimic din ce vei face nu mă va mai surprinde.

– Așa e. Să mergem. Următoarea oprire este ceasul din turn.

– De ce? întrebă Alec urmând-o.

– O să vezi.

Și au traversat imediat drumul ca să treacă printr-o grădină publică.

– Acum, o să-ți arăt. Trebuie să fac asta pe iarbă, pentru că nu e atât de tare ca betonul.

– Doar n-o să...

– Chiar nu credeai că o s-o fac, nu-i așa? Jody puse capul pe pământ, se sprijini în mâini și își ridică picioarele, în poziție dreaptă. Cum e? întrebă ea.

– Remarcabil, veni replica.

Un moment, i se păru că are halucinații și nu pentru că tot sângele îi venea în cap. Nu era vocea lui Alec. Clipi de câteva ori, ca să vadă mai bine. Pantofii și pantalonii, nu erau nici ei ai lui Alec. Încercă să se concentreze să rămână dreaptă, dar căzu, lovindu-se la spate. Încercă să-și recapete suflul, se rostogoli și se ridică.

Auzi pașii pe ciment care se opriră brusc. Nu i se păruse. Chiar auzise vocea lui Adam, iar pașii aceia erau ai lui Alec. Încercase s-o ajute, dar fusese oprit. Cu siguranță, de către Adam.

Și în acel moment simți nevoia să fugă, să se ascundă de privirea tolerantă și surprinzător de calmă.

– Ha! Ha! îl salută ea. Oh, Dumnezeu, te rog, crapă pământul și înghite-mă! gândi. Privirea lui îi cerceta amănunțit îmbrăcămintea, coafura și bijuteriile. Nu-i făcea nici o plăcere să fie adulmecată astfel.

– Mi-am dat seama că tu că ești nebuna care alergia printre mașini, sărind gardurile grădinii publice, doar ca să stea în cap în centrul pieței. Cine altcineva ar mai fi făcut una ca asta?

Jody deschise gura să spună ceva, dar privirea îi fugi la Alec, care privea surprins scena în care se întreba dacă să intervină sau nu.

– Bănuiesc că tu ești escorta lui Jody, nu? întrebă Adam senin.

– Da, domnule.

– Nu-l amesteca pe Alec în asta! interveni Jody.

– Taci din gură, Jody. Apoi i se adresa din nouă băiatului: știu că Jody e incapabilă să gândească sau să facă ceva cu viața ei, dar dacă ai fost de acord s-o scoți în oraș, trebuie să fi știut că ești responsabil și pentru viața ei, nu?

– Alec nu trebuie să-ți dea ție socoteală, izbucni fata. Și nici eu. Și pentru curiozitatea ta, a fost ideea mea.

– Firește! Nici o clipă n-am afirmat altceva. Ce ființă întreagă la minte ar coace un asemenea plan, nu mai spun să-l mai și pună în aplicare! Tu ești singura expertă care s-ar putea ocupa de așa ceva.

– N-a fost un plan pus la cale, iar eu nu sunt nebună! îl contrazise ea.

Doar ne distram, dar unii găsesc distracția ca pe un prilej de a-ți exterioriza nebunia.

Adam dădu nepăsător din umeri.

– N-ai de gând să ne faci cunoștință? Întrebă el.

– Acesta e Alec. Și încercă să ascundă faptul că habar n-avea care-i era numele de familie, dar Adam își dădu imediat seama cum stăteau lucrurile.

– Numele meu e Alec Johnson, completă repede băiatul. Avem o mașină cu care să ajungem acasă. Dar se pare că am avut ghinionul de a fi prinși de ploaie. Și pentru că era imposibil să ne udăm mai mult, am decis că ar fi mai bine să ne plimbăm.

– După felul în care arăți și după ora la care ești afară, bănuiesc că nu mai stai la cămin, nu-i așa? Din nou, Adam i se adresă lui Jody.

– Bănuiești bine. Sunt flatată.

– Am crezut că o să iei legătura cu mine sau cu Bess, ca să ne spui cum îți mai merge, unde lucrezi.

Unde lucra! Nici moartă nu voia să-i spună lucrul ăsta și să-i provoace un râs isteric!

– Hai să nu ne mai mințim singuri! Nici unul dintre noi n-a intenționat să intre în viața celuilalt, dar fiindcă lucrurile s-au petrecut așa cum s-au petrecut, hai să uităm toate astea. Vorbea convingătoare, dar își ferea privirea, ca Adam să nu-și dea seama de ceea ce simțea cu adevărat.

– Asta e ceea ce crezi sau ceea ce vrei să crezi?

Cu un efort, care parcă i-a smuls ceva din inimă, răspunse:

– Da, ăsta e adevărul. Noapte bună, Adam. Și la revedere. Hai să mergem, Alec.

Spre iritarea ei, Alec n-o urmă imediat și când se uită după el, văzu că rămăsese să mai schimbe câteva cuvinte cu Adam.

– Ce ți-a spus? îl întrebă ea pe băiat când acesta i se alătură, în cele din urmă.

– Mi-a spus să am mai mare grijă de tine pe viitor, răspunse el zâmbind.

Și a sugerat că-ți trebuie cineva ferm care să te strunească.

– Ce să spun, știe dictatorul cine trebuie să aibă grijă de mine! Cine se crede?

– Tu să-mi spui! îi sugeră Alec.

– Ce i-ai spus? Te-ai luat de el, sper.

– Nu, i-am dat dreptate.

– I-ai dat dreptate?

– Întru totul!

– Trădătorule!

– În seara asta m-ai luat pe nepregătite, dar pe viitor o să am grijă să te țin din scurt!

– O să ai grijă să... Nu crezi că mergi cam departe? întrebă Jody, calmându-se. Nimeni nu-mi spune ce să fac și că trebuie să mă țină din scurt!

– Poate doar Adam și cum îl mai cheamă?

– Nu, nici măcar el! Și se numește Adam Slade.

– Adam Slade! repetă el gânditor. El e tipul cu care mă confundai?

– Te confundam cu el? Ce tot spui acolo?

– Acum câteva ore, îmi spuneai să nu mai strig la tine pentru că semăn cu "el". Despre Adam Slade era vorba?

Jody nu zise nimic.

– Ei bine, poate uneori îmi trebuie cineva care să mă strunească și care să-mi spună unde ar fi bine să mă opresc. Dar nu mereu, continuă ea, încercând să evite subiectul.

El nu mai spuse nimic și merse în tăcere până la apartamentul ei.

– Îl plăci mult pe tipul ăsta, nu? întrebă el când îi spuse noapte bună.

Fata trase aer în piept.

– Uneori, da. De cele mai multe ori da, mai bine zis.

– Mmm, a fost tot ce a mai zis despre asta. Crezi că te-aș mai putea vedea?

– Da, dacă vrei să-ți asumi riscul de a ieși cu o smintită. Curând după ce lumea mă cunoaște, își dorește să nu-mi fi ieșit vreodată în cale.

– Vrei să te distrezi, nu-i așa? Ei bine, și eu. Acum știu că ești blocată pe tipul ăsta, Adam Slade. Ei bine, în timpul cât stai să te gândești la el, eu voi fi în siguranță și poate că uneori chiar te voi face să uiți de el.

Ea se grăbi să intre.

– Stai puțin, n-am vrut să sune chiar așa.

– Dar cum ai vrut să sune? Ce te face să crezi că dacă nu mă voi mai gândi la Adam îmi voi concentra atenția asupra ta? Nu mi se pare că ești un tip ieșit din comun.

– Bine, recunosc, uneori sunt cam îngâmfat și vorbește gura fără mine. Dar, ia spune-mi, n-ai vrea să-mi povestești ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. E logodit cu o altă fată. Asta e tot.

– Dar e cam în vârstă pentru tine, nu crezi? sugeră el.

– Și logodnica asta a lui are mai multe calități ca mine. E ușor de dominat, e blândă și e frumoasă ca un înger. Și mai ales, cred că e înnebunită după copii.

– Ce mai descriere! exclamă Alec.

– Da, nu-i așa?

– Dar nu oricărui bărbat..., și se opri pentru că se auzi o mașină care oprea în fața blocului. Ei, se pare că Cheryl și Corey s-au întors la țanc să mă ia și pe mine acasă. Ascultă, când ne putem vedea din nou? Vineri e bine? Vin să te iau în jur de opt.

– Unde mergem?

– Vedem noi.

– Bine. Și se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

– Mulțumesc pentru seara asta. Îmi pare rău că ne-am udat.

– Dar te-ai distrat?

– Da, pentru prima oară de mult timp.

– Râse. Și eu la fel, zise el. Dar ai un mod ciudat de a te distra.

Somn ușor, Jody.

Capitolul 9

Până la sfârșitul săptămânii următoare, răbdarea lui Jody atinse apogeul. Se pare că micuții înțelegeau când adultul care se ocupă de ei are probleme și încercau să facă situația și mai insuportabilă.

A încercat să facă exact ce o învățase Natalie, să vorbească mult, să-i țină ocupați cu tot felul de jocuri. Dar nimic n-a mers, ba lucrurile chiar se înrăutățeau în prezența ei. Nu știa cum să se mai descurce, dar știa cu siguranță că dacă va continua astfel, va ceda nervos.

Joi, a reușit să termine programul cu o oră mai devreme, mai ales pentru că sora Maria n-a mai solicitat-o la clasa de începători. Era fericită că va avea o oră doar pentru ea, așa că s-a dus acasă unde s-a schimbat într-o rochiță de vară și a plecat în oraș să se plimbe.

A intrat din magazin în magazin, acordându-și destul timp să vadă tot ce-i atrăgea atenția. După o jumătate de oră, deja se simțea relaxată. Și pe când se plimba așa liniștită, neluând prea bine aminte la ce se uită și pe unde merge, se izbi de o femeie cu nenumărate sacoșe în mână.

– Oh, îmi cer mii de scuze, zise ea, adunând de pe jos câteva fructe.

– Jody! Tu ești, Jody?

Șocată să audă vocea Roseannei, fata abia se abținu să nu scape portocalele din mână. S-a zis cu buna ei dispoziție!

Se ridică și puse portocalele înapoi în plasa femeii.

– Ești tu, Jody! Oh, Dumnezeule! Nu te-aș fi recunoscut nici într-o mie de ani! exclamă ea.

Și nici Jody n-ar fi cunoscut-o pe ea. Era prea fericită că o vede. Machiajul, pieptănătura și îmbrăcămintea erau la fel de impecabile ca odinioară, dar asta nu era tot. Trăsăturile ei nu mai erau la fel de rigide și se mai îngrășase puțin. Dar o prindea bine. Poate pentru că a scăpat de mine, își spuse fata.

– Bună, Roseann, zise ea cu voce tare.

– Ei, cu siguranță te-ai schimbat! Dar nu doar uimirea i se putea citi în glas, ci și bucuria de a o revedea pe fată. Uite ce e, ajută-mă să duc pachetele astea la mașină și apoi putem bea o cafea pe undeva, și mai putem vorbi.

Poate un chestionar, se gândi Jody, când Roseann îi puse câteva pachete în brațe, înainte ca ea să accepte. O urmă resemnată spre parcare, luându-și adio de la după-amiaza liniștită.

Când pungile au fost puse în mașină, femeia sugera o cafea cochetă unde puteau vorbi în liniște.

– Ei bine? Începu Roseann curioasă, când se așezară la una dintre mese.

Jody nu zise nimic. Trecuse mult timp de când ea și unchiul Perry o dăduseră pe mâna lui Adam Slade. Iar ceea ce simțise atunci se mai

diminuase. Dar atitudinea de azi a femeii o enerva la culme. De parcă ar fi fost două vechi prietene care aveau în sfârșit norocul să se întâlnească și să mai schimbe o vorbă.

– Bănuiesc că vrei să afli cum de umblu aiurea prin oraș și nu mai sunt în ghearele lui Adam Slade, care aproape m-a omorât la ferma aia blestemată a lui? Începu Jody, enervată.

– Da, aș vrea să știi și asta, dar bănuiesc că domnul Slade te-a lăsat să pleci, zise Roseann cu blândețe.

– Cum? Vrei să spui că nu crezi că am fugit de acolo?

– Am crezut că te-ai schimbat, așa că nu m-am gândit la asta.

– Oh, sunt aproape aceeași. Adam a fost bucuros că m-a lăsat să plec, într-un sfârșit.

– Cunosându-te pe tine, cred că așa a fost, dar cunosându-l și pe el, nu cred că ți-ar fi dat drumul atât de repede. Și sunt sigură că ți-a dat drumul doar fiindcă așa a vrut el.

– Ești foarte isteată și surprinzător de sigură pe tine. Oh, dar ce contează? Important e că acum sunt liberă. Vorbind de schimbări, și tu te-ai schimbat mult, din câte văd. Ți-a priit viața fără Jody. Ce mai face unchiul Perry? E sănătos și la fel de nepăsător ca întotdeauna?

Roseann se îmbujoră.

– Dacă ai de gând să mă insulti și să fii sarcastică, atunci nu cred că mai avem de ce să mai continuăm discuția asta!

– Dar nu tu ai început toate astea? Sunt simple întrebări. Ce ai vrea să ne spunem după tot ce s-a petrecut între noi? Ia spune-mi, ce mai face unchiul Perry?

– E bine. I-a luat un timp să-și revină din vina de a te fi predat lui Adam Slade, dar a depășit momentul și acum e mai sănătos ca niciodată.

– Mai bea?

– Nu prea. Câte un pahar, la diferite ocazii.

Jody dădu din cap. Se pare că Roseann nu era singura căreia îi priise plecarea ei.

– I-ar face foarte bine dacă ai veni să-l vezi. Nu doar că l-ai ajuta să uite ce ți-a făcut, dar chiar i-ar plăcea să te vadă.

Fata îngustă ochii:

– Glumești, nu?

– N-aș glumi cu un asemenea lucru!

– Vrei să spui că i-ar plăcea... Nu, nu pot să cred așa ceva. Și, în plus, de ce ai fi atât de preocupată de fericirea sau nefericirea unchiului? Și de ce și-ar dori atât de mult să-l vizitezi? Nu ți-e teamă că voi...?

– Nu. Nu mă tem de tine, Jody, i-o tăie femeia. Nici de tine, nici de altcineva. Și în ceea ce ne privește pe mine și pe unchiul tău, tu nu mai ești sub răspunderea noastră, pentru că nu mai locuiești la noi. Dar sunt sigură că o vizită de-a ta i-ar face mult bine lui Perry. Și în ciuda a ceea ce crezi, mă interesează foarte mult fericirea și nefericirea lui, termină ea cu calm.

– O! Asta da schimbare! spuse fata, sceptică.

– Ceea ce cere să schimbăm subiectul. Trebuie să-ți spun că-ți stă mult mai bine cu părul natural și cu rochița asta veselă decât cu hainele pe care le purtai înainte. Și cu toate astea, mi se pare că ești cam tristă. S-a întâmplat ceva?

– Dacă s-a întâmplat ceva? repetă fata. Și începu să râdă, întrebând-se dacă era ceva mai ciudat decât situația de față.

– Poate din cauza vreunui iubit? insistă Roseann.

– Și tu ai fi așa dacă ar trebui să ai grijă de douăzeci de copii în fiecare zi, răspunse fata, devenind serioasă.

– Copii?

– Da, am grijă de copii. Și-i povesti câte ceva despre munca pe care o făcea.

– Tu! Ai grijă de copii! Și răsul ei umplu toată cafeneaua. E incredibil. Și toate astea într-o mănăstire! Abia aștept să văd reacția lui Perry când o să afle. O să râdă cel puțin o oră.

Dar pe măsură ce Roseann se amuza la culme, fata se simțea din ce în ce mai enervată.

– Știi, ca să ne amuzăm mai mult, chiar o să-i spun că vrei să te și călugărești, adăugă Roseann, care abia mai putea să respire de răs.

Cu un impuls necontrolat, Jody se ridică și își împinse scaunul. Luă poșeta și își privi mătușa cu demnitate.

– De ce ca să ne amuzăm? Poți să-i spui că ăsta e adevărul. Da, asta te-a șocat, nu-i așa?

Și nu mă îndoiesc că după ce îți va trece șocul, îi vei putea povesti unchiului și vă veți amuza împreună.

Când ieși din cafenea, Jody avea imaginea mătușii în minte. Nu știa ce o lovise. Cel puțin, acum avea cu ce să-și ocupe viața.

***

Ceea ce-i dădea putere să facă față zilei următoare era faptul că e ultima din săptămână și că la ora opt seara avea să ia cina cu Alec.

Totul a decurs bine, spre surprinderea ei, dar copiii din grupa pregătitoare a sorei Maria i-au dat băți de cap.

A încercat să-i învețe un joc cu mingea, și aproape că-i potolise și-i făcuse să urmeze instrucțiunile, când unul dintre ei a scăpat obiectul din mână și toți ceilalți i-au urmat exemplul. Mingile s-au împrăștiat peste tot prin curte, iar Jody se trezi cu sora Maria care o bătea ușor pe umăr.

– Draga mea, adună jucăriile și vino la mine să vorbim puțin. O să le dau eu drumul copiilor.

După ce micuții fură trimiși acasă, Jody începu să adune mingile. Era clar ce avea de gând să-i spună. Că nu era pregătită pentru o asemenea slujbă. Dar ea spusese încă de la început lucrul ăsta. Adună toate jucăriile și când le puse în cutie, văzu că mai lipsea una. Se uită mai bine în jur și o văzu într-un copac. Bine că nu era atât de înalt și era destul de rezistent. Își dădu jos sandalele și se cățăra ca o felină până la minge. O împinse cu degetul și când o urmări cu privirea să vadă dacă nu cumva se oprește pe altă ramură, simți că o ia cu ameteală. Dar cu siguranță că nu avea halucinații când vedea că un bărbat o prinsese.

Supărată foc, abia a reușit să coboare din copac. S-a încălțat cu sandalele și cu degete tremurătoare a luat mingea din mâna lui Adam și a pus-o înapoi în cutie. Îl privi în ochi.

– Cum naiba m-ai găsit aici?

– Instinct. Pur instinct, veni replica lui.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Știi prea bine la ce mă refer! Cine ți-a spus? Și de ce ai venit? Am crezut că ți-a fost clar că nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine!

Se dădu înapoi când ridică mâna spre părul ei ca să-i culeagă o frunzuliță dintre niște fire rebele.

O servi cu o țigară, dar ea refuză, așa că își aprinse doar el una.

– Cum e să muncești aici? Trebuie să recunosc că am fost șocat când am aflat una ca asta. Ți place?

– La nebunie!

– Te-am privit de la poartă un timp și am văzut cât de neastâmpărați sunt copiii.

– Firește, sunt momente când îmi vine să-i strâng de gât, zise ea. Dar asta nu explică felul în care ai aflat unde să mă găsești.

– M-a sunat mătușa ta aseară. S-a gândit că dacă încă nu știu, poate că mă interesează unde lucrezi și pentru că aveam drum în oraș azi, m-am gândit să trec să te văd. Mătușa ta mi-a mai spus că te gândești să te călugărești, sfârși el.

– Trebuia să-mi dau seama că ea și-a vârât coada aici! spuse fata scrâșnind din dinți.

– E destul de surprinzător să aflu cu ce te ocupi, adăugă el, dar când a venit vorba de intenția ta de a intra într-o mănăstire... Mi se pare cam imposibilă.

– Imposibilă? De ce? strigă ea, enervată de reacția lui. Era de-ajuns că fusese trădată de propria mătușă și că Adam o căutase și, mai mult, o privise și probabil că se amuzase când văzuse că nu poate să-i strunească pe copii. Roseann găsește treaba asta amuzantă, tu imposibilă. Ce legătură are cu voi? Eu trebuie să-mi dau cu părerea asupra unui asemenea lucru și mie mi se pare o idee destul de interesantă.

Adam o privi uimit, așa cum făcuse și Roseann.

– Vrei să spui că tu chiar...

– Da, m-am gândit destul de serios la treaba asta și e destul să știi atât. Fără să mai adauge ceva, luă cutia cu mingi și se îndreptă spre școală.

– Jody! Adam veni lângă ea și o prinse de braț. Știu că ești în stare să faci o mulțime de năzbâtii. Mi-am dat seama de asta în puținul timp cât ai stat cu mine. Și știi că asta e doar una din ideile tale nebunești, așa că eu te sfătuiesc să...

– Ți-am mai spus. M-am gândit serios la situația asta și decizia va fi a mea, în totalitate.

El o scutură puțin de umeri.

– Mai bine spune-mi exact ce ai de gând să faci, pentru că vorbele astea nu sunt deloc concrete.

– Ia mai lasă-mă în pace! Cine te crezi?

– Știi ceva? Lasă pentru altul atitudinea asta pe care vrei s-o afișezi, pentru că nu-ți merge cu mine. Chiar nu-ți dai seama că e o decizie serioasă? Nu trebuie să glumești cu lucrurile astea.

Jody refuză să răspundă.

– Jody, trebuie să fii foarte sigură pe tine când accepți să ai o asemenea viață. Te crezi oare pregătită să-ți sacrifici restul vieții pentru o cauză...

– Jody, aici erai! Draga mea, îmi pare rău, dar va trebui să amânăm discuția noastră pentru altă zi, spuse sora Maria. Și când privi mai atent, nu-i scăpă nici un detaliu din înfățișarea fetei. Părul ciufulit, hainele șifonate, mâinile lui Adam pe umerii ei, și mai ales nervozitatea din ochi. Ei, dar poate că nu va mai fi nevoie de o altă discuție.

Acum înțeleg că el e cel care e răspunzător de comportamentul tău schimbător.

Chiar și fața lui Adam suferi o schimbare de expresie. Își retrase mâinile de pe umerii fetei, dar acum era prea târziu. Ce încurcătură groaznică! La cererea sorei, Jody îl prezentă pe Adam, după care cele două se îndepărtară puțin, dar Adam tot le auzi.

– Sper că v-ați rezolvat problemele și că luni vei veni cu forțe proaspete. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi.

– Spune-mi dacă greșesc, dar nu mi se pare un lucru potrivit, pe care o măicuță să-l spună unei viitoare novice, îi zise Adam fetei, după ce sora Maria plecă. De ce ai mințit? întrebă el curios.

– N-am mințit! I-am spus și lui Roseann și ți-am spus și ție că m-am gândit serios la lucrul ăsta. Dar am ajuns la concluzia că nu mi se potrivește. Ce vină am eu că voi v-ați făcut atâtea probleme, fără să fie necesar?

– Pentru mine, să susții o minciună e la fel ca a spune una. Și te-am mai întrebat și dacă îți place slujba. Dacă sora a zis că ai toane și că nu ești mereu pe aceeași lungime de undă cu elevii, nu se poate s-o "adori". Care e tipul din spatele poveștii ăsteia? Nu cred că e tinerelul ăla, pentru că vă cunoașteți de puțin timp. Cel puțin, așa mi-a spus el.

– Nu l-am mai văzut pe Alec de sâmbăta trecută, de când l-am cunoscut. Iar sora își imaginează tot felul de lucruri. Copiii sunt destul de gălăgioși încât să obosească pe oricine, mai ales dacă nu ești obișnuit să ai de-a face cu ei.

Dar cred că o să-i dau pe brazdă. Își dorea să n-o mai privească așa scrutător.

– Mătușa ta mi-a spus că arătai de parcă ai face prea multe lucruri și că ți-ar prinde bine o vacanță.

– Oh, o să supraviețuiesc. Așa sunt eu, îți amintești? Și, în plus, copiii nu se pot purta mai urât decât te-ai purtat tu cu mine și am supraviețuit. Nu-i așa? sfârși ea.

La un moment dat, Adam plecă și după ce-l conduse, Jody simți că poate respira din nou. Era atât de furioasă pe Roseann. Dacă ar fi avut-o în fața ochilor, ar fi strâns-o de gât. Încercă să uite tot ce se întâmplase în decursul zilei și să se înveselească atunci când soneria anunță venirea lui Alec.

Jody fu surprinsă luni seara, când sună telefonul, iar Cheryl îi spuse că e pentru ea. De obicei, colega ei primea sau dădea telefoane, dar crezând că e Alec, se grăbi să răspundă.

– E o femeie, îi zise Cheryl, tăindu-i elanul.

Putea fi doar Roseann!

– Bună, zise fata, fără să-și ascundă lipsa de entuziasm.

– Bună. Jody?

Aproape că scăpă receptorul din mână. Era Bess. Probabil că aflase numărul ei de la mănăstire. Dar de ce o suna?

– Da, eu sunt, spuse, încercând să se calmeze.

– În sfârșit, dau de tine! Ce bine că ne-a sunat mătușa ta ca să ne spună unde ești!

– Nu înțeleg de ce toată lumea e atât de interesată să afle unde sunt și ce fac.

– Ei bine, Shona n-are cum să-ți trimită invitația pentru logodnă dacă nu-ți știe adresa, nu-i așa?

– Logodnă? Jody simți cum îi zvâcnește sângele în tâmpile.

Dar am crezut că a avut loc cu multe luni în urmă. Doar a fost anunțată oficial la petrecerea din decembrie, dată de ziua ta.

— Așa e, dar Shona a vrut să aștepte să treacă sărbătorile de iarnă ca să se logodească oficial, pentru că nu vor o logodnă lungă. Au de gând să se căsătorească de Paște.

— Mi-e groază să mă gândesc că toată lumea s-a deranjat atât ca să primesc invitația asta. Nu știam că sunt atât de dorită la acest eveniment.

— Bineînțeles că doream să-ți știm adresa și din alte motive. Am sunat la căminul de fete și am aflat de accidentul pe care l-ai suferit. Adam a fost furios pentru că n-am fost anunțați în momentul în care s-a întâmplat. A pierdut mult timp în oraș, încercând să dea de tine. Și când în sfârșit te-a găsit, stăteai în cap în mijlocul pieței, într-o ploaie torentială.

Jody încercă să se abțină să nu trântască receptorul în furcă.

— Ce fac eu, mă privește doar pe mine! Și dacă am nevoie de cineva care să "dea de mine" o să vă anunț.

— Încearcă să înțelegi, Jody, că e firesc să ne îngrijorăm pentru tine, mai ales după ce am aflat că ai suferit un accident, îi explică Bess, calmă. Dar haide să nu ne certăm din cauza asta. Eu te-am sunat pentru petrecere. Ți-ar plăcea să vii? Se ține la Barrie, sâmbăta asta.

— Nu, îmi pare rău, dar nu pot să ajung. I-a ajuns să audă o dată despre logodna dintre Adam și Shona. N-avea nici o intenție să-i și vadă împreună.

— Știi că e poate cam târziu să-ți spun asta, dar adevărul e că Barrie nu are destui oameni pentru pregătiri. Eu le dau o mână de ajutor și pentru că tu te-ai descurcat de minune la petrecerea mea din decembrie, m-am gândit să te chem.

– Îmi pare rău, dar răspunsul e nu.

– Ai alte planuri pentru sâmbătă?

– Nu...

– Atunci, lasă-mă să-ți spun cum o să facem. Gândește-te la ce ți-am spus și sâmbătă o să-i spun lui Adam să trimită pe cineva după tine. Dacă te răzgândești și vrei să rămâi la petrecere, ia-ți câteva schimburi și o rochie. Oh, și ia-ți și costumul de baie. Sper că o să vii. La revedere, spuse în cele din urmă, și închise.

– Îți vine să crezi? Ce fac acum? Întrebă fata când Cheryl intră din nou în cameră și află ce se discutasese la telefon.

– Mmm, dacă aș fi fost în locul tău, i-aș fi spus că merg la munte, să schiez.

– La munte? Dar nu e zăpadă! Nu-mi ești deloc de ajutor! izbucni fata.

– Scornește și tu o poveste fantastică și așa vor înțelege că ai alte motive pentru care nu vrei să vii și nu te vor mai bate la cap.

Jody se gândi puțin, apoi spuse:

– E cam târziu pentru asta acum... Dar nu știi ce să fac.

– Uite ce e. Ori vrei să mergi, ori nu. Ce alegi?

– Câte puțin din fiecare. Asta e problema.

Impacientată, Cheryl își luă prietena de mână și o privi în ochi.

– Îl vrei pe tipul ăsta? Atunci du-te și pune mâna pe el! Nu-ți stă în fire să lași ceva să-ți scape!

– Dar n-a fost niciodată al meu, ca să-l las să scape!

– ăsta e un detaliu și nu-mi amintesc să-ți fi stat vreodată detaliile în cale. Acum, haide, adună-te! Dacă-l vrei, luptă pentru el! Ce ai de pierdut?

Capitolul 10

Așa că, sâmbătă după-amiază, Jody se pomeni că lucrează cot la cot cu Bess și cu alte câteva femei care flecăreau încontinuu, dar care nu-i prea dădeau atenție.

Abia aștepta momentul când îl va vedea. Își storcea creierul să găsească ceva inspirat să-i spună, dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât elimina mai multe variante. Era ușor pentru Cheryl să spună că trebuie să lupte ca să-l aibă. Dar ce știa ea? Fusese a vreodată într-o astfel de situație? Oricum, întâmplarea a făcut ca, până la petrecere, Jody să nu-l vadă deloc pe Adam.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, se duse să facă un duș în baia luxoasă a lui Barrie și apoi în camera Shonei, ca să se îmbrace. Se privea în oglindă să vadă cum îi stă rochia, când Shona intră în cameră.

— Oh, bună, se opri ea, văzând-o pe Jody. Îmi cer scuze, n-am știut că nu ești gata.

— Acum sunt. Tocmai ieșeam.

– Nu e nici o grabă, serios. Veneam să-mi iau costumul de baie. Știi că atunci când îmi va trebui nu-l voi găsi, așa că mai bine încep să-l caut de pe acum. Arăți foarte bine, adăugă ea.

– Mulțumesc. Și tu la fel. Shona purta auriu și alb și hainele îi veneau ca turnate.

– Crezi? fata își aranjă cu degete tremurătoare rochia.

– Sigur că da. Altfel n-aș fi zis nimic.

– Atunci, mă bucur, zise ea încet. Știi, mi-ar fi plăcut să fim prietene.

– Prietene! Jody izbucni într-un râs zgomotos.

– Da, dar dacă nu vrei... dacă nu crezi că...

– După tot ce ți-am spus și tot ce ți-am făcut?

– Tot ce ai făcut m-a ajutat să nu fac cea mai mare greșeală a vieții mele.

– Și ce fel de dezastru am prevenit?

– Căsătoria mea cu Adam, desigur. Dacă n-ai fi fost tu, amândoi am fi făcut cea mai mare greșeală a vieții noastre. Ne-am fi căsătorit pentru sentimentul de prietenie care ne lega și nicidecum din dragoste. În momentul în care înțelese ce spunea Shona, simți că îi ia foc ceafa. Parcă o mână invizibilă îi aplicase o lovitură fatală.

– Jody, s-a întâmplat ceva? Te-ai albit dintr-o dată la față. Vocea Shonei venea de foarte departe.

– Cine... cine este... cine e logodnicul tău? întrebă Jody, încercând să se adune.

– Mâna dreaptă a tatei, Ross Birchell.

– Dar în noaptea în care am dat petrecerea pentru Bess, tatăl tău...

– Oh, știu, izbucni Shona în râs. Băuse prea mult. Mereu a sperat că într-o zi eu și Adam ne vom căsători. Și toți din părțile astea credeau că mă voi căsători cu unul din frații Slade. Dar deși sunt foarte atașată de Adam și am ținut mult la Brent, eu îl iubesc pe Ross. N-am vrut să fie așa. M-am luptat cu sentimentele mele. Am vrut să cred că ceea ce simțeam pentru Adam era dragoste.

– Dar de ce?

– Pentru că nemaifiind îndrăgostită înainte, sentimentul ăsta mă speria și voiam să mă agăț de ceea ce înțelegeam. Oh, știu că mă consideri prostută, lașă și slabă, și cred că ai dreptate.

– Dar ce au spus părinții tăi despre asta? Mai ales tatăl tău, care probabil suferă pentru că n-o să te căsătorești cu Adam?

– Oh, a acceptat situația. De fapt, chiar îl place pe Ross. Întotdeauna l-a admirat și l-a respectat și e chiar mulțumit că l-am ales pe el. Singurul lucru care-l supără e că Ross a cumpărat o fermă în Eketahunt și nu va pierde doar o fiică, ci și un excelent administrator. Dar, în timp, se va obișnui cu ideea.

– Mă bucur, și te felicit din suflet. Sper să fiți amândoi fericiți.

– Mulțumesc, Jody, știu că o spui din suflet.

– Shona, despre Brent...

Chiar atunci, vocea doamnei Barrie o întrerupse:

– Shona! Ți-au venit invitații!

– Oh, Dumnezeu! Deja? Trebuie să-mi caut mai târziu costumul.

După ce Shona ieși din cameră, Jody se așeză pe pat și încercă să-și pună ordine în gânduri. Deci din noaptea aia, Adam o lăsase să facă ce-i trecea prin minte ca să afle ce vrea de fapt de la el.

Obrajii erau roșii și sângele îi clocotea de furie. Câtă umilință! Tot timpul... tot timpul o lăsase să creadă că Shona... Începu, încet, să se calmeze.

Ieși din dormitor și se alătură celorlalți invitați. Îl căuta cu ochii pe Adam, dar nu reuși să vadă nimic. O ochi pe Bess și se duse lângă ea.

– Nu l-am văzut pe Adam de când am venit. Unde e?

– S-a dus să caute un lac unde să înoate cu toții, mai târziu. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Te superi dacă te rog să te duci să vezi ce e cu el?

– Deloc.

– Adu-l repede aici. Petrecerea e în toi.

Lacul Totara nu era departe de ferma lui Barrie. Era înconjurat de verdeată și de locuri special amenajate pentru picnic.

Se opri când îl văzu pe Adam în fața ei, cu mâinile în buzunare. Era aplecat și gânditor.

Jody se apropie încet pe la spatele lui și-l împinse în apă.

– Hei! țipătul lui se auzi tare. La fel și plesnetul apei.

– Ei, ce zici de asta? Te crezi mai tare ca mine dacă ai căzut într-un lac și nu într-o băltoacă plină de noroi? Și mai e și lumină afară. Of, trebuia să te uiți pe unde mergi... zise ea râzând.

– Jody, să vezi ce-ți sting eu luminile când o să te prind! strigă el.

– Haide, mai repede, Shona mai are nevoie de o domnișoară de onoare. De una udă!

A fost un moment de tăcere, după care Adam izbucni, în timp ce se ducea la fund:

– Jody, nu știi să înot!

– Atunci, îneacă-te, ca să scap de tine! îi strigă ea. Dar el nu era de văzut. Nici nu-l putea zări în apa limpede. Oh, se prefăce atât de bine! se gândi ea și așteptă.

Trecură câteva minute și Adam tot nu ieșea afară. Începea să se îngrijoreze. După alte câteva minute, începu să-l strige:

– Adam! Adam!

Nici un răspuns!

– Adam, la naiba, răspunde-mi! Adam! Știu că te prostesti și dacă nu te-ai înecat până acum, o să te înec eu!

Tot nici un răspuns!

Disperată, Jody se descălță de pantofii argintii și sări în apă. Înotă pe la fundul lacului, de-a lungul și de-a latul lui, dar nu dădu de Adam. Nemaiputând rămâne sub apă, ieși la suprafață să respire și să se odihnească.

Scotea apă pe gură și respira cu greu, când simți cum o cuprind două mâini de talie. Se zbatu cât putu, dar fără folos.

– Nu te mai zbate și nu mă mai zgâria, îi șopti la ureche o voce. Parcă ai gheare de pisică.

Adam! răsuflă ea ușurată. Nu se înecase. Trăia! Dar bucuria de a-l vedea în viață se risipi repede, pentru că-și dădu seama că încă o dată fusese păcălită.

Se întoarce spre el și începu să-l lovească.

– Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Mai bine te-ai fi înecat!

Fără să mai spună un cuvânt, înotă cu ea în brațe, o scoase din apă și o întinse pe iarbă, sub un copac, timp în care ea tot se mai lupta să scape și să-l lovească.

O lăasă să se zbată în continuare, iar când obosi, îi spuse:

– O să... o să plec! Și o să te las aici! Și sper... să nu te mai văd niciodată!

El râse din nou.

– În poziția asta, nu ești în stare să te deplasezi.

– Tu... !

– Ah! Ah! Asta ai meritat și nu e cazul să dai vina pe mine! N-o să te schimbi niciodată!

– Parcă stabilisem lucrul ăsta cu câteva luni în urmă! izbucni fata, respirând greoi. Am ajuns la concluzia că sunt un caz pierdut. Îți amintești?

– Da, și că ai nevoie de o mână fermă care să te strunească. Mâna mea!

– Pe naiba!

– Și primul lucru pe care o să-l înveți e că domnișoarele nu înjură.

– Domnișoară pe naiba!

– Acum poți s-o mai spui, dar cu timpul, o să te învăț eu cum stă treaba.

– Am mai fost la mâna ta timp de trei luni și unde am ajuns? Nicăieri!

– Dar viitorul va fi diferit.

– Ce va fi diferit? Ai încercat cu mine tot ce s-a putut și degeaba.

– Vrei să spui că tu, cu imaginația ta care depășește toate limitele, nu te-ai gândit și la asta?

O sărută delicat pe buze.

– Nu! sări ea ca arșă.

– Nu? repetă el. Dar ce zici de asta? și o mai sărută o dată. Dar de asta? și încă o dată. Ei bine?

– Nu!

– Cât timp îmi trebuie ca să te fac să te răzgândești? întrebă el, oftând. Dacă o să ne certăm aici toată noaptea, tot o să ajungi să fii de acord să te căsătorești cu mine, dar vei răci și nu vreau o mireasă cu guturai.

Deschise gura și Adam înțelese că voia să înjure din nou. De data asta, sărutul lui n-a mai fost deloc unul blând, dar lui Jody i-a plăcut la nebunie.

– Ei, acum ce zici?

– Va trebui să te descurci mai bine de atât! Și de data asta, ea fu cea care îl sărută. Încet, pe îndelete.

– Te iubesc, iubito, șopti el, după o vreme. Căsătorește-te cu mine și nu te schimba niciodată!

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri. S-ar putea să blestemi ziua în care le-ai rostit.

– Nu există nici un "s-ar putea", spuse el cu hotărâre.

***

După un timp, Adam spuse:

– Haide, trebuie să ne întoarcem. Nu putem sta cu hainele astea ude toată noaptea.

– Oh, chiar trebuie? protestă Jody.

– Da, iubito, trebuie. Nu mai e mult și ceilalți vor veni să înoate.

În drum spre fermă, Jody îl întrebă dintr-o dată:

– Adam, oare ce va spune mătușa ta când o să afle?
– Cred că mătușa Bess a bănuț tot timpul că așa se vor sfârși lucrurile.

– Foarte perspicace, trebuie să recunosc. Nu are nimic împotriva? Când am venit aici prima oară cu Brent, am avut impresia că mă place puțin, dar după ce i-am cauzat moartea, lucrurile s-au schimbat între noi. Aducând vorba de Brent, fata simți că se așterne o răceală între ei.

– Jody... începu Adam.

– Da?

– Trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce am vrut să-ți spun de mult timp.

– Da, ce e? Instinctul îi spunea că era ceva care avea legătură cu Brent.

– Nu te întrista. N-ai făcut nimic rău. De data sta eu sunt cel care a geșit față de tine. Hai să intrăm și să ne schimbăm mai întâi. Când ești gata, așteaptă-mă pe terasă.

Dar Adam fu cel care așteptă.

– E despre Brent, nu-i așa? întrebă ea, imediat ce-l zări.

– Ai dreptul să știi asta și aveai dreptul s-o știi cu mult mai devreme. Nu ți-am spus-o pentru că am vrut să suferi din cauza morții lui.

Jody nu zise nimic. Era prea speriată.

– În noaptea când ne-am cunoscut, eu și Brent sărbătoream ziua mea de naștere...

– Da, știu, Brent mi-a spus asta.

– Și nu ți-a mai spus că la scurt timp după asta am mers la spital?

Jody dădu din cap în semn că nu.

– Ei bine, am fost. Cu câteva săptămâni în urmă, Brent s-a simțit rău și am fost la spital să facă niște analize. Nu știa pentru ce sunt. Doar eu știam. Mi s-a spus că Brent avea leucemie.

– Leucemie! șopti Jody, îngrozită. Dar... dar nu pot să cred! Părea atât de sănătos!

– Și în tot timpul ăsta, el murea. Chiar dacă nu murea în accident, mă îndoiesc că azi ar mai fi trăit.

– Și cu toate astea...

– Și cu toate astea te-am lăsat să suferi că ai omorât un băiat tânăr și sănătos. Îmi pare rău.

– Îți pare rău! Închise ochii și își aminti nenumăratele nopți nedormite pentru că o chinuiau amintirile accidentului. Dacă ai ști prin ce am trecut gândindu-mă cu disperare la câtă suferință am provocat pe când eu v-am scăpat de un chin, de o moarte mizerabilă și chinuitoare.

– Așa e, dar dacă te-aș fi lăsat atunci să pleci, acum n-ai mai fi gândit așa.

– Dar de ce? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Poate că gelozia era unul din motive.

– Gelozia?

– Da, din cauză că n-am contribuit prea mult la fericirea lui și tu mi-ai spus foarte clar lucrurile astea în noaptea aia.

– Da, atunci am fost crudă , dar ți-am explicat deja că vorbeam prostii. Trebuia să te mint.

– Da, dar în unele privințe, ai avut dreptate. Știam că ești un copil dificil, dar m-am gândit că dacă asta îl face fericit, să-l las să iasă cu

tine. Pe de altă parte, mă temeam ca nu cumva să-l faci nefericit. Aveam de gând să fac ceva ca să opresc toate astea, dar când să acționez, era mort.

Se așternu tăcerea. Jody traversă terasa și își puse mâinile pe balustradă.

– Cred că m-ai urât de moarte.

– Atunci, cred că da.

– Știi că așa e, și așa a fost și cu Bess.

– Nu, lui Bess i-am spus despre boala lui Brent la scurt timp după ce ai venit aici. Din momentul acela, cred că-ți mulțumea în secret pentru că știa cât de fericit a fost Brent după ce te-a cunoscut pe tine.

– Dar de ce n-a făcut tratament? întrebă ea încă nevenindu-i să creadă.

– Nici un tratament nu l-ar fi ajutat la nesfârșit. Așa că am crezut că e mai bine să nu știe. Și el ar fi preferat asta.

Dintr-o dată, Jody simți că i se ia o piatră de pe inimă.

– Asta înseamnă că mă ierți cu adevărat pentru ce am făcut? Făcu o pauză. Într-un fel, cred că Brent m-a iertat. Dar tu?

– Trebuie să existe iertare reciprocă. Te iubesc, Jody, și pentru mine, asta e suficient.

– Și pentru mine, șopti ea, privindul.

– Ești sigură, Jody?

– Da, deși ar trebui să nu te plac. Dar am suferit mult în lunile când n-ai fost lângă mine.

– Da, dar ai și trăit niște experiențe inedite.

– Da, unele care îmi erau necesare.

– Cum ar fi cunoașterea vieții religioase?

– Nu glumi cu lucrurile astea! Chiar a fost o perioadă când m-am gândit serios la situația asta.

– Dar nu glumesc, spuse el, cu seriozitate. Însă vocația este a celor care se nasc cu ea.

– Oh, știu că n-am așa ceva. Și știu că nu sunt în stare să mă dedic nici unui lucru care să dureze.

– Nici măcar căsătoriei? Când o să devii soția mea, știi ce se va întâmpla, nu? Ești pregătită să-mi dedici mie viața ta și să renunți la libertate?

– Libertate! Ce libertate? Întrebă ea, râzând ușor. Se duse spre el și-i înconjură gâtul cu mâinile. Dacă definiția ta de libertate înseamnă să trăiesc viața pe care am trăit-o după ce am plecat de la Riverview, atunci n-o vreau.

– Și ai prefera să trăiești la țară pentru tot restul vieții tale? N-o să te mai poți duce în oraș oricând ai chef.

– N-are nici un efect, să știi. Degeaba te chinui să mă faci să mă răzgândesc. Mai bine ți-ai accepta soarta, pentru că de mine nu vei mai scăpa.

– Sunt serios, Jody.

– Și eu la fel, își șopti ea. Oh, Adam, de ce? De ce m-ai lăsat să cred că erai îndrăgostit de Shona? Nici nu suportam gândul că voi doi ați fi putut să vă căsătoriți. Din cauza asta am încercat să-mi iau o slujbă unde să-mi consum toată energia. Dar de fiecare dată când priveam copiii aceia, parcă mi-i imaginam că sunt ai voștri.

– Mmm, cu toate astea, nu reușesc să-mi imaginez o călugăriță stând în cap în mijlocul pieței din Palmerstone. Nu cred că ar fi un lucru văzut cu ochi buni, zise el amuzat.

Încruntându-se, Jody fu cea care încercă să se retragă din brațele lui, dar mai mult ca el să nu-i dea drumul.

– Parcă tu trebuia să fii cel serios!

– Dar sunt. Crezi că mie mi-au plăcut lunile în care ai fost plecată? Mai ales când am aflat că nu mai locuiești la cămin și habar n-veam unde să te găsesc? Crezi că mi-a făcut plăcere să-mi fac griji pentru tine?

– Atunci, de ce m-ai lăsat să plec? Îi căută ea privirea. Cred că ești la fel ca Roseann. Credeai că dacă mă lași să plec, voi redeveni vechea Jody, cu vechile obiceiuri și prieteni.

– Într-o zi, o să dai de bucluc cu imaginația asta a ta. Trebuia să-ți dau drumul. Avem încredere că până la urmă îți vei da seama de sentimentele pe care ți le port.

– Vrei să spui că ...

– Da, din prima noapte când ai venit aici, am știut că te voi iubi, dar trebuia să fiu sigur că și tu îmi vei răspunde la sentimente.

Ea îl luă în brațe.

– Te iubesc, Adam! N-am mai iubit pe nimeni, niciodată! Dar mi-ai spus cândva că ți-e milă de cel care se va îndrăgosti de mine.

– Păi să știi că la vremea aia chiar îmi părea rău de prostul care te va iubi. Făceai cele mai aiurite lucruri și deși ele m-au făcut să mă îndrăgostesc de tine, mă enervau la culme.

– Ia spune-mi, sincer, crezi că mai e vreo șansă pentru mine?

Adam văzu că era serioasă, așa că și răspunsul lui fu pe măsură:

– Cu o mână fermă care să te strunească, s-ar putea să răzbești în viață.

Își lipi obrazul de al lui, și-l strânse mai tare în brațe.

Era mai fericită decât crezuse vreodată că ar putea fi. Se priveau în ochi, fericiți și împliniți. Să-l iubească pe Adam și să fie iubită de acesta, era tot ce-i trebuia ca să se simtă împlinită. Dar chiar și așa, Jody, rămânea tot Jody.

— Of, tu și obsesia ta de a mă comanda. După câte văd, n-o să ne prea înțelegem!

Sfârșit